Έτος ΙΓ'

Τεύχος 284ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Συμβολὴ εἰς τὴν συμπαράστασιν τῆς κοινωνίας εἰς τὸ ἔργον τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου 241

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ

Συγκριτικὴ μελέτη τῶν καθεστώτων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια καὶ τέλος) 247

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Μία δολοφονία στὸν Κολωνό, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου 253

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μερικαὶ ἐφαρμογαὶ τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 259

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῆς διεθνοῦς σατανικῆς σπείρας Krafter, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη (συνέχεια) 262

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεντυμποϊσμὸς - Διεθνὲς πρόβλημα, ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Reader's Dagest», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Κωνσταντίνου Λαψάνη 267

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 271

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὁ ἀποκριάτικος χορὸς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Ε. Γιαννικοπούλου 275

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Φάκελλος «Μ.Σ. 389.506», ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαραλάμπους Σταμάτη... 279

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 283

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 285

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερο Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 287

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 288

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 284ον

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Ι. Γενικὴ ἐπισκόπησις τοῦ προβλήματος τῆς νεότητος.

1. Μέχρι τῶν μέσων ἀκόμη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ νεότης, ὡς τοιαύτη, δὲν ἀπετέλει οὔτε κοινωνικόν, οὔτε ἐπιστημονικὸν πρόβλημα. Παραστατικὴ ἡ ἀπεικόνισις ἐκ μέρους τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Νικολάου Ι. Ἐξαρχοπούλου («Ἡ σωματικὴ ἐξέλιξις τοῦ παιδός»):

«Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐστράφη καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα ἄκρα τοῦ κόσμου, ἐζήτησε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν βαθυτάτων τῆς φύσεως μυστηρίων, οὐδὲν τῶν ὄντων καὶ φαινομένων κατέλιπεν ἀνεξερεύνητον. Καὶ ὅμως τὸ γοητευτικώτατον τῶν ὄντων, ὅπερ συγχρόνως τυγχάνει καὶ τὸ ἐγγύτατον καὶ προσφιλέστατον τῷ ἀνθρώπῳ, ὁ Παῖς, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετέλεσεν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἐνδιαφέροντός του».

Τῇ ἀληθείᾳ ἡ νεότης ἤρξατο προσελκύουσα τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας, ὡς αὐτοτελὲς καὶ σπουδαῖον «κοινωνικὸν» πρόβλημα καὶ τῆς ἐπιστήμης, ὡς αὐτοτελὲς καὶ σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν πρόβλημα, τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς καμπῆς τοῦ τελευτήσαντος πρὸς τὸν τρέχοντα αἰῶνα. Τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ φυσικὴν ἀπόρροιαν τῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τῆς νεότητος ὡς συνόλου ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Εἰδικώτερον, μέχρι τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος, ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ πρόνοια ὑπὲρ τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἐνηργεῖτο ὡς τμῆμα τῆς γενικῆς ἀντιλήψεως, ἰδίως τῆς τάξεως τῶν πενήτων, καὶ κυρίως ἐν ὄψει τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως σημειωθεῖσα μετάβασις τῆς διεθνοῦς οἰκονομίας ἀπὸ τῆς ἀγροτικῆς πρὸς τὴν βιομηχανικήν, ἔσχε τὸν μοιραῖον δυσμενέστατον ἀντίκτυπόν της καὶ ἐπὶ τὴν κατάστασιν τῆς νεότητος τῶν διαφόρων χωρῶν. Ὁ ἀντίκτυπος οὗτος, κυρίως, ἐξεδηλώθη διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῆς πρὸς βιοπορισμὸν ἐργαζομένης νεότητος, τῆς ἐπιτάσεως τῆς παιδικῆς νοσηρότητος, τῆς δημιουργίας ρεύματος παιδικῆς ἐγκαταλείψεως καὶ ἐν τέλει τῆς ἐντόνου ἀνόδου τοῦ δείκτου τῆς παιδικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐγκληματικότητος. Τὰ δὲ τοιαῦτα παθολογικὰ κοινωνικὰ φαινόμενα κατέστησαν κατὰ τοσοῦτον πλέον ἀνησυχητικά, καθ' ὅσον ἡ νεότης ἤρξατο φθειρομένη ὁλονὲν καὶ πρωιμώτερον. Τὸ θέμα συνδέεται στενῶς καὶ πρὸς τὴν δημιουργίαν ρεύματος ἀνατροπῆς καθιερωμένων ὑψίστης ἠθικῆς πνοῆς ἀξιῶν, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ πολυτιμοτάτου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἐλπιδοφόρος ἀντίδρασις καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐξεδηλώθη δι' ἐμφανίσεως μιᾶς γενικωτέρας κοινωνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως πρὸς συστηματικὴν παρακολούθησιν, ἔρευναν καὶ ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐν κινδύνῳ τελούσης νεότητος. Τοῦτο δ' οὐ μόνον ἐπὶ σκοπῷ ἀναχαιτίσεως τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σκοπῷ δημιουργίας μιᾶς καλυτέρας αὔριον.

Καὶ ἡ μὲν κοινωνικὴ ἀντίδρασις, ἐπραγματοποιήθη διὰ τῆς δημιουργίας ὀργανισμῶν προστασίας τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν, ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ἀντίδρασις ἐξεδηλώθη διὰ τῆς θεμελιώσεως καθολικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου, ἐρευνῶντος ἅπαντα τὰ εἰς τὴν νεότητα ἀφορῶντα προβλήματα τοῦ κλάδου τῆς ἐπιστήμης τῆς Παιδολογίας. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν εὐκόλως ἐξηγεῖται καὶ λίαν ἐπαρκῶς δικαιολογεῖται ὁ παραστατικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὡς «αἰῶνος τοῦ παιδός».

2. Ἐπεταχύνθη ἡ τοιαύτη ἐξέλιξις καὶ ἐκ τῶν παγκοσμίων πολέμων. Χαρακτηριστικῶς λέγει ἡ μεγάλη φιλάνθρωπος κυρία Ἄννα Παπαδημητρίου (Περιοδ. «Παιδὶ» (1930) 1, σ. 5, ἐν σχέσει πρὸς τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον):

«Παντοῦ καὶ πάντα σὲ ὅλους τοὺς καιροὺς καὶ σὲ ὅλους τοὺς τόπους, βλέπομε τὸ παιδὶ νὰ πληρώνῃ γιὰ τὰ σφάλματα καὶ τὴν ἀμάθεια τῶν μεγάλων. Καὶ φθάνομε στὴν τελευταία φάσῃ τοῦ δράματος, στὸν χθεσινὸ πόλεμο. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἡ τραγωδία γίνεται τόσον τρομερή, ὥστε αὐθόρμητα γεννιέται μιὰ παγκόσμια ἀντίδρασις καὶ κάθε κράτος χωριστὰ καὶ ὅλα μαζὶ ἑνωμένα προσπαθοῦν νὰ σώσουν τὰ παιδιά. Ἀδελφώνονται οἱ χθεσινοὶ ἐχθροὶ καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴ αὐτὴ ἐνέργεια ἱδρύονται διεθνεῖς ὀργανισμοὶ μὲ τὸν ἕνα καὶ μόνο σκοπό, τὴν σωτηρία τῶν παιδιῶν».

Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν ἐν ἔτει 1918 τοῦ εἰσέτι τότε ἐν τῷ γίγνεσθαι ἑλβετικοῦ ποινικοῦ κώδικος, αἱ σύγχρονοι διατάξεις τῶν διαφόρων δικαίων περὶ προστασίας τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἀποτελοῦσιν ἀπόρροιαν διεθνοῦς ἀνθρωπιστικῆς κινήσεως, «βαθέως ἐμφορουμένης ὑπὸ τοῦ συναισθήματος τῆς εὐθύνης τῆς συγχρόνου γενεᾶς ἔναντι τῆς νεότητος».

II. Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ Δικαίου, ἰδίᾳ δὲ τῆς Ποινικῆς ἐπιστήμης.

1. Πλουσία εἰς ζῆλον ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς νεότητος ἐνεφανίσθη ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτῆς πορείᾳ καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου ἐν ποικίλαις αὐτῆς ἐδηλώσεσι. Διαρκούσης δὲ ταύτης ἐσημειώθη σαφὴς στροφὴ πρὸς συγκρότησιν εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου «νομικῆς ἐπιστήμης ἀνηλίκων», συγκεντρούσης ἁπάσας τὰς εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν φάσιν τῆς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων ἀφορώσας διατάξεις, τόσον τοῦ δημοσίου, ὅσον καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐντεῦθεν μάλιστα ἐξεπήδησε καὶ κίνησις πρὸς δημιουργίαν ἀντιστοίχου πανεπιστημιακῆς ἕδρας παρὰ ταῖς νομικαῖς σχολαῖς «Δικαίου Ἀνηλίκων», ἐπὶ σκοπῷ ὑποβοηθήσεως τῆς θεραπείας τοῦ ἐν λόγῳ νέου κλάδου, ἐξασφαλίζοντος τὴν εὐδαιμονίαν τῆς νέας γενεᾶς, συνιστώσης τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς αὔριον. Διότι ἀληθῶς, καθ' ὅλου εἰπεῖν, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ποιότης τῶν μελλόντων καὶ χρόνων καὶ ἀνθρώπων ἤρτηνται ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἐκπαιδεύσεως τῆς νεότητος ἢ τύχῃ ἀγαθῇ πρὸς ἀρετήν, ἢ τοὐναντίον, τύχῃ κακῇ, πρὸς κακίαν.

2. Πρωτοπόρος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου ἡ ποινικὴ ἐδημιούργησεν ἤδη εἶδος κλάδου «νομικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐγκληματολογίας ἀνηλίκων».

3. Ἐν τῷ παρόντι θέματι ἡμῶν, θὰ περιστραφῶμεν εἰδικώτερον περὶ τὸν βασικὸν θεσμὸν τοῦ ἐν λόγῳ ποινικοῦ δικαίου ἀνηλίκων, τὸν θεσμὸν τῶν εἰδικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, θεσμόν, ὅστις συνιστᾷ ἔργον πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ θεμελιοῖ μήνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

Τὸ ἐν λόγῳ θέμα μὲ συγκινεῖ, ἴσως, διότι ἔδωσα εἰς τὸν θεσμὸν τοῦτον, ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν διάσωσιν τῆς ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελούσης νεότητος, μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ψυχήν μου.

III. Ἐμφάνισις τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐν τῷ κόσμῳ.

1. Ἂς ἀνατρέξωμεν νοερῶς, εἰς τὴν καμπὴν τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸν τρέχοντα αἰῶνα, εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, εἰδικώτερον εἰς τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ Σικάγου. Εἶναι ἡ δευτέρα κατὰ πληθυσμὸν πόλις τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ ἡ πέμπτη τοῦ κόσμου. Εἶναι κατ' ἐξοχὴν κοσμοπολιτικὴ πόλις. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐξέσπασε κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς τελευταίας δεκαετίας τοῦ τελευτήσαντος αἰῶνος κῦμα ἠθικῆς διαφθορᾶς τῶν ἀνηλίκων ἐκπληκτικῶς ἀπειλητικόν. Ἐξεχείλισεν ἡ παιδικὴ ἀλητεία, ἡ παιδικὴ ἐκπόρνευσις, ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης (κλοπαί, διαρρήξεις, ληστεῖαι), αἱ παιδικαὶ συμμορίαι, ὁ παιδικὸς «γκαγκστερισμός», γενικῶς ἡ παιδικὴ ἠθικὴ παραλυσία.

Διαμαρτυρίαι ἠγέρθησαν πανταχόθεν ἐκ μέρους κύκλων τῆς ἐκκλησίας, διαφόρων ἐπιστημονικῶν τάξεων, ἐπιχειρηματιῶν ποικίλων κλάδων, τοῦ ἀνωνύμου πλήθους. Καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἐξετοξεύθη καὶ ἐκ μέρους τοῦ τύπου δι' ἄρθρων, ἀσκούντων δριμυτάτην κριτικὴν καὶ αὐστηρὰς κατηγορίας. Ἡ ὅλη ἐπίθεσις ἐστρέφετο ἐναντίον τῶν θεωρηθεισῶν ὡς ὑπευθύνων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς ἰδίως τῶν δικαστῶν, τῆς ἀστυνομίας, τῶν σχολείων καὶ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν.

Πάντα ταῦτα ἐλάμβανον χώραν κατὰ τὸ ἔτος 1899. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως μία ἀπρόοπτος πρότασις ὑπεβλήθη ἐκ μέρους τοῦ τότε ἐκλεγέντος ὡς δικαστοῦ ἐν Σικάγῳ ἀειμνήστου καὶ ἀγνώστου μέχρι τότε εἰς εὐρυτέρους κύκλους Βενιαμὶν Λίνδσεϋ.

«Ἀναθέσατε εἰς ἐμέ, εἶπε πρὸς τοὺς συναδέλφους του δικαστάς, τὸ ἔργον τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς παιδικῆς διαφθορᾶς. Ἀφήσατε νὰ ἀνακρίνω καὶ δικάζω ἐγὼ μόνος πάντα τὰ παιδικὰ ἐγκλήματα, βαρέα ἢ ἐλαφρά.

Ἀλλὰ μὴ μὲ δεσμεύετε μὲ δικονομικοὺς τύπους, δεχθῆτε δὲ νὰ κινοῦμαι ἐλευθέρως εἰς τὰς διαφόρους ἐνεργείας μου ὡς δικαστής.

Καὶ μὴ μὲ ταλαιπωρῆτε μὲ ἄλλα δικαστικὰ καθήκοντα, ἀλλ' ἀφήσατε νὰ ἐπιδοθῶ ἀπερίσπαστος εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς παιδικῆς διαφθορᾶς».

Ἡ πρότασις τοῦ Λίνδσεϋ βεβαίως κατέπληξεν, ἀλλ' ἐγένετο μετ' ἀνακουφίσεως ἀποδεκτή. Τὰ συναισθήματα ὅμως τῆς δυσπιστίας δὲν ἀπέλειπον.

Ἡ πρότασις τοῦ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ ἦτο μία ἐκδήλωσις τῆς πάλης ἑνὸς ἐλευθέρου πνεύματος, ἐπιθυμοῦντος νὰ διασπάσῃ τὸν ἀσφυκτικὸν κλοιὸν τῶν ἰσχυόντων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀκάμπτων ποινικῶν καὶ δικονομικῶν συστημάτων καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὴν κλῆσιν τῆς φωνῆς τῆς ἐσωτερικῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, πρὸς σωτηρίαν τῶν νέων ἀνθρώπων.

Καὶ τὸ θαῦμα ἐπετελέσθη. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἡ κατάστασις αἰσθητῶς ἐβελτιώθη καὶ ὀλίγον ἀργότερον τὸ κῦμα τῆς παιδικῆς ἠθικῆς παραλυσίας ἐξ ὁλοκλήρου ἐσαρώθη ἀπὸ ἓν ἄλλο κῦμα, κῦμα ὡραῖον αὐτὴν τὴν φοράν, ἐμπνέον αἰσιοδοξίαν. Τὸ κῦμα τῆς ἠθικῆς ἀνατάσεως τῶν ἰδίων ἐκείνων παιδίων τοῦ Σικάγου, τὰ ὁποῖα μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχον περιαγάγει μὲ τὰ ἐγκλήματά των καὶ τὴν ἀνήθικον συμπεριφοράν των εἰς ἀπόγνωσιν τοὺς πάντας. Καὶ οὕτω ὁ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ κατέστη θρῦλος ἐν τῇ ὑφηλίῳ.

2. Ἀλλὰ πῶς συνετελέσθη τὸ θαῦμα τοῦτο;

Ἁπλῶς διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τῆς ἀπεράντου ἀδόλου ἀγάπης, μὲ τὴν ὁποίαν περιέβαλε τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, «τὰ ἀγαπητά του παιδιά», ὡς τὰ ἀπεκάλει, ὁ τεταγμένος ὡς δικαστὴς αὐτῶν Βενιαμὶν Λίνδσεϋ. Οὗτος δὲν ὑπῆρξε «τίποτε παραπάνω ἀπὸ πατέρας των»! Ἱερεὺς τῆς ἀπαλότητος,

τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἐγκαρτερήσεως, ὅστις ἔρραινε τὰ προσαγόμενα παιδία καὶ ἐφήβους διὰ τοῦ μύρου τῆς καλωσύνης. Ὁ δικαστὴς των οὗτος δὲν προσεποιήθη φιλίαν, ἀλλὰ συνησθάνθη πραγματικὴν ἀγάπην ὑπὲρ αὐτῶν. Τὴν παιδαγωγικήν του δρᾶσιν ἤντλει ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν θωπείαν, τὸ πατρικόν του ἔνστικτον. Καὶ εἰς τὸν ψυχρὸν χῶρον τοῦ δικαστηρίου ἐδημιούργησε τὴν θερμότητα τῆς φιλοστόργου οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαίρας, ἥτις διασκορπίζει τὰ εὐεργετικὰ ἐλέη τῆς διασωζούσης θωπείας. Δὲν συμπεριεφέρθη ὡς ψυχρός, ἀπαθὴς καὶ ἄκαμπτος δικαστής, ἀλλ' ὡς φιλόστοργος πατὴρ μὲ ψυχὴν ἁλγοῦσαν καὶ ἀγωνιῶσαν διὰ τὸν ἠθικὸν κίνδυνον, εἰς ὃν, κακῇ τῇ τύχῃ, εἶχον περιαχθῇ τὰ προσφιλῆ τέκνα του. Δὲν ἐτήρησε στάσιν ψυχολογικῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῶν ὑποδίκων νέων, ἀλλὰ μὲ ὅλον τὸν ἑαυτόν του τοὺς ἐπλησίασε. Δὲν περιεχαρακώθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐπιβλητικὴν δικαστικὴν τήβεννόν του, τὴν ὑψηλὴν δικαστικὴν ἕδραν καὶ τὴν αὐθεντίαν τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ κατῆλθεν ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐπλησίασεν, ἵνα σώσῃ τοὺς πάσχοντας νεαροὺς συνανθρώπους. Δὲν ὑπετάγη εἰς τοὺς δικονομικοὺς τύπους καὶ δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν στενὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων, ἀλλ' ἀντιθέτως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν εὐρέως τὰς διατάξεις των, ἵνα δυνηθῇ νὰ κινηθῇ μετ' ἀνέσεως καὶ ἐλευθερίας, ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ διασώσῃ τοὺς νέους ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ἠθικοῦ ὀλέθρου. Δὲν ἔβαλλεν ἐναντίον τῶν ἀνηλίκων, δὲν ἠγάπα τὰς εἰρωνείας, δὲν ἐπεζήτει νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα εἰς βάρος των, δὲν ἐζήλωσε ρόλον πτοοῦντος φοβήτρου, δὲν ὑπῆρξεν ἀνοικτίρμων. Ἀλλ' ἀντιθέτως ἐδείκνυε σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν τῶν δικαζομένων νέων, ἐτίμα αὐτοὺς εἰλικρινῶς, ἦτο κριτὴς φιλόστοργος, ἔχων ἄκραν λεπτότητα καὶ ἁγνὴν εὐγένειαν, δικαστὴς πλήρης ἀπὸ κατανόησιν καὶ πραγματικὴν ἀνησυχίαν διὰ τὴν τύχην τῶν νεαρῶν ἀνθρώπων.

Μία ἀτμόσφαιρα θαλπωρῆς ἐξηπλώθη εἰς τοὺς ἄλλοτε παγεροὺς θαλάμους τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σικάγου, ὅπου συνέρρεον τὰ παιδία τῆς θυέλλης τῆς διαφθορᾶς. Δικαστὴς ἱεραπόστολος, ὅστις περιεκάλυψε τὰ κινδυνεύοντα ἠθικῶς τέκνα του διὰ νὰ τὰ σώσῃ.

3. Ἀλλ' ἂς μεταφερθῶμεν μὲ τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστοῦ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ εἰς τὸ Σικάγον, τὴν μεγάλην αὐτὴν πόλιν μὲ τοὺς τόσους κινδύνους της, ἵνα παρακολουθήσωμεν, κατὰ τὸ ἀπομεμακρυσμένον ἐκεῖνο ἔτος 1899, τὴν δρᾶσιν του ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον.

Ὁ δικαστὴς δὲν ἐπερίμενε νὰ γίνῃ ἡ δίκη διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν προσαγόμενον παρεκτραπέντα ἀνήλικον καὶ νὰ τὸν δικάσῃ. Ἄνευ ὑπερβολῆς, εἰς τὴν κυρίαν δίκην, αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀπέδιδεν ἐλαχίστην σημασίαν. Ὅλον τὸ βάρος τὸ ἔρριπτεν εἰς τὴν προδικασίαν. Εὐθὺς ὡς ἐνεφανίζετο οἱαδήποτε ὑπόθεσις ἀνηλίκου διὰ μηνύσεως ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, ἀμέσως ἐτίθετο εἰς κίνησιν ὁ δικαστής. Μετέβαινε καὶ εὕρισκε τὸ παιδίον ἢ τὸν ἔφηβον. Μετέβαινεν ὡς πραγματικὸς φίλος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νέου, εἰς τὸ σχολεῖον του καὶ εἰς τὴν ἐπαγγελματικήν του στέγην. Ἐγνώριζε καὶ συνεδέετο μετὰ τῶν καλῆς πίστεως καὶ ἀγαθῶν προθέσεων οἰκείων ἢ ἄλλων φιλικῶν προσώπων τοῦ ἀνηλίκου, μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ μετὰ τῶν προϊσταμένων ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ. Καὶ κατὰ τὸ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα, καὶ πρὶν εἰσέτι γίνῃ ἡ δίκη, ὁ Λίνδσεϋ ἐμερίμνα διὰ πᾶν σοβαρὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφεώρα τὸν ἀνήλικον, ἐνδεχομένως καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς φίλους του, πρόβλημα ὑγείας, ἐπαγγελματικόν, ἐκπαιδευτικόν, ἠθικὸν ἢ ἄλλο. Καὶ ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ἀντεμετώπιζεν ὁ δικαστὴς χάρις εἰς τὴν πολύτιμον κατανόησιν καὶ συνεργασίαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἡ συγκινηθεῖσα κοινωνία τοῦ Σικάγου. Οὕτως ἐσχηματίσθη ὁλόκληρον ἐπιτελεῖον ἐθελοντῶν συνεργατῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀνθρώπων πάσης τάξεως, ἀνθρώπων πάσης μορφώσεως, ἀνθρώπων θαυμαστῶν τῆς ὑπερωραίας προσπαθείας τοῦ ἱεραποστόλου δικαστοῦ, ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἄφθονον πλοῦτον ἠθικῶν συναισθημάτων φιλαλληλίας. Εἰς

τοὺς κύκλους τῶν ἐθελοντῶν ἐκείνων συναντῶμεν κληρικούς, ἰατρούς, ἐκπαιδευτικούς, δημοσίους, ἢ ἄλλους ὑπαλλήλους, ἀστυνομικούς, φοιτητάς, καὶ ἐπαγγελματίας ποικίλων εἰδικοτήτων καὶ ἄλλους πολλοὺς ἄλλους. Ἀναφέρω μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν συνεργατῶν τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων Σικάγου τὸ μέγα ὄνομα τοῦ διεθνοῦς φήμης ψυχιάτρου William Healy καὶ τὸ ὄνομα τῆς διασήμου ψυχολόγου Αὐγούστας Bronner.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ δικαστὴς Λίνδσεϋ κατώρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ πλήρως δύο τινά : Ἤτοι, α) νὰ διαγνώσῃ κατὰ βάθος τὴν περίπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ κινδύνου τοῦ ἀνηλίκου (ἔργον ψυχοδιαγνωστικὸν) καὶ β) νὰ διασώσῃ αὐτὸν (ἔργον ψυχοτεχνικόν). Διότι διὰ τῆς ἀδόλου ἀγάπης ὁ δικαστὴς καὶ ἐγνώριζε καὶ ἔσωζε τὸ νεαρὸν ἄτομον. Ἀληθῶς οἱ νέοι ἔχουσι μίαν ψυχολογικὴν ἱκανότητα διαισθήσεως. Καὶ διαισθάνονται ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς ἐνδιαφέρονται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. Καὶ οἱ ὑπόδικοι ἀνήλικοι βλέποντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ των τὸν ἱερὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τοὺς περιέβαλε μὲ ἀπέραντον καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τοὺς διασώσῃ, ἤνοιγον τὴν καρδίαν των. Οὕτως ἀπεκάλυπτον ἀσυνειδήτως τὰς τάσεις των, τὰς κλίσεις των, τὰ ἐνδιαφέροντά των, τὰς συγκρούσεις των, τὰς πτήσεις των, τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας των, τοὺς πόθους καὶ τὰς ἀπεχθείας των, τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς φόβους των, τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά των, γενικῶς ἀφ' ἑνὸς τὰ φωτεινὰς καὶ τὰς σκιερὰς πλευρὰς τῆς προσωπικότητός των καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των. Ἀπεκάλυπτον τὰ ψυχικά των τραύματα, τὰ συναισθήματα τῆς μειονεξίας των, τὰ ψυχικὰ συμπλέγματα, τὰ εἰς ψυχικὰ καρκινώματα ἐξελιχθέντα. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως οἱ ἀνήλικοι ἀνταπέδιδον εἰς τὸν δικαστήν των τὴν ἐμπιστοσύνην, ἀνταπέδιδον τὴν ἀγάπην, ἀνταπέδιδον τὴν ἀφοσίωσιν. Καὶ οἱ ἄλλοτε περιαγαγόντες μὲ τὴν ἠθικήν των παραλυσίαν νεαροὶ βλαστοὶ εἰς ἀπελπισίαν τὴν μεγαλόπολιν τοῦ Σικάγου ἐλάμβανον πλέον τὴν σταθερὰν καὶ εἰλικρινῆ ἀπόφασιν (καὶ τὴν ἐπραγματοποίουν, συνεχῶς βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ τῆς συνεργαζομένης μετ' αὐτοῦ κοινωνίας τῆς πόλεως), τὴν ἀπόφασιν νὰ διορθωθῶσι, νὰ μὴ βλάπτωσι πλέον, νὰ μὴ παρεκτρέπωνται. Καὶ πάντα αὐτὰ ἀρχικῶς καὶ μόνον, ἵνα μὴ προξενήσωσι λύπην, τὴν παραμικρὰν λύπην, εἰς τὸν ὑπεραγαπητόν των πατέρα, τὸν δικαστήν των. Τοῦ ἐδόθησαν, τὸν ἐλάτρευσαν, τὸν ἠσθάνθησαν ἰδικόν των, ἐθερμάνθησαν πλησίον του, ἐδέχθησαν τὴν εὐεργετικήν του ἐπίδρασιν, δὲν ἤθελον πλέον νὰ τὸν λυπήσουν.

4. Ἐντεῦθεν ἐξεπήδησεν οὐρανίας πνοῆς θεσμὸς τῶν εἰδικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων καὶ ὁ θεσμὸς τῆς συνεργαζομένης μετ' αὐτῶν Δικαστηριακῆς Βοηθείας τῆς Κοινωνίας.

5. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος ἀνὴρ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ δὲν ὑπῆρξε μόνον καινοτόμος δικαστής, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἄνθρωπος πεπροικισμένος διὰ ψυχολογικῆς καὶ παιδαγωγικῆς ἰδιοφυΐας, οὗτινος τὰ διδάγματα θὰ ἀσκῶσιν ἀείποτε ἀνθρωπιστικὴν ἐξυψωτικὴν ἐπίδρασιν.

IV. Ἐμφάνισις τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐν Ἑλλάδι.

1. Ὑπάρχει μία διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίᾳ γεγραμμένη εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν, ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912, περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων. Ἐγκεκριμένη ὑπὸ τῆς νομικῆς σχολῆς ξένου Πανεπιστημίου. Ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλληνίδα Ἑλένην Τρωιανοῦ. Ἔφθασεν ἡ ἐργασία αὕτη ἄλλοτε μέχρι τῶν χειρῶν μου ἐν βιβλιοθήκῃ ξένου τινὸς Πανεπιστημίου. Καὶ ἐνθυμοῦμαι περίπου μίαν παραστατικὴν περιγραφήν της, διὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς περαιτέρω διάδοσιν τοῦ θεσμοῦ τῶν εἰδικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων. Ἔγραφε : «Καὶ ἐξεχύθη ὁ θεσμός. Ὑπερέβη σύνορα, διέβη ὄρη, διέσχισε κύματα, ἐπέρασεν ὠκεανούς. Καὶ διεσκορπίσθη ἡ εὐεργετική του πνοὴ εἰς ὅλας τὰς ἠπείρους καὶ ἐγένετο πλέον κτῆμα διαρκὲς καὶ πολύτιμον ὅλης τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος τῆς ὑφηλίου».

2. Εἰδικῶς ἐν Ἑλλάδι, ἡ πρώτη κίνησις πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων παρ' ἡμῖν, ἐσημειώθη μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πρώτου παγκοσμίου καὶ τοῦ μικρασιατικοῦ πολέμου. Ἐξεπήδησε δὲ ἀπὸ διαφόρους κοινωφελεῖς συλλόγους, φερ' εἰπεῖν τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἑλληνίδων (Ραλλοῦ Γεωργαντᾶ κ.τ.λ.), τὸν Σύλλογον Κρατουμένων Γυναικῶν καὶ Ἀνηλίκων (κυρίαι Ἀμαλία Ψάλτη, Εὐανθία Γκινοπούλου, Παπαγεωργίου κ.ἄ.), ὅστις σήμερον δρᾷ ὡς Σωματεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μέριμνα Ἀνηλίκων» (Αἴγλη Ψάλτη κ.ἄ.), τὴν «Γενικὴν Ἑταιρείαν Προστασίας τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας» (Ἄννα Παπαδημητρίου κ.ἄ.) κ.τ.λ., καὶ ἰδίως ἀπὸ συμμετεχούσας ὡς μέλη Ἑλληνίδας Κυρίας (Μεταξὺ τῶν πρωτοπόρων ἐκ τῶν ἀνδρῶν μνημονεύομεν τοὺς Α. Ρηγανάκον, Α. Κουτσουμάρην, Π. Σκουριώτην, Λουκᾶν Κανακάρην Ροῦφον, Σ. Βέραν, Σωτήριον Σολιώτην, Α. Ζάμπον, Ἀργύριον Κωτούλαν, Η. Λαγάκον, Ι. Βεργόπουλον, Ε. Φωτάκην κ.ἄ.).

Καὶ τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον. Αἱ ὑψηλαὶ καὶ εὐεργετικαὶ διὰ τὰ ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελοῦντα τέκνα νέαι ἰδέαι ἐκίνησαν τὰς χορδὰς εὐγενῶν καρδιῶν ἐπιλέκτων γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἔργον ἀγάπης τὸ δικαστήριον ἀνηλίκων, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ συγκινήσῃ «τὴν γεμάτη ἀπὸ ἀγάπην καρδιὰ τῆς ἑλληνίδος μάννας».

Τοιουτοτρόπως ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1931, ἐπὶ πρωθυπουργίας Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ ἐπὶ ὑπουργίας ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Πετρίδου, ὁ νόμος 5098 περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων. Ἔλαβον ἀφορμὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἰς τὴν πρώτην μου συγγραφικὴν ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν, νὰ προβῶ εἰς συγκριτικὴν ἔρευναν τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἀνηλίκων, τοῦ ἰσχύοντος εἰς διαφόρους χώρας. Καὶ κατέληξα εἰς τὸ ἀντικειμενικὸν συμπέρασμα μετ' ἐθνικῆς συγκινήσεως ὅτι ὁ ψηφισθεὶς ἑλληνικὸς νόμος ἦτο ὁ ἀρτιώτερος. Πλὴν δυστυχῶς ὁ νόμος ἐκεῖνος εἶχε τὴν ἀχίλλειόν του πτέρναν, δηλονότι μίαν τελευταίαν διάταξιν, ἥτις ἐπέτρεπεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Καὶ τῆς διατάξεως ταύτης ἐγένετο συνεχὴς χρῆσις, δυστυχῶς ὅμως, ἄνευ παραλλήλου προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας πρὸς προλείανσιν τοῦ ἐδάφους χάριν τῆς λυσιτελοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου. Ἕως οὗ φαίνεται ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον ἐβαρύνθη πλέον καὶ τελικῶς μετά τινα ἔτη διὰ νέου νόμου κατήργησε τὸν νόμον 5098 (πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων). Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἄρτιος ἐκεῖνος νόμος ἀπέθανε πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ζήσῃ.

3. Θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, διότι ἀργότερον ἐπὶ ὑπουργίας ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης τοῦ ἐγκρίτου ἀνδρὸς Ἅγιδος Ταμπακοπούλου ἐν ἔτει 1939 εἰσηγήθην ὑπὸ τὴν τότε ἰδιότητά μου ὡς ἐπιστημονικοῦ συνεργάτου τῆς Διευθύνσεως Μελετῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου θεσμοῦ καὶ εἰσηκούσθην. Τοιουτοτρόπως ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1940 ἤρξατο ἰσχύων ὁ θεσμὸς τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρ' ἐμοῦ συνταχθέντος νόμου 2135 περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐγκλημάτων τῶν ἀνηλίκων. Ὀφείλω ὅμως ἐν ταὐτῷ νὰ παρατηρήσω ὅτι διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπεζήτησα ἁπλῶς νὰ χαράξω τὸ πρῶτον βῆμα. Τὴν ὁλοκληρωτικὴν εἰσαγωγὴν πλήρους συστήματος ἐπεδίωξα ἐκ παραλλήλου διὰ τῆς ὑπ' ἐμοῦ προταθείσης καὶ γενομένης εὐμενῶς ἀποδεκτῆς συνεπικουρούντος καὶ τοῦ τότε ἐγκρίτου καὶ ρέκτου διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Μελετῶν, νῦν δὲ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Πέτρου Βάλληνδα, τῆς συντάξεως εἰδικοῦ κώδικος ἀνηλίκων, περιλαμβάνοντος ἁπάσας τὰς οὐσιαστικὰς δικονομικὰς καὶ ἐκτελεστικὰς διατάξεις. Ὁ ἐκραγεὶς πόλεμος κατὰ τὸ ἔτος 1940 ἀνέκοψε τὴν ἀρξαμένην προσπάθειαν τῆς συγκροτηθείσης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς. Σήμερον ἔχει ἡ νομοθεσία περὶ ἀνηλίκων συμπληρωθῆ διὰ τῶν νέων ἑλληνικῶν κωδίκων ἔτους 1950, τοῦ ποινικοῦ καὶ τοῦ δικονομικοῦ, εἰς τοὺς πρωτοπόρους πρωτεργάτας τῶν ὁποίων ἡ ἡμετέρα χώρα ὀφείλει εὐγνώμονα ἀναγνώρισιν.

(Συνεχίζεται)

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Β) Τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα.

Τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα τοῦ Ἕλληνος πολίτου εἶναι κυρίως δύο:

1. Τὸ δικαίωμά του γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀσφάλισι στὴ σύγχρονη οἰκονομικὴ ὀργάνωσι τῆς κοινωνίας, στὴν ὁποία τὸ ἄτομο δὲν ἠμπορεῖ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις νὰ ζήσῃ μόνο του, χωρὶς δηλαδὴ τὴ συνδρομὴ τοῦ κράτους. Τὸ δικαίωμα τοῦτο περιλαμβάνει τὶς ἀκόλουθες δυνατότητες τοῦ πολίτου.

Πρῶτον: Ἀσφάλισι ἔναντι ἀσθενείας, γήρατος, ἀναπηρίας καὶ μητρότητος γιὰ τὶς γυναῖκες.

Δεύτερον: Ἀσφάλισι ἔναντι κινδύνων τῆς ἐργασίας, ἤτοι ἀπὸ ἀτυχήματα τῆς ἐργασίας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνεργία, παρεχομένων στὴ δεύτερη περίπτωσι πολλῶν εἰδῶν βοηθείας ὡς π.χ. ἐπιδόματος ἀνεργίας ἢ στρατεύσεως, βοηθείας πρὸς ἀνεύρεσι ἐργασίας, ἀπαγορεύσεως ἀπολύσεων κλπ.

Τρίτον: Πρόνοια ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶς ἀδυνάτων ἢ πληγέντων συνεπείᾳ πολεμικῶν γεγονότων, σεισμῶν, πλημμυρῶν ἢ ἄλλων γεγονότων ἀνωτέρας βίας.

2. Τὸ δικαίωμα τῆς κοινωνικῆς ἐπιτυχίας, ἤτοι τῆς ἐξασφαλίσεως ὑπὸ τοῦ κράτους στὸν πολίτη μιᾶς «καλῆς ζωῆς», γιατὶ ναὶ μὲν τὸ κράτος συνεστήθη κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην «τοῦ ζῆν ἕνεκα», ὑφίσταται ὅμως γιὰ τὴν ἐξασφάλισι στοὺς πολίτες τοῦ «εὖ ζῆν», γιὰ νὰ παρέχῃ δηλαδὴ στὸν πολίτη τὰ μέσα γιὰ νὰ ζῇ ὅπως πρέπει. Ἔτσι ὁ πολίτης ἔχει τὶς ἀκόλουθες δυνατότητες καλῆς ζωῆς:

Πρῶτον: Τὴν δυνατότητα τῆς ἐκπαιδεύσεως δωρεάν.

Δεύτερον: Τὴν δυνατότητα διαβιώσεως ὑπὸ συνθῆκες εὐταξίας καὶ ἀσφαλείας.

Τρίτον: Τὴν δυνατότητα ἐξασφαλίσεως ἐλαχίστων ὁρίων οἰκονομικῆς εὐμαρείας σὲ διάφορες κοινωνικοοικονομικὲς μονάδες. Ἔτσι τὸ κράτος παρέχει στοὺς ἀκτήμονες γεωργοὺς κλῆρο, δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως μεγάλων κτημάτων, καθορίζει γιὰ τοὺς ἐργαζομένους κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς, μεριμνᾶ γιὰ τὴν εὐθηνὴ ἐργατικὴ κατοικία κ.ο.κ.

Τέταρτον: Τὴν δυνατότητα ἐξασφαλίσεως ἀνεκτῶν συνθηκῶν ἐργασίας μὲ τὸν καθορισμὸ τῶν ὡρῶν ἐργασίας, λήψεως ἀδειῶν, ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ψυχαγωγίας τῶν ἐργαζομένων κλπ.

Β' ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Στὶς χῶρες ὅπου κατώρθωσαν τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, ποὺ ἀποτελοῦσαν μειοψηφίες, νὰ καταλάβουν ἐπαναστατικὰ τὴν Ἀρχή, ἔπρεπε, κατὰ τὶς διδασκαλίες τοῦ Μάρξ, νὰ ἐφαρμόζεται ὡς κοινωνικὸ μὲν σύστημα ἡ κοινοκτημοσύνη (κολλεκτιβισμὸς - κομμουνισμός), ὡς πολιτικὸ δὲ σύστημα ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.

Οἱ ἴδιοι χαρακτηρίζουν τὸ σύστημα τοῦτο τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, σὰν ἕνα εἶδος δημοκρατικῆς συγκεντρώσεως καὶ μὲ αὐτὸ θέλουν νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι κατορθώνουν ὥστε, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν σὲ μιὰ κοινωνία, νὰ μετέχουν στὴν κυβέρνησι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι ἡ δικτα-

τορία τοῦ προλεταριάτου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα εἶδος τυραννίας, ἡ ὁποία ρυθμίζει τὰ πάντα στὰ κράτη ποὺ κυβερνοῦν τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ ἡ ὁποία ζητεῖ τυφλὴ πειθαρχία, ἀφοῦ ἄλλως τε, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία δὲν ἔχει π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η τ α, ἀλλὰ δουλεύει καὶ ζῆ γιὰ τὸ σύνολο ποὺ τὸ ἀντιπροσωπεύει ἡ δικτατορία, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ εἶναι ἀτομικὴ ἢ συλλογικὴ (ἀδιάφορο).

Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὅλα τὰ κράτη, ὅπου τὴν ἀρχὴ κατέλαβαν τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, δὲν λέγονται π ρ ο λ ε τ α ρ ι α κ ὲ ς δ ι κ τ α τ ο ρ ί ε ς, ὅπως εἶναι σωστό, ἀλλὰ «Λ α ϊ κ ὲ ς Δ η μ ο κ ρ α τ ί ε ς» ἐνῶ στὴ διακυβέρνησι τῶν Χωρῶν αὐτῶν οὔτε ἴχνος δημοκρατίας ὑπάρχει. Παράλληλα καὶ οἱ ἀπεργαζόμενοι τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος στὶς δημοκρατικὲς χῶρες δὲν λέγονται σήμερα «κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ α ί», ἀλλὰ αὐτοαποκαλοῦνται «δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ο ὶ π ο λ ῖ τ ε ς».

Στὶς δικτατορίες λοιπὸν τοῦ προλεταριάτου - κομμουνιστικὲς (καὶ κατ' εὐφημισμὸν Λαϊκὲς Δημοκρατίες), ὑπάρχουν βέβαια νόμοι, ὑπάρχουν καὶ καταστατικοὶ συνταγματικοὶ χάρτες, στοὺς ὁποίους ἀναγράφονται τὰ ἀτομικά, πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ὑπάρχει καμμία ἐγγύησις γιὰ τὴν ἐξασφάλισι στὸν πολίτη τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος στὶς χῶρες ποὺ κυβερνοῦν τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, στερεῖται τῆς ἐλευθερίας νὰ ἀναπτύξη τὴν προσωπικότητά του καὶ νὰ ἀναδειχθῆ, γιατὶ αὐτὸ θὰ χαρακτηρισθῆ ὡς προσωπολατρεία δῆθεν καὶ θὰ κτυπηθῆ ἀμέσως. Τὸ ἄτομο μέσα στὶς κομμουνιστικὲς κοινωνίες μπαίνει σὲ δεύτερη μοῖρα, γιατὶ τὴν πρώτη θέσι, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ μαρξισταί, ἔχει ἡ κοινωνία καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἀντίληψι τοῦ μοναδικοῦ κόμματος ἢ μᾶλλον τῶν δικτατόρων (τυράννων) ποὺ κάθε φορὰ κρατοῦν τὴν ἀρχὴ ἐπιβάλλεται ἕνα ἄτομο νὰ ἐξαφανισθῆ, αὐτὸ θὰ γίνη ὁπωσδήποτε καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπο.

'Αλλ' ἂς δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ κατάστασις στὶς Χῶρες αὐτὲς ἀπὸ ἀπόψεως ἀτομικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου. Καὶ

Α) 'Α τ ο μ ι κ ὰ δ ι κ α ι ώ μ α τ α.

1. Δ ι κ α ί ω μ α ζ ω ῆ ς κ α ὶ ἀ τ ο μ ι κ ῆ ς ἀ κ ε ρ α ι ό τ η τ ο ς. Οὐδεμία ἐγγύησις ὑπάρχει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωματικὴ ἀκεραιότητα (δολοφονίες, νομιμοφανεῖς δίκες, μυστικὲς ἐξαφανίσεις, ἐξορίες, καταναγκαστικὰ ἔργα κλπ.).

2. Δ ι κ α ι ώ μ α τ α π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ς ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς. Οὐδεμία ἐγγύησις ὑπάρχει τοῦ ἀπαραβιάστου τοῦ ἀσύλου τῆς κατοικίας καὶ οἱ κάτοικοι ζοῦν μὲ τὴ διαρκῆ ἀγωνία ὅτι σ' ὁποιαδήποτε ὥρα θὰ κτυπήση ἡ μυστικὴ 'Αστυνομία τὴν πόρτα καὶ θὰ μπῆ στὴν κατοικία τους.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ κατοικίας καὶ ἐργασίας μέσα στὴ Χώρα, χωρὶς ἄδεια τῶν 'Αρχῶν καὶ ἐπιβάλλεται ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία.

Οὐδεμία προστασία ὑπάρχει ἔναντι τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας ἐξουσίας, τὰ ὁποῖα ἀνεξέλεγκτα συλλαμβάνουν, φυλακίζουν, βασανίζουν κλπ. γιατὶ δῆθεν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη προστασίας τοῦ καθεστῶτος τῆς Χώρας.

3. Δ ι κ α ί ω μ α ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς τ ῆ ς σ υ ν ε ι δ ή σ ε ω ς κ α ὶ σ κ έ ψ ε ω ς.

Δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, γιατὶ ὑποβλέπονται οἱ θρησκευόμενοι καὶ ὑποστηρίζεται ὁ ἀθεϊσμός, οὔτε ἐλευθερία πολιτικῆς συνειδήσεως ὑπάρχει, ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ ἐκδηλώσουν οἱ πολῖτες τὰ φρονήματά τους, ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν καθεστὼς τῆς Χώρας.

4. Τ ὸ Δ ι κ α ί ω μ α τ ῆ ς π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ς ἀ ξ ι ο π ρ ε π ε ί α ς, οὐδόλως διασφαλίζεται, γιατὶ ἐκεῖ τὸ ἄτομο πρέπει νὰ ὑποτάσσεται στὸ κόμμα καὶ νὰ θυσιάζη γι' αὐτὸ τὰ πάντα καὶ τὴν προσωπικότητά του ἀκόμη.

5. Τὸ δικαίωμα προστασίας ἐννόμων συμφερόντων εἶναι μονομερές, γιατὶ ἡ δικαιοσύνη ἀσκεῖται ἀπὸ μιὰ τάξι, ἀπὸ τὸ προλεταριάτο, καὶ κατὰ κυριολεξία ἀπὸ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ ἑπομένως δὲν παρέχεται ἐγγύησις ἀμερολήπτου κρίσεως.

Β) Πολιτικὰ δικαιώματα.

1. Ὁ πολίτης δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ τοὺς στοχασμούς του χωρὶς ἄδεια τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ κόμματος (ὑπόθεσις Πάστερνακ κλπ.) Ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὶς κατευθύνσεις τοῦ κόμματος καὶ τὶς συστάσεις αὐτοῦ θὰ τιμωρηθῇ ἀμείλικτα.

Οὔτε λοιπὸν ἐλευθερία τοῦ τύπου ὑπάρχει, οὔτε ἐλευθερία τοῦ λόγου, οὔτε ἀπόρρητον ἐπιστολῶν, τηλεγραφημάτων ἢ τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας.

Ἡ ἐλευθερία κυκλοφορίας πληροφοριῶν καὶ εἰδήσεων ἐν σχέσει μὲ τὰ γεγονότα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ τῆς διεθνοῦς ζωῆς, γίνεται μόνον ὕστερα ἀπὸ ἔγκρισι τῶν κυβερνώντων.

Τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι εἶναι ἄγνωστο στὰ καθεστῶτα αὐτά.

2. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἀσκεῖται ἐκεῖ κατὰ ἰδιόρρυθμο τρόπο. Οἱ πολῖτες δηλαδὴ εἶναι ὑποχρεωμένοι κατὰ τὶς τυπικὲς ἐκλογές, ποὺ γίνονται κάθε φορά, νὰ ψηφίζουν τὰ πρόσωπα ποὺ προτείνει τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, χωρὶς νὰ μποροῦν μήτε νὰ διαμαρτυρηθοῦν, μήτε νὰ ψηφίζουν κανένα ἄλλο κόμμα, δεδομένου ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὕπαρξις ἄλλου κόμματος, ἐκτὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ.

Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ περίφημος Ρῶσος συγγραφεὺς Μπόρις Παστερνὰκ (βραβεῖον Νομπὲλ) γράφει στὸ βιβλίο του «Δόκτωρ Ζιβάγκο» τὰ ἑξῆς: «Ἦταν » ἀδύνατο νὰ παραδεχθοῦν (πρόκειται γιὰ τοὺς μπολσεβίκους ποὺ κυβερνοῦν τὴ Ρω- » σία) τὸ λάθος. Γιὰ νὰ κρύψουν ἀπὸ τὸ λαὸ τὴν ἀποτυχία, χρησιμοποιοῦν κάθε μέ- » σο τρόμου, ὥστε νὰ τοῦ βγάλουν τὴ συνήθεια νὰ κρίνῃ μόνος του καὶ νὰ τὸν ἀναγ- » κάσουν νὰ βλέπῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ὑπῆρχε, νὰ λέῃ τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔβλε- » παν τὰ μάτια του. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴ δημοσίευσι ἑνὸς Συντάγματος ποὺ ποτὲ δὲν εἶ- » χαν σκοπὸ νὰ τὸ ἐφαρμόσουν, καὶ τὴν καθιέρωσι ἐκλογῶν ποὺ παραβιάζουν τὴν » ἴδια ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς».

Ὁ ἴδιος σὲ ἄλλο μέρος γράφει. «...Ἀλλὰ δὲν βλέπετε ἐκεῖνο ποὺ ὕψωσε » ἐπὶ αἰῶνες τὸν ἄνθρωπο πάνω ἀπὸ τὸ κτῆνος δὲν εἶναι κνοῦτο, ἀλλὰ ἡ ἀκατα- » νίκητη δύναμις τῆς ἄοπλης ἀλήθειας;».

Ἐπίσης ἀλλοῦ γράφει γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα ὅτι τὸ θεωρεῖ ὡς «ἕνα » σύστημα ποὺ ἀπαιτεῖ ἀδιάκοπη καὶ συστηματικὴ διπροσωπία καὶ σὲ ἐξαναγκάζει » νὰ λὲς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ αἰσθάνεσαι, νὰ σέρνεσαι μπροστὰ σὲ ὅ,τι σοῦ » προξενεῖ τὴν ἀηδία καὶ νὰ ἐνθουσιάζεσαι μὲ ὅ,τι δὲν σοῦ φέρνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ » δυστυχία».

3. Τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου γιὰ ἴση μεταχείρισι ἐκ μέρους τοῦ κράτους δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὸ ὅτι διετυμπανίσθη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἡ ἰσότης ὡς δόγμα τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἔτσι οὔτε νόμοι ὑπάρχουν ποὺ νὰ δεσμεύουν τοὺς δικαστὲς καὶ τὶς δικαστικὲς ἀρχές, μήτε δικαστικὲς ἐγγυήσεις, μήτε δικαιοδοτικὲς ἐγγυήσεις ὅπως ἀναφέραμε ὅτι ἰσχύουν στὶς ἀστικὲς δημοκρατικὲς Χῶρες.

Γ) Τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα.

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα διακηρύσσει ἐπὶ χρόνια ὅτι μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ κομμουνιστικῶν προγραμμάτων θὰ δημιουργηθῇ στὶς Χῶρες αὐτὲς τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος ὁ ἐπίγειος παράδεισος.

Ἀντὶ τούτου τὰ ἀποτελέσματα τῶν 50 περίπου χρόνων πειραματισμοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι ἀπέδειξεν τὸ ἀντίθετο.

Πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐμεῖς δὲν θὰ ποῦμε τίποτε. Θὰ ἀφήσουμε τοὺς ἴδιους τοὺς κομμουνιστὰς νὰ μιλήσουν.

Ὁ ἄλλοτε πρεσβευτὴς τῶν Σοβιὲτ στὸ Βουκουρέστι Μπουντιέγκο ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Χώρα αὐτὴ στὴν ὁποία ἀνεπτύχθη καὶ κατέλαβε ἀνωτάτη διπλωματικὴ θέσι, λέγει τὰ ἑξῆς διασαφητικά. «Ἐχωρίσθην διὰ παντὸς καὶ μὲ φρίκην ἀπὸ τοὺς »μπολσεβίκους καὶ ρίπτω ἓν βλέμμα ἀνασκοπήσεως εἰς τὰ ἐφιαλτικὰ ἔτη ποὺ ἔζησα εἰς τὴν Χώραν αὐτὴν τὴν ὁποίαν οἱ μπολσεβῖκοι ἐπιδιώκουν νὰ παρουσιάζουν »ὡς Μέκκαν τῆς κοινωνικῆς εὐτυχίας, τῆς ἀποτελεσματικῆς ἐργασίας καὶ τῆς δι»καιοσύνης.

«Ἀπὸ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν διατηρῶ συμπαθεστάτας ἀναμνή»σεις ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ρωσίαν, τὴν ὁποίαν οἱ μπολσεβῖκοι περιγράφουν ὡς «β»σιλείαν τοῦ πλούτου καὶ τῆς βίας».

«Ἦτο ἡ Ρωσία ποὺ ἔδωσεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα Ποῦσκιν, ἕνα Τολστόϊ, ἕνα »Ντοστογιέφσκυ, ἕνα Τσαϊκόφσκυ καὶ ἕνα Ρίμσκι Κορσακώφ.

«Εἰς τὴν Ρωσίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὁ Στάλιν μὲ τὸ δῆθεν ἀλάνθαστόν του »χαρακτηρίζει ὡς τὴν πλέον «σκοτεινὴν ἀστυνομικὴν τρομοκρατίαν», ἠδύνατο νὰ λέγῃ καὶ νὰ γράφῃ τὰς ἀθανάτους σατίρας του ἐναντίον τοῦ Τσαρισμοῦ, ὁ μέγας Ρῶσος συγγραφεὺς Σολτίκωφ - Σέμπριν.

«Ὁ ρωσικὸς Τσαρισμὸς ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀγριωτέρας πάλης »ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων, δὲν ὕψωσε τὰς χεῖρας του ἐναντίον τῶν »σφοδροτέρων πολεμίων του Γκόγκολ, Τολστόϊ, Σαλτίκωφ - Σέμπριν, Γκόρκι.

«Ἡ παλαιὰ Ρωσία, παρὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ καθεστῶτος της, μένει μέχρι »σήμερον εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ ὡς ἐποχὴ τῆς γενικῆς ἀφθονίας, τῆς »εὐδαιμονίας, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσορροπίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας καὶ τῆς ἀτο»μικῆς πρωτοβουλίας.

«Τὴν ἱστορικὴν καὶ πνευματικὴν καθυστέρησίν της ἔναντι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς »δυτικῆς Εὐρώπης, αὐτὴ ἡ Ρωσία προσεπάθει νὰ ὑπερνικήσῃ διὰ διαρκῶς στενω»τέρας ἐπαφῆς μὲ τὰς πλέον προωδευμένας καὶ πλέον πολιτισμένας χώρας τῆς Εὐ»ρώπης».

«Ἀλλὰ τότε ἐνεφανίσθη ὁ μπολσεβικισμός.

«Οἱ μπολσεβῖκοι προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τὸ σοβιετικὸν καθεστὼς ὡς »ἰδεώδη Δημοκρατίαν.

«Ὁποία εἰρωνεία ! Εἰς τὴν Ρωσίαν τῶν Σοβιὲτ δὲν ὑπάρχει οὔτε μία μὴ »κομμουνιστικὴ ἐφημερὶς ἢ κἂν οὐδετέρα. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἡ παραμικρὰ λέ»ξις ἐναντίον τοῦ Στάλιν θεωρεῖται μέγα ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας καὶ ἂν δὲν »προκαλέσῃ ἀσφαλῶς τὸν τυφεκισμόν, θὰ ἐπιφέρῃ τουλάχιστον πολυετῆ φυλάκισιν.

«Εἰς τὴν Ρωσίαν ἔχει δημιουργηθῆ ἓν ἀνυπόφορον καθεστὼς στρατῶνος, »ὄχι μόνον εἰς τὸ πεδίον τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς.

«Πρὸ ὀλίγου οἱ μπολσεβῖκοι συνέλαβον καὶ ἐφυλάκισαν τὸν περίφημον καθηγητὴν Τουπόλεφ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε κατασκευαστὴς σχεδὸν ὅλων τῶν τύπων τῶν »σοβιετικῶν ἀεροπλάνων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ μπολσεβικικὴ ἀεροπορία καὶ αὐτῶν ἀκόμη μὲ τὰ ὁποῖα ἐπραγματοποιήθη ἡ ὑπὲρ τὸν πόλον πτῆσις πρὸς τὴν Ἀμερικήν.

«Ὁ καθηγητὴς Τουπόλεφ δὲν ἠσχολεῖτο μὲ τὴν πολιτικήν, ἦτο ἀφιερωμέ»νος εἰς τὴν ἐπιστήμην του.

«Ἑκατοντάδες ἄλλων ἐπιστημόνων, καθηγητῶν, μηχανικῶν, ὑπέστησαν ἢ θὰ »ὑποστοῦν τὴν αὐτὴν τύχην.

«Εἰς τὴν χώραν τοῦ μπολσεβικισμοῦ βασιλεύει ἡ φοβερωτέρα τρομοκρατία. «Ἐθανάτωσαν τοὺς στρατηγούς των, δεκάδας ἐκ τῶν γνωστοτέρων διπλωματῶν των, ὁλόκληρον σειρὰν τῶν διαπρεπεστέρων ὁμοφρόνων των κομμουνιστῶν ἡγετῶν.

«Ἐγώ, ὁ ὁποῖος παρέστην προσωπικῶς εἰς πολλὰς δίκας, γνωρίζω καλύτερα »ἀπὸ κάθε ἄλλον πόσοι ἄνθρωποι ἔντιμοι καὶ ἀπολύτως ἀθῶοι κατεδικάσθησαν εἰς »θάνατον.

«Ἤδη ἀπεφάσισα νὰ ἀπαλλαγῶ ὁριστικῶς ἀπὸ τὸν μπολσεβικισμόν.

«Ἔζησα τὸ 1937 καὶ τὸ 1938 εἰς χώρας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ ἠδυνή»θην νὰ ἀντιληφθῶ καθαρὰ ὅλην τὴν κατάπτωσιν τῆς σημερινῆς Ρωσίας.

«Ἀντελήφθην ὅτι δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πλέον νὰ διστάζω οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν »καὶ νὰ μένω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ μπολσεβικισμοῦ - ψευδοσοσιαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος »κατέστρεψε τὰ πολυτιμώτερα ἰδανικὰ καὶ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τὴν βασιλείαν τῆς βαρβαρότητος, τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταστροφῆς.

«Τὸ πείραμα τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ρωσίᾳ τὸ ὁποῖον παρη»κολούθησα ἐπὶ 25 ἔτη, μὲ ἔπεισε περὶ τῶν σφαλμάτων τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεο»λογίας ἐφαρμοζομένης εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ προσεχώρησα εἰς τὸν κό»σμον τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀποφασισμένος νὰ ἀφιερώσω »ὅλας μου τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀνθρωπίνης προόδου».

Ὁ ἴδιος πρεσβευτὴς Μπουντιέγκο σχετικὰ μὲ τὴ βιομηχανικὴ ὀργάνωσι στὴ Ρωσία καθὼς καὶ γιὰ τὴ θέσι τῶν ἐργατῶν, μᾶς λέει τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα :

« Στὴν πραγματικότητα ἡ Ρωσικὴ ἐργατικὴ τάξις ὑπόφερε τρομερὲς στερή»σεις, ἰδιαίτερα ἀφ' ὅτου ἄρχισε ἡ ἐποχὴ τῆς λεγομένης «σοσιαλιστικοποιήσεως.

«Στὴ θέσι τῶν παλαιῶν «κεφαλαιοκρατῶν» ἐδημιουργήθη μία νέα «μπουρ»ζουαζία.

«Δὲν ἔχει σημασία τὸ γεγονὸς, ὅτι ἀσήμαντος ἀριθμὸς παλαιῶν κεφαλαιοκρα»τῶν ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ρωσία μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς ἐπαναστάσεως. Πολλοὶ ἄλλοι ἔμει»ναν στὴ Ρωσία, ἔτυχαν τῆς εἰδικῆς προστασίας τοῦ πλέον ἐμπίστου συμβούλου »τοῦ Στάλιν, τοῦ Λαζάρου Καγκάνοβιτς.

«Ὅλα τὰ μεγάλα ἐργοστάσια, τὸ μονοπώλιο τῆς παραγωγῆς, ἡ πολεμικὴ »βιομηχανία, οἱ σιδηρόδρομοι, τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸ ἐμπόριο ἔμειναν οὐσιαστικὰ »σὲ φιλικά τους χέρια, καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξις παραμένει θεωρητικὰ «κυρία τῆς οἰ»κονομίας».

«Οἱ γυναῖκες καὶ οἱ οἰκογένειες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν κατέχουν πολυτελῆ »αὐτοκίνητα καὶ ἐπαύλεις, περνοῦν τὸ καλοκαίρι τους στὶς καλύτερες λουτροπόλεις »τῆς Κριμαίας καὶ τοῦ Καυκάσου, φοροῦν βαρύτιμα γουναρικά, ἔχουν κοσμήματα »καὶ φέρνουν τὰ ροῦχα τους καὶ ἄλλα ἀντικείμενα πολυτελείας ἀπὸ τὸ Παρίσι.

«Στὸ μεταξὺ ὁ ἐργάτης, τὸ θῦμα καὶ τὸ παίγνιο τῆς ἐπαναστάσεως, παίρνει »500 ἢ 400 σοβιετικὰ ρούβλια τὸ μῆνα, μὲ τὰ ὁποῖα ζῆ μία ζωὴ πείνας, ἂν ληφθῆ »ὑπ' ὄψιν ὅτι ἕνα ζευγάρι κοινότατα παπούτσια στοιχίζει 200 - 250 ρούβλια καὶ »ἕνα γεῦμα σὲ λαϊκὸ ἐστιατόριο 6 ἢ 8 ρούβλια.

«Ὁ ἐργάτης μετὰ τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς του ὑποχρεώνεται νὰ περνᾶ τὸν »καιρό του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς λέσχες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μόνο νεωτερισμὸ τοῦ »μπολσεβικικοῦ καθεστῶτος.

«Οἱ μπολσεβῖκοι ἐδημιούργησαν δεκάδες χιλιάδες τέτοιες λέσχες στὴ χώρα »τους, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιζητοῦν ν' ἀντισταθμίσουν τὶς ὑλικὲς στερήσεις τοῦ ἐργάτου »μὲ ἔντονο καὶ ἀποκρουστικὴ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα.

«Μίλησα μὲ πολλοὺς ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι θυμοῦνται ἀκόμη πὼς ἦταν ἡ ζωὴ »στὴν παλαιὰ Ρωσία.

«Τὴν θυμοῦνται ἀκόμη ὡς μακρινὴ χίμαιρα, γιατὶ τότε ὁ μισθὸς τοῦ ἐργά»του ἐξασφάλιζε σ' αὐτὸν τὴν τροφή του καὶ τὴ δυνατότητα νὰ ντυθῆ, ἐνῶ σήμερα

»ὁ ἐργάτης φορεῖ τὰ ἴδια ροῦχα 6 ἢ 7 ἔτη, θεωρεῖ τὸ κρέας σπάνια πολυτέλεια καὶ »δὲν ἔχει καθόλου βούτυρο, ὑποχρεούμενος ταυτόχρονα νὰ ψηφίζη καθημερινὰ ἀπο- »φάσεις ὑπὲρ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος.

«Τέλος, σχετικῶς μὲ τοὺς ἀγρότες, ὁ ἴδιος περίφημος μπολσεβῖκος διπλωμά- »της μᾶς λέει τὰ ἑξῆς.

«Στὴν πραγματικότητα εἰσήχθη στὴ ρωσικὴ ὕπαιθρο ἡ σκληρότερη δουλεία »ποὺ ἀνέφερε ποτὲ ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία.

«'Εναντίον τῆς ἐλευθέρας θελήσεώς των, μὲ τὴ δύναμι τῶν ὅπλων καὶ μὲ »ἄλλα διοικητικὰ μέτρα, οἱ χωρικοὶ συγκεντρώθηκαν σὲ κολλεκτιβιστικὰ κτήμα- »τα, δηλαδὴ ἐστερήθησαν ὅλων τῶν δικαιωμάτων ἰδιοκτησίας τῆς γῆς τους, κάθε »πρωτοβουλίας στὴ συνεργασία καὶ ὑπεβλήθησαν σὲ ὁμαδικὴ ἀγγαρεία ὑπὸ τὴν »ἀπειλὴ τοῦ κνούτου.

«Οἱ χωρικοὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ παραδίνουν πᾶν ὅ,τι παίρνουν στὸ Κράτος καὶ »ἀναγκάσθηκαν νὰ ζοῦν μὲ λίαν ἀθλίαν ἀμοιβή».

Συμπέρασμα

'Απὸ τὴ σύγκρισι λοιπὸν τῆς γνησίας Δημοκρατίας, ποὺ ἐφαρμόζεται στὰ ἀστικὰ ἐθνικὰ κράτη καὶ τῆς λαϊκῆς Δημοκρατίας (δικτατορίας), ποὺ ἐφαρμόζε- ται στὶς Χῶρες τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, μπορεῖ νὰ βγάλη ὁ καθένας τὸ συμπέ- ρασμα γιὰ τὸν τρόπο ζωῆς ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ ἐκεῖ.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὅτι τὴν βι- βλιοδεσίαν τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐδέχθη νὰ πραγμα- τοποιῆ, μὲ σχετικὴν ἔκπτωσιν, ἤτοι : δερματόδετον ἀντὶ 27 καὶ πανόδετον ἀντὶ 17 δραχμῶν, ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μεσολογγίου καὶ Τζαβέλλα ('Εξάρχεια) βιβλιοδέτης κ. Δ. Πιπέργης, τηλ. 625.796.

ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΛΩΝΟ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἄστρους, στὸν Κολωνό, ἦταν τὰ παληὰ ἐκεῖνα χρόνια ἡ συνοικία τῶν Ἐλαιοτριβείων ποὺ ὤφειλε τὸ ὄνομά της στὰ πολλὰ ληοτρίβεια ποὺ ἦταν συγκεντρωμένα ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τῆς πόλης, γιὰ νὰ ἀλέθουν τὶς ἐληὲς τοῦ Ἀττικοῦ ἐλαιώνα ποὺ δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη ὅλος ἐργοστάσια καὶ συνοικισμοί. Καὶ ἀκριβῶς τὴν Παρασκευὴ 5 Ὀκτωβρίου 1928, κάνα - δυὸ ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα, οἱ κατοικοῦντες σὲ μερικὰ σπιτόπουλα τοῦ παραπάνω δρόμου καὶ δίπλα στὰ ληοτρίβεια, ἄκουσαν ξαφνικὰ μερικοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ξεπετάχτηκαν ἀπάνω στὸν ὕπνο τους. Νόμισαν στὴν ἀρχὴ ὅτι τοὺς ἔρριξαν τίποτε λιμοκοντόροι, δηλαδὴ μεγάλοι τεντυμπόϋδες τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔκαναν τὸ ντρί, ἀλλὰ τοὺς δύο πρώτους ἐκείνους πυροβολισμοὺς ποὺ ἔπεσαν ἀπανωτά, διαδέχθηκαν ἄλλοι τρεῖς σὲ ἕνα δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας. Μετὰ γαυγίσματα καὶ οὐρλιάσματα, κοντεινὰ καὶ μακρυνά, σκυλιῶν καὶ ὕστερα ἀπόλυτη ἡσυχία. Ἦταν γλυκειὰ φθινοπωρινὴ νύκτα μὲ καθόλου κρύο καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γείτονες ποὺ ξυπνήσανε ἀπὸ τὶς πιστολιὲς ξανακοιμηθήκανε, ἐνῶ ἄλλοι πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους στὸ δρόμο γιὰ νὰ δοῦν τί ἔτρεχε καὶ βλέποντας τὸ σπιτόπουλο τοῦ τυπογράφου Γιάννη Σακιώτη, στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἄστρους 121 καὶ Λουΐζου, κατάφωτο, πῆγαν νὰ ρωτήσουν τί συνέβαινε γιατὶ ἄκουσαν μέσα στὸ σπίτι καὶ φασαρία.

Ἡ περιέργεια τῶν γειτόνων ποὺ εἶχαν χάσει τὸν ὕπνο τους ἱκανοποιήθηκε καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα γιατὶ στὸ πρῶτο δεξιὰ μεγάλο δωμάτιο, τὸ σαλόνι, ποὺ τὸ εἶχαν νοικιάσει σ' ἕνα νέο τυπογράφο, τὸν Γιάννη Γεωργίου, ποὺ δούλευε στὸ ἴδιο τυπογραφεῖο μὲ τὸ Σακιώτη εἶδαν μισοαναίσθητο κάτω στὸ πάτωμα καὶ πλημμυρισμένο στὰ αἵματα τὸν εἰκοσάχρονο κουνιάδο τοῦ σπιτονοικοκύρη, τὸ Γιάννη τὸν Καμπάνη. Εἶχε ἕνα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα στὸ κάτω σαγόνι καὶ ἀμυχὲς στὸ πρόσωπο. Ἡ σάλλα ἀνάστατη καὶ τὸ πάτωμα πλημμυρισμένο στὸ αἷμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη ἀπὸ τὴν πληγὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἐμετὸ ποὺ ἔκανε ὁ πληγωμένος. Ἡ κατάστασις τοῦ Καμπάνη ἦταν ἀπελπιστική. Ἦταν ἀδύνατο ὁ δυστυχὴς μὲ τὸ τραῦμα ποὺ εἶχε νὰ ἀρθρώση καὶ μιὰ μόνο λέξι καὶ δὲν ἀκουγότανε ἀπὸ τὸ πληγωμένο στόμα του παρὰ ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος ἀνακατεμμένος μὲ ἀκατάπαυστα βογγητά. Ὁ πληγωμένος πονοῦσε ἐξαιρετικὰ φαίνεται καὶ στριφογύριζε στὸν ἑαυτό του καθὼς ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα, ἀγωνιοῦσε, ἔτρεμε, ἐμούγκριζε...

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶπαν οἱ γείτονες τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἀνάκρισι καὶ εἶπαν ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα μέσα στὸ δωμάτιο ἦταν ὁ τυπογράφος Σακιώτης, ἡ γυναίκα του, ἡ Εὐαγγελία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ λαβωμένου ποὺ ἦταν πιὰ ἑτοιμοθάνατος Μαρία, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς τελευταίας Γ. Σκαλτσούνης, ὑπάλληλος σὲ μπακάλικο καὶ τὸ μικρὸ παιδάκι τοῦ Σακιώτη. Ὁ Σακιώτης ἐξήγησε στοὺς γείτονες :

—Ἀκούσαμε κρότο στὸ παράθυρο... Ξέραμε ὅτι κάποιος ἤθελε νὰ σκοτώση τὴ κουνιάδα μου τὴ Μαρία. Ὁ φουκαρὰς ὁ κουνιάδος μου πῆγε νὰ ἀνοίξη τὸ παράθυρο καὶ τὴν πλήρωσε τὴ νύφη. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω τὸν ἄρχισε στὶς πιστολιές. Ἔρριξε τὸ πρῶτο δύο ἀπανωτὲς καὶ μετὰ ἄλλες τρεῖς. Καὶ κάποια πῆρε τὸ φουκαρὰ τὸ κουνιάδο μου τὸν Καμπάνη καὶ τὸν στέλνει σὲ λίγο στὸν ἄλλο κόσμο.

— Τὸν ἄτιμο τὸν κακοῦργο ποὺ μοῦ σκότωσε τὸν ἀδελφό, φώναζε ἡ 20χρονη Μαρία... Πρέπει νὰ τὸ πληρώση τὸ τέρας μὲ τὴ ζωή του...

— Τὸν ξέρουμε ὅμως, ξεφώνιζε ἡ γυναίκα τοῦ Σακιώτη, ἡ Εὐαγγελία, θὰ τοῦ πιοῦμε τὸ αἷμα του. Ὁ φονηὰς θὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ θὰ τὸν πιάσουνε.

Ὁ Γιάννης ὁ Καμπάνης σπάραζε καὶ τὸ αἷμα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὴν πληγὴ ποὺ ἦταν στὸ κάτω σαγόνι του.

— Μὰ τί τὸν φυλᾶτε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κλαῖτε ἀπὸ ζωντανό, παρατήρησε κάποιος ἀπὸ τοὺς γείτονες ποὺ εἶχαν φθάσει μὲ τὶς πιστολιὲς καὶ μὲ τὸ σαματὰ ποὺ ἔγινε. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ καὶ νὰ ζήση. Ποιὸς ξέρει τὶς μέρες του. Γρήγορα πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο ἢ στὴν Πολυκλινική.

Κανένας δὲν πῆγε νὰ εἰδοποιήση τοὺς σταθμοὺς Χωροφυλακῆς Κολωνοῦ ἢ Ἐλαιοτριβείων, ποὺ δὲν ἦταν σχετικῶς καὶ μακρυά, καὶ ποὺ ἀπὸ ἔλλειψι σκοπῶν δὲν εἶχαν πάρει χαμπάρι γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Ἄστρους. Καὶ ὅμως ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μποροῦσαν νὰ τηλεφωνήσουν στὸ σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν ποὺ ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Ἀνθίμου Γαζῆ καὶ νὰ ζητήσουν νὰ πάη κανένα φορεῖο μὲ γιατροὺς καὶ νοσοκόμους καὶ νὰ μεταφέρη, ἐπιστημονικὰ καὶ μὲ προσοχή, τὸν τραυματία, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ γλύτωνε. Κανένας δὲν τὸν σκέφθηκε καὶ ἐχρειάστηκε καὶ πάλι νὰ ἐπέμβη ὁ ἴδιος ὁ γείτονας καὶ νὰ πῆ.

— Βρὲ τί καθόμαστε. Νὰ φέρουμε μιὰ σούστα καὶ νὰ τὸν μεταφέρουμε. Νὰ τὸν κοιτάξουν γιατροί. Τί σὰν σκυλὶ στ' ἀμπέλι θὰ πάη ;

Πραγματικὰ ἐχρειάστηκε νὰ πᾶνε σ' ἕνα γειτονικὸ σταῦλο καὶ νὰ ζέψουν ἕνα ἄλογο σὲ μιὰ σούστα καὶ μ' αὐτὴν ὕστερα ἀπὸ ὧρες νὰ μεταφέρουν τὸν Γιάννη τὸν Καμπάνη στὴν Πολυκλινική. Ὁ φουκαρὰς ὅμως εἶχε χύσει τόσο αἷμα ἀπὸ τὴν πληγή του ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ καὶ ἐνῶ τὸν εἶχαν βάλει μέσα στὸ χειρουργεῖο ἀφῆκε τὴ στερνή του πνοή. Δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ τοῦ πάρη ἔστω καὶ μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ λαβωμένο του στόμα. Καὶ τὸ πτῶμα του τὸ ἔβαλαν σὲ μιὰ ἄκρη γιὰ νὰ τὸ στείλουν μόλις θὰ χάραζε στὸ ὑποτυπῶδες καὶ μικρὸ νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Σωκράτους.

Ὅπως εἴπαμε ἡ Χωροφυλακὴ δὲν πῆρε χαμπάρι γιὰ τὸ τί ἔγινε γιατὶ οὔτε οἱ συγγενεῖς τοῦ σκοτωμένου οὔτε οἱ γείτονες ἐθεώρησαν καλὸ νὰ τὴν εἰδοποιήσουν. Καὶ μονάχα στὶς 5 1/2 τὰ χαράματα ἕνας μικρὸς ξαμολήθηκε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Σακιώτη γιὰ νὰ πῆ στὸ σταθμάρχη Ἐλαιοτριβείων ἀνθυπασπιστὴ Πάγκαλο καὶ στὸ σταθμάρχη Κολοκυνθοῦς ἀνθυπασπιστὴ Νικολόπουλο, ἢ μᾶλλον στὸ χωροφύλακα ποὺ ξενυχτοῦσε μέσα στοὺς σταθμούς.

—Ἐδῶ παρακάτω, στὴν ὁδὸν Ἄστρους, ἔγινε ἕνας τραυματισμός. Στεῖλτε κάποιον νὰ δῆ.

Ξύπνησαν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακές τους ἀμέσως οἱ δύο σταθμάρχαι καὶ ἔτρεξαν ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ μάθουν ὅτι αὐτὸ τὸ ἐπεισοδιάκι ποὺ ἀνέφερε ὁ πιτσιρίκος ἦταν ἕνας φοβερὸς φόνος μιὰ ποὺ ὁ λαβωμένος εἶχε πιὰ πεθάνει. Καὶ μάλιστα τί φόνος. Ἔγκλημα μὲ κάποιο μυστήριο μέσα του ποὺ ἤθελε διαλεύκανσι. Φυσικὰ οἱ δυὸ σταθμάρχαι εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸν διοικητή τους μοίραρχο Ντρενᾶ, ποὺ ἦταν τότε στὸ Γ' τμῆμα τῆς ὁδοῦ Μενάνδρου καὶ ὁ τελευταῖος ἔσπευσε ἐπὶ τόπου.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ μοίραρχο ἦταν ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ τραυματισμένου ποὺ πέθανε, εἶχαν σφουγγαρίσει κι' ὅλας ἀπὸ τὴ νύχτα τὸ πάτωμα καὶ εἶχαν καθαρίσει τὰ αἵματα, ἐξαλείφοντας συγχρόνως καὶ πολύτιμα γιὰ τὴν ἀστυνομικὴ ἔρευνα ἴχνη.

— Δὲν μᾶς λέτε τί ἔγινε ἐδῶ ; Ρώτησε ὁ μοίραρχος τὸ Σακιώτη, τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κουνιάδα του.

Καὶ εἶπαν καὶ οἱ τρεῖς νεράκι τὸ μάθημά τους. Χωρὶς νὰ κομπιάσουν. Χωρὶς νὰ σκεφθοῦν, χωρὶς νὰ σταματήσουν γιὰ νὰ θυμηθοῦν κάποια λεπτομέρεια ἢ χωρὶς νὰ ξεχάσουν κάποια ἄλλη ποὺ νὰ χρειασθῆ νὰ τοὺς τὴ θυμίσουν.

— Νὰ τὶ ἔγινε: Τὴ νύκτα τῆς Πέμπτης ἐνῶ μέσα στὸ σπίτι βρισκόμουνα ἐγώ, εἶπε ὁ Σακιώτης, μὲ τὴ γυναίκα μου, τὴ κουνιάδα μου Μαρία, μὲ τὸ συχωρεμένο τὸ κουνιάδο μου καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Μαρίας, ἀκούστηκαν δυνατὰ κτυπήματα

στὸ παράθυρο τῆς σάλλας ποὺ εἶναι στὴν ὁδὸν Λουΐζου. Ἡ Μαρία πῆγε νὰ ἀνοίξη τὸ παράθυρο, ἀλλὰ μόλις ἄνοιξε ἀπὸ μέσα τὰ τζάμια αὐτὸς ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω ἔχωσε ἀπὸ τὶς γρίλιες ἕνα περίστροφο. Εἴδαμε τὴν κάννη του καὶ τρομάξαμε. Ἡ Μαρία μας ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ ὅλοι μας τραβηχθήκαμε πρὸς τὰ πλάγια. Κοπήκανε τὰ ἥπατά μας ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸ περίστροφο τραβήχθηκε πίσω, ἀλλ' ἀκούγαμε τὰ σουλάτσα τοῦ ἀγνώστου στὸ δρόμο. Καὶ ὅλοι μας δὲν τολμούσαμε νὰ βγοῦμε γιατὶ θὰ μᾶς σκότωνε.

— Βάλατε τὶς φωνές; Οἱ γείτονες δὲν εἶπαν τέτοιο πρᾶγμα. Ἄκουσαν πρῶτα δυὸ πιστολιὲς καὶ ὕστερα ἄλλες τρεῖς.

— Τολμούσαμε νὰ βάλουμε καὶ τὶς φωνές; Μποροῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ σπάση τὸ παράθυρο καὶ νὰ πηδήση μέσα καὶ νὰ μᾶς ρίξη στὸ ψαχνό.

Περίεργη πραγματικὰ κατάστασι ἐκεῖ μέσα. Τὸ «διαμέρισμα» γράφε τὸ σπιτόπουλο, ὅλο κι ὅλο τρία δωμάτια μονάχα σ' ἕνα χὼλ, σὲ μιὰ τζαμαρία δηλαδή, καὶ ἕνα κουζινάκι στὴν ἄκρη. Τὸ φονικὸ εἶχε γίνει στὸ σαλόνι ποὺ τὸ εἶχαν νοικιάσει στὸν τυπογράφο τοῦ Γεωργίου καὶ ποὺ τὴ νύχτα ποὺ ἐκεῖνος δούλευε στὴν ἐφημερίδα, τὸ χρησιμοποιοῦσε καὶ ἡ οἰκογένεια Σακιώτη ἡ ὁποία εἶχε περιορισθῆ στὰ ἄλλα δύο δωμάτια καὶ στὸ κουζινάκι. Ἐντύπωσι ἔκανε στὸ μοίραρχο, τὸν Ντρενᾶ τὸ φρεσκοσφουγγαρισμένο σαλόνι καὶ γυρίζοντας σ' ὅλους ἐπανέλαβε.

— Δὲν μᾶς λέτε καθαρὰ καὶ ξάστερα τὶ ἔγινε ἐδῶ μέσα;

Καὶ εἶπαν: Ὅτι ὁ ἄγνωστος, ἀφοῦ ἔκανε κάμποση ὥρα σουλάτσα στὸ δρόμο καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ ΓιάννηςΚαμπάνης βρέθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο, ἐπυροβόλησε δυὸ φορές. Μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸν δυστυχισμένο τὸν Καμπάνη στὸ σαγόνι, ἐνῶ ὁ δράστης τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἔφυγε. Χάθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ὁ μοίραχρος ρώτησε μήπως ἡ οἰκογένεια εἶχε κανέναν ἐχθρό. Ὁ σκοτωμένος ὄχι. Ἦταν ἕνα παιδὶ ἄκακο, ὑπάκουο καὶ βαρήκοο ἀπὸ τὸν τύφο ποὺ εἶχε πάθει ὅταν ἦταν πολὺ μικρό. Ἡ ἄλλη οἰκογένεια δὲν εἶχε ἐχθρούς. Ἀλλὰ νὰ ὁ «ἄγνωστος» φονηὰς ἄρχισε νὰ παίρνη κάποια σάρκα καὶ ὀστᾶ γιατὶ ὅπως ἔλεγαν ὅλοι ἐκεῖ μέσα, ἡ Μαρία πρὶν ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο τοῦ παντοπωλείου τὸ Σκαλτσούνη εἶχε ἀρραβωνιαστῆ ἕνα σωφὲρ τὸν Τάκη τὸ Νέγρη. Αὐτὸς ἐπροκάλεσε ἕνα θανατηφόρο δυστύχημα καὶ ἔφαγε 7 μῆνες φυλακὴ καὶ ἡ Μαρία βαρέθηκε νὰ τὸν περιμένη καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὸν ἀρραβώνα μαζί του, τὰ ἔφτιασε μὲ τὸν Σκαλτσούνη καὶ τὸν ἀρραβωνιάστηκε. Τὸ παληό της «ἀμόρε» ὅμως, ὁ Νέγρης, μάνιαζε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τοὺς φοβέριζε ὅτι ὅταν θὰ ἔβγαινε θὰ σκότωνε καὶ τὴ Μαρία καὶ τὸ νέο τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Τὸ ζεῦγος Σακιώτη καὶ ἡ Μαρία εἶπαν ἀκόμη ὅτι ὁ Νέγρης αὐτὸς ἅμα βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἄρχισε νὰ τοὺς ἐνοχλῆ τὸ πρῶτο, νὰ τοὺς ἀπειλῆ ὕστερα καὶ νὰ θέλη νὰ τὰ ξαναφτιάση μὲ τὴ Μαρία. Πρὶν ἀπὸ ἕνα μήνα μάλιστα εἶχε ἔλθει νύχτα πάλι καὶ χάλασε τὸν κόσμο στὴ γειτονιὰ βροντώντας τὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ τοὺς ἐκθέση καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ τὰ ξαναφτιάση μὲ τὴν πρώην ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν τοῦ ἄνοιξαν, ἀλλὰ φώναξαν βοήθεια καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγη.

— Καλὰ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, μὰ τὸ περασμένο βράδυ τί βεβαιότητα ἔχετε γιὰ τὸ ὅτι ὁ φονηὰς ἦταν ὁ σωφὲρ Τάκης Νέγρης; ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοί.

— Τὸ ξέρουμε καλά, ἀπάντησαν, γιατὶ φαίνεται ὅτι τὸν συνώδευε καὶ κάποιο παιδὶ συγγενικὸ καὶ αὐτὸ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔκανε τὴ φασαρία καὶ ὕστερα πάλι μετὰ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὸ φονικὸ τοῦ εἶπε τὴ φράσι: «Θεῖε Τάκη ἔλα».

Ἀκόμη εἶπαν ὅτι μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀπόπειρα νὰ εἰσβάλη ὁ Νέγρης εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ τὰ ξαναφτιάση μὲ τὴ Μαρία, ἡ τελευταία τὰ μαρτύρησε ὅλα εἰς τὸ δεύτερο μνηστήρα της καὶ ἀπὸ κεῖνη τὸ βραδυὰ πιὰ ὁ Γιώργης ὁ Σκαλτσούνης, ἅμα ἔκλεινε τὸ μπακάλικο ποὺ δούλευε γύριζε καὶ κοιμώτανε στῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς τὸ σπίτι, δηλαδὴ μᾶλλον στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ της τοῦ τυπογράφου ὅπου ἔμενε καὶ ἡ Μαρία. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε κληθῆ νὰ μένη στὸ σπίτι καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρίας,

ὁ Γιάννης Καμπάνης, ὁ ὑποδηματεργάτης, τὸ καλὸ καὶ ἀγαθὸ αὐτὸ παληκάρι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καὶ κατέληξαν:

—Ἐνῶ κοιμώμαστε ἀκούσαμε πιστολιές. Ξυπνήσαμε καὶ εἴδαμε τὸν Γιάννη μας τραυματισμένο. Ἄκουσε κρότους στὴ πόρτα καὶ στὸ παράθυρο καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ καὶ ἔφαγε τὴν πιστολιά. Ὁ Νέγρης ἀναγκαστικὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ φονηάς.

Ὁ μνηστήρας, ὁ Γιώργης ὁ Σκαλτσούνης, εἶπε τὰ πράγματα κάπως διαφορετικά.

— Μέσα στὸ σαλόνι ἦταν τὸ ντιβάνι ποὺ κοιμώταν ὁ νοικάρης ὁ τυπογράφος ὁ Γεωργίου. Αὐτὸς θὰ ἐρχόταν μόλις θὰ ἔκλεινε ἡ ἐφημερίδα, δηλαδὴ κατὰ τὰ χαράματα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε, ἐγὼ καὶ ὅσο ἔμενα στῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου ἐκοιμώμουνα στὸ διαθέσιμο αὐτὸ ντιβάνι. Ἔτσι εἶχε γίνει καὶ τὴν περασμένη νύχτα. Ξύπνησα κατατρομαγμένος καὶ ἀνάστατος γιατὶ ἄκουσα μπιστολιὲς μέσα στὴν κάμαρα. Ἄκουσα καὶ θόρυβο. Πετάχτηκα καὶ ἄναψα τὸ φῶς. Εἶδα τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου ἀνοιγμένα καὶ μόνο μέσα στὴν κάμαρα τὸ κουνιαδάκι μου, τὸ Γιάννη ποὺ ἦταν τραυματισμένος καὶ ξεψυχοῦσε.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν κάπως πολὺ μπερδεμένα ἀκόμα. Ἕνα σωρὸ ἀντιφάσεις. Ἄνοιξε ἢ δὲν ἄνοιξε τὰ τζαμιλίκια ἡ Μαρία ὅταν ἄκουσε τὸν κρότο καὶ τὰ χτυπήματα καὶ ἦταν μέσα γιὰ νὰ δῇ τὸ πιστόλι νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὶς γρίλιες; Ἢ δὲν ἦταν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἦταν μέσα ὁ μνηστήρας. Ὕστερα οἱ πιστολιὲς ἔπεσαν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ σκότωσαν τὸ Γιάννη ὅπως ἔλεγε ἡ Μαρία ἢ ρίχτηκαν μέσα στὸ δωμάτιο ὅπως ἔλεγε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς καὶ τότε πρόβαλε τὸ ἐρώτημα πῶς καὶ ἀπὸ ποὺ μπῆκε ὁ φονηὰς καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ βγῇ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ.

Φυσικά, μὲ τὶς πρῶτες καταθέσεις, τοῦ Σακιώτη, τῆς γυναίκας του, τῆς Μαρίας καὶ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ, πολὺ πρωί, ἀκόμη, συνελήφθη ἀπὸ τὴ Χωροφυλακὴ στὴν ὁδὸν Ἀκομινάτου 1, στὸ σπίτι του, ὁ κατηγορούμενος ὡς δολοφόνος, πρῶτος ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μαρίας, Τάκης Νέγρης. Ὁ σωφὲρ ὅμως αὐτὸς ἀπέδειξε ἕνα ἄλλοθι ἀτράνταχτο. Γιατὶ ἀπὸ τὶς 11 τὴ νύχτα ποὺ τελείωσε τὴ δουλειά του γύρισε στὸ σπίτι του καὶ κοιμήθηκε ὡς τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας ποὺ τὸν ἔπιασε ἡ Χωροφυλακή. Καὶ στὸ ἴδιο σπίτι ἦταν ὁ ἀδελφός του καὶ ἕνας κοινὸς φίλος ποὺ εἶχε φιλοξενηθῇ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπεβεβαίωσαν τὸ ἄλλοθί του. Μὰ ὁ Νέγρης ὅταν ἔμαθε γιὰ τὸ φόνο καὶ ὅτι τὸν κατηγοροῦσαν γι' αὐτὸ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὰ ροῦχα του.

— Μὰ τὶ ψέμματα σᾶς ἀράδιασαν κ. μοίραρχε εἶπε στὸν Ντρενᾶ. Ποιὰ Μαρία καὶ ποιὰ ἀρραβωνιαστικιά. Φιλενάδα τὴν εἶχα καὶ τὴ βαρέθηκα καὶ τὴ παράτησα ἐγὼ καὶ ὄχι ἐκείνη. Δὲν τὴν ἐνώχλησα ποτέ, ἀλλὰ ἐκείνη μοῦ κόλλησε σὰν τσιμπούρι καὶ μοῦ δημιουργοῦσε καθημερινῶς ἐπεισόδια. Ἀναγκάστηκα καὶ τῆς ἔγραψα γράμμα νὰ ἀποβάλῃ κάθε ἐλπίδα γιὰ μένα. Καὶ πρὶν ἀπὸ μένα εἶχε ἕνα σωρὸ ἄλλους ἀγαπητικούς. Ἐμένα μὲ διαδέχτηκε ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ὁ Γιῶργος ὁ Σκαλτσούνης, ὁ ὑπάλληλος στὸ μπακάλικο. Καὶ σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοῦ κινήσῃ τὴ ζηλοτυπία φαίνεται τοῦ ἔλεγε ὅτι τάχα τὴ ζήλευα, ὅτι τὴν ἀπειλοῦσα ὅτι θὰ τὴ σκοτώσω ἐκείνη καὶ ἐκεῖνο τὸν δῆθεν ἀντίζηλό μου. Αὐτὸς ὁ Σκαλτσούνης φαίνεται ὅτι τὰ ἔχαψε. Τὸ σκοτωμένο κάποιος ἀπὸ ἐκεῖ μέσα τὸν σκότωσε. Πρέπει νὰ τὸν βρῆτε. Ἐγὼ μιὰ φορὰ δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ φονικὸ αὐτό.

Ἡ ἀστυνομία ρώτησε στὴ γειτονιὰ καὶ ἀπ' αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε σ' ὅλη τῆς τὴ γραμμὴ ἡ κατάθεσις τοῦ Τάκη Νέγρη γιατὶ ὅλοι οἱ γείτονες καὶ οἱ γειτόνισσες εἶπαν ὅτι ἡ Μαρία ἦταν ζωηρὴ ὅτι εἶχε ἕνα σωρὸ ἄλλους ἀγαπητικοὺς καὶ ὅτι τοὺς ἀράδιαζε διάφορα παραμύθια γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ζηλεύουν. Εἶπαν ἀκόμη ὅτι πρὶν δὲν ἄκουσαν οὔτε κρότους στὸ παράθυρο, οὔτε φιλονικία, ἀλλὰ ξαφνικὰ πρῶτα δύο πυροβολισμοὺς καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἄλλους τρεῖς.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ἔγινε πρωὶ - πρωὶ αὐτοψία ἀπὸ τὸν τότε ὑφηγητὴ καὶ κατόπιν καθηγητὴ τῆς ἰατροδικαστικῆς μακαρίτη Γρηγόρη Κάτσα καὶ τὸν ἰατροδι-

καστή, κι αὐτὸν μακαρίτη πιά, τὸν Γιῶργο τὸν Τρουπάκη οἱ ὁποῖοι στὸ πτῶμα τοῦ νέου βρῆκαν ἕνα καὶ μόνο τραῦμα τυφλὸ στὸ κάτω σαγόνι. Ἡ σφαῖρα εἶχε κόψει αἱμοφόρα ἀγγεῖα μέσα στὸ λαιμὸ ὅπου καὶ βρέθηκε καὶ ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ αἱμορραγία. Μὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ποὺ εἶπαν οἱ ἰατροδικασταὶ ἦταν ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Καμπάνης εἶχε πυροβοληθῆ ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι μόνον 15 πόντων, ὅτι ποὺ καὶ ποὺ στὸ πρόσωπο ὑπῆρχαν ἴχνη ἀπὸ τὴν πυρίτιδα καὶ ὅτι ἀκόμα ἔφερε ἑπτὰ θλαστικὰ τραύματα εἰς τὸ ἀριστερὸ αὐτὶ ἀπὸ πάλη μεταξὺ τοῦ θύματος καὶ τοῦ δολοφόνου του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔχη σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς πυροβοληθῆ ὁ Καμπάνης καὶ νὰ φέρη καὶ ἴχνη ἀπὸ πάλη πάει νὰ πῆ ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν μέσα στὸ σαλόνι. Ἄρα φονηὰς ἔπρεπε νὰ εἶναι κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι μέσα. Ποιός ὅμως;

Ἀπὸ τὴν προανάκρισι εἶχε ἐξακριβωθῆ ὅτι ὁ σκοτωμένος Καμπάνης εἶχε ἔλθει στὶς 9 τὸ βράδυ στὸ σπίτι καὶ στὶς 10 εἶχε κοιμηθῆ στὴν κουζίνα χωρὶς νὰ ξέρη ὅτι θὰ ἐρχότανε στὸ σπίτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μαρίας. Ὁ Σκαλτσούνης εἶχε ἔλθει στὶς 11 τὸ βράδυ καὶ ἀφοῦ κουβέντιασε κάμποση ὥρα μὲ τὴν «ἀρραβωνιαστικιά του» ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε στὸ ντιβάνι τοῦ τυπογράφου Γεωργίου, τοῦ νοικάρη, ποὺ θὰ γύριζε χαράματα πιὰ στὸ σαλόνι ποὺ εἶχε νοικιάσει γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Τὸ ζεῦγος Σακιώτη ἐκοιμήθηκε στὸ ὑπνοδωμάτιό του καὶ ἡ Μαρία στὸ μικρὸ τὸ καμαράκι μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς της μαζί. Ἐντύπωσι ἀκόμα ἔκαναν δυὸ πράγματα. Τὸ ὅτι στὴν ἀρχὴ εἶχαν πῆ ὅτι ὁ Σκαλτσούνης εἶχε φύγη στὶς 11 τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφοῦ ἐξακριβώθηκε ὅτι τότε μόλις αὐτὸς εἶχε φθάσει καὶ ὅτι κοιμήθηκε στὸ ντιβάνι τοῦ νοικάρη, πρᾶγμα ποὺ στὴν ἀρχὴ θελήσανε νὰ κρύψουν. Καὶ τὸ δεύτερο ψέμμα ὅτι εἶχαν πῆ ὅτι ὁ Καμπάνης ἄκουσε τοὺς κτύπους στὸ παράθυρο γιὰ τὴ Μαρία καὶ πετάχτηκε ὄρθιος ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ ἦλθε στὸ σαλόνι ὅπου σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν ἄγνωστο ποὺ πυροβόλησε ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο, ἐνῶ διαπιστώθηκε ὕστερα ἀπόλυτα ὅτι τὸ θῦμα ἦτο κουφὸ καὶ ἐπομένως ἦταν ἀδύνατο ν' ἀκούση φωνὲς καὶ κρότους καὶ μάλιστα στὰ ξάπνα του καὶ ὄχι μάλιστα ὅτι κοιμώτανε. Κάτι ἄλλο ἔπρεπε νὰ εἶχε συμβῆ.

Ὁ μοίραρχος εἶχε μπῆ στὸ ντορὸ σὰν κυνηγιάρικο σκυλί. Ἄρχισε νὰ ψάχνη μόνος του γιὰ καλὰ τὸ σαλόνι καὶ ἂς τὸ εἶχαν σκουπίσει καὶ ἂς εἶχαν πλύνει τὰ αἵματα. Καὶ ξάφνου κάτω ἀπὸ μιὰ καρέκλα βρῆκε ἕνα κάλυκα ἀπὸ πιστόλι τῆς ἴδιας διαμέτρου μὲ τὸ βλῆμα ποὺ εἶχε βρῆ τὸ δυστυχισμένο τὸν Καμπάνη καὶ εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατό του. Στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν βρέθηκαν ἀκόμα ἄλλοι τέσσερες κάλυκες ἴδιοι. Τοὺς εἶχαν μαζέψει ὅταν ἔπλυναν τὸ δωμάτιο ἀλλὰ ὁ ἕνας τοὺς ξέφυγε. Ὕστερα ὁ μοίραρχος συνεχίζοντας τὴν ἔρευνά του βρῆκε στὸ παράθυρο, ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγαν ὅτι ὁ «ἄγνωστος δολοφόνος» στεκόταν ἔξω στὸ δρόμο καὶ πυροβόλησε, τρεῖς τρύπες ἀπὸ σφαῖρες τοῦ ἴδιου διαμετρήματος. Ἔστειλε τότε καὶ πῆρε ἕνα μεγάλο φακὸ καὶ μὲ αὐτὸ ἐκοίταξε καλὰ καλὰ τὶς τρύπες ποὺ εἶχαν κάνει οἱ σφαῖρες. Μὰ οἱ σκλίθρες τοῦ ξύλου ποὺ εἶχαν στὰ τοιχώματά τους δὲν ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο πρὸς μέσα τὸ σπίτι, ποὺ ἀναγκαστικὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἂν ὁ δολοφόνος ἦταν στὸ δρόμο, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σαλόνι πρὸς τὸ δρόμο. Ἄρα μετὰ τὸ τραυματισμὸ τοῦ δύστυχου τοῦ Καμπάνη κάποιος τοὺς εἶχε ρίξει ἀπὸ μέσα πρὸς τὸ δρόμο νομίζοντας ὅτι θὰ ἔρριχνε καὶ στάχτη στὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ τὴν ἔκανε νὰ πλανηθῆ καὶ νὰ γυρεύη τὸ δολοφόνο ἀπ' ἔξω ἐνῶ αὐτὸς ἀναγκαστικὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μέσα στὸ σπίτι, μέσα στὸ ἴδιο τὸ σαλόνι ποὺ εἶχε γίνει ὁ τραυματισμός. Ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Σακιώτη δὲν ἔφερε σὲ φῶς κανένα πιστόλι ἢ περίστροφο. Ἔγινε ἄλλη ἔρευνα στὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε ὁ Σκαλτσούνης καὶ ἐκεῖ βρέθηκε ἕνα παληὸ περίστροφο, σκουριασμένο ποὺ εἶχε χρόνια νὰ χρησιμοποιηθῆ.

Ὁ Ντρενᾶς ἀγρίεψε τότε:

— Νομίζετε ὅτι παίζουμε ἐδῶ; τοὺς εἶπε. Ἢ σὺ Σακιώτη ἔκανες τὸ φονικὸ ἢ ὁ Σκαλτσούνης. Ἐκτὸς ἂν τὸ ρίξετε στὴ γυναίκα σου καὶ τὴ Μαρία. Ἢ μήπως τὰ μωρά σου Σακιώτη; Ἐμπρὸς ὁμολογῆστε. Εἶναι ἀποδειγμένο ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ

Καμπάνης τραυματίσθηκε ἐδῶ μέσα ὕστερα ἀπὸ πάλη καὶ ἀφοῦ ἔφαγε γροθιὲς στὸ ἀριστερό του τὸ αὐτί. Ἡ σφαῖρα ποὺ προκάλεσε τὸ θάνατό του ρίχτηκε ὄχι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀλλὰ πολὺ κοντὰ στὸ πρόσωπό του, σὲ ἀπόστασι τὸ πολὺ 15 πόντων ὅπως λένε οἱ γιατροὶ ποὺ ἔκαναν τὴ νεκροψία. Καὶ ὕστερα μετὰ τὸ φόνο ἀπὸ δῶ μέσα ρίξατε ἄλλες τρεῖς πιστολιὲς πρὸς τὸ παράθυρο νομίζοντας ὅτι θὰ σκηνοθετούσατε δολοφονία ἀπ' ἔξω. Μὰ στὶς τρύπες ποὺ ἔκαναν οἱ σφαῖρες στὰ παντζούρια σᾶς ἐπρόδωσαν οἱ σκλίθρες.

Ὁ δράστης ἦταν ὁ Σκαλτσούνης καὶ ὡμολόγησε:

—Ἐγὼ ἤμουνα ἀναστατωμένος μὲ τὰ ὅσα μοῦ ἔλεγε ἡ Μαρία ὅτι ὁ Νέγρης τὴ φοβερίζει ὅτι θὰ τὴ σκοτώση ἐκείνη καὶ μένα, ὅτι τῆς κτυπάει τὸ παράθυρο, ὅτι τὴν ἐκθέτει στὴ γειτονιά. Καὶ τὰ εἶχα πιστέψει ὅλα. Γι' αὐτὸ εἶχα ἔλθει ἐδῶ καὶ κοιμώμουνα τὰ βράδια στὸ ντιβάνι τοῦ νοικάρη τοῦ τυπογράφου τοῦ Γεωργίου. Κρατοῦσα ἀπάνω μου καὶ ἕνα μπράουνιγκ γιὰ νὰ ἀμυνθῶ ἂν ποτὲ ἐρχόταν ὁ Νέγρης νὰ σκοτώση τὴ Μαρία ἢ ἐμένα. Χθὲς τὸ βράδυ ἦλθα καὶ κοιμήθηκα κατὰ τὶς 11 τὴ νύχτα καὶ δὲν εἶχα πάρει κάβο ὅτι στὸ μαγειρεῖο κοιμώτανε ὁ μακαρίτης ὁ Καμπάνης. Αὐτὸς φαίνεται ὅτι τὴ νύχτα σηκώθηκε γιὰ σωματική του ἀνάγκη καὶ κατὰ λάθος ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὸ σαλόνι χωρὶς νὰ ξέρη ὅτι ἐγὼ κοιμώμουνα στὸ ντιβάνι. Καθὼς βαρυάκουε ἔκανε κάποιο θόρυβο δίπλα μου. Πετάχτηκα ἀμέσως ὄρθιος καὶ ἅρπαξα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου τὸ πιστόλι μου. Στὸν ὕπνο μου ἀπάνω φαντάσθηκα ὅτι εἶχε μπῆ μέσα στὴν κάμαρα ὁ Νέγρης γιὰ νὰ μὲ σκοτώση. Τότε μὲ γροθιὲς καὶ μὲ τὸ πιστόλι τὸν ἐκτύπησα στὸ κεφάλι καὶ ἐπειδὴ πῆγε νὰ μὲ πιάση, ἐπυροβόλησα δυὸ φορές. Ἄκουσα νὰ πέφτη κάτι τὸ βαρὺ στὸ πάτωμα καὶ μόλις ἄναψα τὸ φῶς εἶδα ἀντὶ γιὰ τὸ Νέγρη σκοτωμένο ἢ τραυματισμένο νὰ ἔχω λαβώσει βαρυὰ τὸ μέλλοντα κουνιάδο μου. Ἔρριξα ἀμέσως τρεῖς πιστολιὲς πρὸς τὸ παράθυρο νομίζοντας ὅτι ἔτσι θὰ κατώρθωνα νὰ ἐμφανίσω τὸν τραυματισμὸ ὅτι τὸν ἐπροκάλεσε δολοφόνος ἀπὸ τὸ δρόμο. Καὶ αὐτὸ τὸ παραμύθι εἶπα καὶ στὸ Σακιώτη μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴ Μαρία ὅταν μπῆκαν στὸ σαλόνι καὶ εἶδαν τὸν φουκαρὰ τὸν Καμπάνη τραυματισμένο. Τὰ ἄλλα γιὰ τὴν Μαρία καὶ γιὰ τὸ πιστόλι στὸ παράθυρο φτιάχτηκαν ὕστερα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία. Ὅτι τὸν ἐτραυμάτισα ἐγὼ ἄθελά μου καὶ ἀπάνω στὸ φόβο μου ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ ὅσα μοῦ ἔλεγε ἡ Μαρία γιὰ τὸν πρῶτο της τὸν ἀρραβωνιαστικό, τὸ Νέγρη. Εἶχα περάσει τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαρίας γιὰ ἀντίζηλο ποὺ ἦλθε νὰ μᾶς σκοτώση. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν κτύπησα πρῶτα καὶ τὸν ἐπυροβόλησα ὕστερα.

— Καὶ τὸ πιστόλι τί τὸ ἔκανες ὕστερα ;

—Ὅταν πηγαίναμε τὸν Καμπάνη στὴ Πολυκλινική, κρυφὰ στὸ δρόμο τὸ ἐπέταξα σὲ μιὰ ὑπόνομο. Ἔτσι ἤμουνα ἥσυχος ὅτι δὲν θὰ μὲ βρίσκατε ποτὲ ὅτι ἐγὼ τὸ εἶχα κάνει.

Ἕνα ἀκόμη ἔγκλημα εἶχε διαλευκανθῆ καὶ ἕνας ἐγκληματίας εἶχε συλληφθῆ. Ἀλλὰ γιὰ μένα σ' αὐτὴ εἰδικῶς τὴν ὑπόθεσι, ἐκείνη ποὺ ἔπρεπε νὰ συλληφθῆ ὡς οὐσιαστικὰ ὑπεύθυνη γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἀδελφοῦ της ἦταν ἡ Μαρία Καμπάνη, μὲ τοὺς ἐρωμένους καὶ μὲ τοὺς μνηστῆρες της καὶ μὲ τὰ ψέμματα ποὺ ἀράδιαζε περὶ ἀντεραστῶν, ἀπειλῶν καὶ ἐπιθέσεων γιὰ νὰ τοὺς ὑποκαίη τὴ ζήλεια τους. Αὐτὴ οὐσιαστικὰ ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ καὶ αὐτὴ κατάφερε νὰ βγάλη τὴν οὐρά της ἀπ' ἔξω.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἡ διπλῆ ἢ ἡ συνδυασμένη ἐκτύπωσις εἶναι μία ἄλλη ἀπατηλὴ μέθοδος. Ὑπάρχουν δύο τρόποι ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγω μεθόδου.

Ἡ μέθοδος τῆς ἀντιγραφῆς—κόπια—καὶ ἡ μέθοδος τῆς καλύψεως—μάσκα—. Διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀντιγραφῆς, μέρος τοῦ κειμένου τοῦ ἑνὸς ἐγγράφου ἀποκόπτεται καὶ ἐπικολλᾶται ἐπὶ ἄλλου κειμένου καὶ τὸ νέον κείμενον φωτογραφεῖται καὶ ἐκ τῆς ἀρνητικῆς αὐτοῦ πλακός, ἐκτυπώνεται φωτογραφία.

Δύναται ἐπίσης νὰ ἀποσβεσθῇ δι' ἀποξέσεως ἢ ἀπολεπίσεως διὰ καρφίδος γράμμα ἢ ἀριθμὸς ἢ λέξεις ἐκ τοῦ κειμένου καὶ διὰ καταλλήλου φωτισμοῦ (κατακορύφου), ἡ ἀπόξεσις οὐδόλως νὰ φαίνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς καὶ ἐπὶ τῆς θετικῆς φωτογραφίας. Ἡ ἐξαπάτησις αὕτη καθίσταται ἔτι ἐπικινδυνωδεστέρα, ἂν ὁ πλαστογράφος χρησιμοποιήσῃ χημικὴν οὐσίαν δι' ἀπάλειψιν κειμένου.

Ἡ μέθοδος τῆς καλύψεως—μάσκας—διὰ συνδυασμένης ἐκτυπώσεως φωτογραφίας, δὲν ἔχει ἀνάγκην προηγουμένης κατασκευῆς ἀντιγράφου (κόπιας), διότι ἐκτυπώνεται ἀπὸ διαφόρους ἀρνητικὰς πλάκας, ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου.

Ἡ μάσκα—κάλυμμα—τοποθετεῖται ἐφ' ἑνὸς τμήματος τῆς ἀρνητικῆς πλακός, δηλονότι καλύπτεται μόνον τὸ ἀντικείμενον ἢ τὰ ἀντικείμενα τῶν ὁποίων ἡ ἀπάλειψις ἐκ τῆς εἰκόνος ἐπιδιώκεται ἢ καλύπτεται τὸ τμῆμα τοῦ φωτογραφικοῦ χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἀπεικονισθῇ τὸ ἀντικείμενον. Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα, ἂν τὸ κάλυμμα ἔχει καλῶς ὑπολογισθῇ καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἔντονος διαφορὰ μεταξὺ τοῦ «φόντου» τῶν διαφόρων φωτογραφιῶν, θὰ εἶναι νὰ ἐκτυπωθῇ μία φωτογραφία ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδὲν θὰ διακρίνεται, παρ' ὅλον ὅτι αὕτη θὰ ἔχῃ ἐκτυπωθῇ ἀπὸ διαφόρους ἄλλας ἀρνητικὰς πλάκας.

Ἡ διὰ τῆς ἐν λόγω μεθόδου ἐκτυπωθεῖσα φωτογραφία διαπιστοῦται τότε μόνον ὅταν ἡ κάλυψις δὲν ἐγένετο μετὰ προσοχῆς ἢ ὑπάρχουν ἔντονοι ἀντιθέσεις εἰς τὸ «φόντο». Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα δυνατότητος ἐξαπατήσεως διὰ συνδυασμένης ἐκτυπώσεως φωτογραφίας.

Ἄτομόν τι κατηγορεῖται διὰ φόνον καὶ ἡ ὑπεράσπισίς του διατείνεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος εὑρίσκετο εἰς ὡρισμένον δημόσιον κέντρον μετ' ἄλλων φιλικῶν του προσώπων, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τυχαίως ληφθεῖσαν φωτογραφίαν. Ἡ ἐν λόγω φωτογραφία ὅμως ἔχει ἐκτυπωθῇ ἀπὸ ἀρνητικὴν πλάκα φωτογραφίας παλαιοτέρας μεταβάσεως τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δημόσιον κέντρον καὶ ἀπὸ ἀρνητικὴν πλάκα φωτογραφίας προσφάτου μεταβάσεως τῶν ὑπερασπιστῶν του. Ἂν ἡ ἱκανότης τοῦ φωτογράφου εἶναι μεγάλη, θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτυπώσῃ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο διαφόρων φωτογραφιῶν μίαν νέαν ἀπατηλὴν τοιαύτην.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω δῆλον γίνεται ὅτι διὰ τῆς ἐπιδιορθώσεως—ρετοὺς—τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς ἢ τῆς ἀντιστρόφου τοποθετήσεως τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς ἢ τῆς, κατόπιν συνδυασμοῦ πολλῶν ἀρνητικῶν πλακῶν, ἐκτυπωθείσης θετικῆς φωτογραφίας ἢ διὰ τῆς μεθόδου τῆς κόπιας, δύναται εἰς πλείστας περιπτώσεις νὰ διαπραχθῇ ἀπάτη.

Ἡ ἀντίστροφος καὶ ἡ συνδυασμένη ἐκτύπωσις δύνανται, εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις, νὰ διαπιστωθοῦν κατόπιν ἐπισταμένης καὶ παρ' εἰδήμονος συγκριτικῆς ἐξετάσεως τῆς ἀρχικῆς ἀρνητικῆς πλακός. Ἀλλ' ὁ ἐξετάζων πρέπει νὰ πεισθῇ πρῶτον ὅτι πράγματι ἐνεργεῖ τὴν σύγκρισιν ἐκ τῆς ἀρχικῆς πλακὸς καὶ οὐχὶ ἐκ μιᾶς ἐπιτυχοῦς ἀντιγραφῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ φωτογραφικὸν—τρὶς—δὲν εἶναι κατάδηλον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος, ἐκλήθην εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Βῆμα» ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον ἀρχηγὸν Παναγόπουλον καὶ τὸν Λαμπράκην, διὰ νὰ τοὺς εἴπω ἂν δυνάμεθα ἀπὸ τὰς εἰκόνας τοῦ ἡμερολογίου τοῦ «Διγενῆ» τὰς δημοσιευομένας εἰς ἀγγλικὴν ἐφημερίδα, νὰ κατασκευάσωμεν μίαν νέαν ἐπιστολὴν μὲ τελείως διάφορον περιεχόμενον. Ἀνέλαβον καὶ τὴν κατεσκεύασα ὡς ἑξῆς :

Ἀπέκοψα διὰ ξυριστικῆς λεπίδος τὰς ἐπιλεγείσας λέξεις ἢ φράσεις ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος. Ἔθεσα τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην, τὰς ἐπεκόλλησα ἐπὶ φύλλου χάρτου καὶ ἐπ' ὀλίγον τὰς ἔθεσα ὑπὸ βάρος. Μετὰ ταῦτα ἔλαβον φωτογραφίαν διὰ πλακὸς μεγέθους 13Χ18 «σκληρῆς εὐαισθησίας». Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἀποξήρανσιν ἐξετυπώθη φωτογραφία ἐπὶ χάρτου μαλακῆς εὐαισθησίας. Ἐπὶ τῆς νέας ἐπιστολῆς οὐδὲν ἴχνος ὑπῆρχεν ἐξ οὗ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑποψιασθῇ ὅτι αὕτη προήρχετο ἐξ ἀποκομμάτων διαφόρων κειμένων. Ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς ὅμως πλακὸς τοῦτο ἦτο κατάδηλον. Ἀλλ' ἂν συνέτρεχον λόγοι νὰ ἐξαφανίσω τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς πλαστότητος στοιχεῖον (τὴν ἀρνητικὴν πλάκα) θὰ ἐλάμβανον φωτογραφίαν τοῦ νέου κειμένου ἐκ τοῦ ἀντιτύπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὡς εἶπον, οὐδὲν ἴχνος τῆς «συρραφῆς» ὑπῆρχε καὶ θὰ ἐνεφάνιζον τὴν ἐν λόγω ἀρνητικὴν πλάκα ὡς τὴν «ἀρχικήν». Τοῦτο δὲν ἐγένετο εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον, διότι αὐτὸ ἐπεδίωκον, τοὐτέστιν νὰ ἀποδείξω ὅτι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ «Διγενῆ» ἦτο δῆθεν κατασκεύασμα τῆς ἀγγλικῆς προπαγάνδας (ὅρ. ἐφημ. «Βῆμα» 2-9-1956).

Ἐξ ὅλων τῶν μετὰ πάσης δυνατῆς λεπτομερείας ἀναφερθέντων, προκύπτει ὅτι ἡ «φωτογραφία» δύναται νὰ ἐπεικονίσῃ: 1) Μὲ ἀκρίβειαν καὶ φυσικότητα ἓν ἀντικείμενον, 2) Νὰ ἐμφανίσῃ πράγματα ἀόρατα εἰς τὸν φυσιολογικὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμόν, 3) Νὰ ἐμφανίσῃ ἀπατηλὰς εἰκόνας, ὡς δῆθεν φυσικὰς τοιαύτας, ἀναλόγως τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ φωτογράφου.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΙΧΝΩΝ ΟΛΙΣΘΗΣΕΩΣ

Διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ καθαρὰν ἀπεικόνισιν τοῦ μήκους τῶν ἰχνῶν τῆς τροχοπεδήσεως ἐπὶ τῆς φωτογραφίας, χρησιμοποιοῦμεν τὸν κανονικὸν φακὸν τῆς μηχανῆς, διότι ἡ χρῆσις φακοῦ μεγάλης γωνίας ἢ τηλεφακοῦ νὰ τὸ ἐμφανίσῃ, ἄλλοτε μὲν κατὰ πολὺ μεγαλύτερον, ἄλλοτε δὲ κατὰ πολὺ μικρότερον.

Προσπάθεια ἐπίσης δέον νὰ καταβληθῇ διὰ τὴν εὐδιάκριτον ἀπεικόνισιν καὶ τῶν ἀμυδρῶν ἰχνῶν, ἅτινα ὅμως διακρίνονται καὶ διὰ τῆς ἁπλῆς, ἀλλὰ καταλλήλου παρατηρήσεως. Διὰ τῆς χρήσεως παγχρωματικοῦ φὶλμ καὶ καταλλήλου φίλτρου, δίδομεν εἰς τὴν ἀπόχρωσιν τῆς ὁδοῦ, ὅσον εἶναι δυνατόν, μεγαλυτέραν φωτεινότητα καὶ οὕτω διευκολύνεται ἡ καλυτέρα ἀπεικόνισις καὶ τῶν λεπτῶν, ἀμυδρῶν τμημάτων τῶν ἰχνῶν τῆς ὀλισθήσεως τοῦ ἐλαστικοῦ, ἅτινα πάντοτε ἔχουν μαύρην ἀπόχρωσιν. Ἂν ἐπιθυμῶμεν τὰ ἐν λόγω ἴχνη νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ μεγάλην ἀντίθεσιν, δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν σκληρὸν φὶλμ καὶ νὰ κλείσωμεν πολὺ τὸ διάφραγμα, τοὐλάχιστον.

Τὰ ἴχνη ἀποτυποῦνται ἄριστα ἂν τὸ ἡ λ ι α κ ὸ ν ἢ τ ε χ ν ι κ ὸ ν φῶς εἶναι π λ ά γ ι ο ν, ἀλλὰ τοῦτο ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὑρίσκονται, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν κ λ ί σ ι ν τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁδοῦ καὶ λοιποὺς τοπικοὺς παράγοντας.

Γενικῶς ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ π ε ρ ι έ λ θ ω μ ε ν τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἀνευρίσκονται, διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐκ ποίου σημείου ταῦτα ἐμφανίζονται καλύτερον καὶ ἂν ἀμφιβάλωμεν λαμβάνομεν περισσοτέρας φωτογραφίας ἀπὸ διάφορα σημεῖα, ὥστε βραδύτερον, κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν, ἐπιλέγομεν τὴν εἰκόνα ἥτις θὰ τὰ παρουσιάζῃ καλύτερον.

Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὰς ἀντανακλάσεις τῆς ὁδοῦ, δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν π ο λ ο τ ι κ ὸ ν φίλτρον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖον. Ἡ φωτογραφία λαμβάνεται, ὅπως εἴπομεν, ἀπὸ τὴν πλέον κατάλληλον γωνίαν, ἐν σχέσει μὲ τὰ ἴχνη τῆς ὀλισθήσεως καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ περιλαμβάνομεν ὅμως καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἅτινα θὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν καλυτέραν ἀπόδειξιν τῆς ὑποθέσεώς μας.

Διὰ νὰ λάβωμεν τὰ ἴχνη τῆς ὀλισθήσεως τῶν ἐλαστικῶν εἰς τὸ φ υ σ ι κ ό ν τ ω ν μέγεθος καὶ τὴν μορφήν, τοποθετοῦμεν τὴν φωτογραφικήν μας μηχανὴν εἰς παράλληλον θέσιν τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκονται καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀποτυποῦνται μὲ τὸ φυσικόν των μέγεθος. Ἐνίοτε ἰδιαίτεροι τρόποι λήψεως τῆς φωτογραφίας ἰχνῶν τῆς ὀλισθήσεως τῶν ἐλαστικῶν, μᾶς βοηθοῦν πολὺ εἰς τὸ νὰ διαπιστώσωμεν τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῶν ἐλαστικῶν.

Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τοῦ κινδύνου τῆς ἀ κ ο υ σ ί α ς ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ῆ ς τῆς ἀρνητικῆς πλακός, κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς φωτογραφίας, ἰδίως ἰχνῶν ὀλισθήσεως, ἢ ἄλλων, μ ι κ ρ ο ῦ μ ε γ έ θ ο υ ς, ἰ χ ν ῶ ν εὑρισκομένων ἐπὶ εὐθείας ὁδοῦ καὶ τῆς ὁποίας ἀμφότεραι αἱ πλευραὶ ὁ μ ο ι ά ζ ο υ ν κατὰ πολύ.

Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἐν λόγῳ κινδύνου καὶ ἀπόδειξιν τοῦ φυσικοῦ μεγέθους αὐτῶν τοποθετεῖται πλησίον των ὑποδεκάμετρον.

Προσοχὴ ἐπίσης δέον νὰ καταβάλλεται ὅταν φωτογραφῶμεν τὸ ὅλον σχῆμα τοῦ τροχοφόρου εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσωμεν εἰς τὸ ἐ λ ά χ ι σ τ ο ν τ ὴ ν π α ρ α λ λ α γ ὴ ν τοῦ σχήματος αὐτοῦ, ἀποφεύγοντες τὴν λῆψιν τῆς φωτογραφίας του ὑπὸ ὀξεῖαν γωνίαν. Ἐπίσης αἱ πραγματικαὶ ζημίαι τοῦ αὐτοκινήτου πρέπει νὰ ἀποδεικνύωνται διὰ πολλῶν καὶ καλῶς ἐχουσῶν ληφθῆ φωτογραφιῶν.

Ὅλοι οἱ φακοὶ δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ἂν κλείσωμεν τὸ διάφραγμα αὐτῶν πολύ, καὶ δέον νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι τὸ μικρὸν διάφραγμα α ὐ ξ ά ν ε ι τ ὸ β ά θ ο ς τοῦ πεδίου κατὰ πολὺ περισσότερον τῶν εἰς τ ὰ ὄ π ι σ θ ε ν σημεῖα τῆς φωτογραφίας εὑρισκομένων ἀντικειμένων. Δι' ὃ ρυθμίζομεν (νετάρομε) τὴν ἀπόστασιν ἑνὸς ἀντικειμένου εὑρισκομένου περίπου εἰς ἀπόστασιν τοῦ 1/3, ἐξ ἧς εὑρίσκονται καὶ τὰ ἕτερα ἀντικείμενα, ἀπὸ τῆς θ έ σ ε ω ς τ ῆ ς μ η χ α ν ῆ ς μας ἐννοεῖται, ὅτε θὰ ἔχωμεν μίαν ἀρκετὰ καλὴν ἀπόδοσιν ὅλων τῶν πέριξ αὐτοῦ ἀντικειμένων.

Ἂν ἡ ρύθμισις τῆς ἀποστάσεως γίνῃ ἐπὶ ἀντικειμένου εὑρισκομένου, πολὺ πλησίον ἢ πολὺ μακρὰν ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἡ ἐμφάνισις τῶν λοιπῶν ἀντικειμένων θὰ εἶναι συγκεχυμένη.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐμφανίσωμεν διὰ τῆς φωτογραφίας τὸ αὐτοκίνητον, κατὰ τὸ δυνατόν, ὡς τὸ βλέπομεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας, μεταχειριζόμεθα παγχρωματικὸν φίλμ καὶ ἓν κατάλληλον φίλτρον, ὥστε μία τυχὸν ἐρυθρὰ ἀπόχρωσις τοῦ αὐτοκινήτου νὰ ἐμφανισθῇ φωτεινή,—καθαρὰ—ἐπὶ τῆς φωτογραφίας καὶ οὐχὶ μ α ύ ρ η ς ἀποχρώσεως ὡς τοῦτο θὰ ἐμφανισθῇ ἂν χρησιμοποιήσωμεν ὀ ρ θ ο χ ρ ω μ α τ ι κ ὸ ν φίλμ. Δέον νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως ὅτι εἰς μερικὰς περιπτώσεις διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ἐγχρώμου φίλμ τὰ πραγματικὰ—φυσικὰ—χρώματα τῶν ἰχνῶν τοῦ αὐτοκινήτου ἐμφανίζονται πολὺ καλῶς καὶ μὲ τὴν φυσικήν των ἀπόχρωσιν, ἰδίως ἴχνη ὡς κηλῖδες αἵματος, ἀμυδρὰ ξέσματα χρώματος, κλπ.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ KRAFTER

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

«Τρίτη, 7-4-1936

Ἀγαπητέ μου Λ.

Ἔλαβον τὴν ἀπὸ ἡμερομηνίαν 15ης παρελθόντος ἐπιστολήν σου. Ἀτυχῶς οὐδεμία ἐπιτυχία μὲ τὰς φορτωτικὰς ἐν Λονδίνω. Ὁ Πέσσυ εἶναι εἰς τὸ Ντάντι. Δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρη τοιαύτας ἐκεῖ. Ἔγραψα εἰς ἄλλο πρόσωπον ἐν Λονδίνω, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ περιέπλεξεν. Οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ δώσῃ. Εἶπον ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐν τῷ λιμένι τῆς φορτώσεως.

Μοῦ ἐγράψατε τίποτε τὸ ὁριστικόν, τὶ καὶ ποῦ ἔχετε νὰ φορτώσητε ὥστε νὰ σᾶς βοηθήσω; Ἐσωκλείω μίαν φορτωτικήν. Ἀπὸ αὐτὰς θὰ εὕρητε ἐντὸς τοῦ σάκκου τῶν φορτωτικῶν, ἀλλὰ εἶναι παλαιαὶ καὶ ἴσως οἱ τύποι νὰ ἤλλαξαν τώρα. Ἐπὶ πλέον θὰ σημειώσετε ὅτι αὐταὶ εἶναι μόνον διὰ τὸ Λονδῖνον. Αὐτὰς τὰς ὁποίας σᾶς ἔστειλον πρὸ ὀλίγου χρόνου θὰ κάμουν διὰ διαφόρους λιμένας. Ἡ ἑταιρεία «Κιούναρττ» μοῦ εἶπε ἐδῶ ὅτι δὲν ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα δι' ἐμπορεύματα. Ποῖος σᾶς ἔδωσε τὴν πληροφορίαν; Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔσο συνετὸς καὶ σκέψου δέκα φορὰς πρὶν φορτώσῃς τίποτε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ περιπλέξῃς, ἰδίως ἐὰν ἡ πληρωμὴ γίνεται ἐν Ἑλλάδι. Ἴσως γνωρίζεις ὅτι μερικὸν ποσὸν πρέπει νὰ κατατεθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ Ἑλλάδος. Οὐδεμία τράπεζα ἐν Ἑλλάδι θὰ πληρώσῃ, ἐκτὸς ἐὰν τηλεφωνήσουν πρῶτον εἰς τὴν ἀτμοπλοϊκὴν ἑταιρείαν. Ἔσο προσεκτικός. Ἐὰν ἡ πληρωμὴ γίνῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἶναι εὔκολον. Εἰ δ' ἄλλως τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τρομερόν. Ἔσο συνετός. Ἀκοῦστε με.

Μὲ ἀγάπην
Χ ».

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 19 Αὐγούστου 1936

Ὁ πραγματογνώμων
Γ. Π. Καρύδης

Κατάπληξις καὶ γενικὴ αἴσθησις προεκλήθη στὴν αἴθουσα μ' ὅσα ἐδιάβασε ὁ πρόεδρος, ὁ ὁποῖος κατόπιν μοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ συνεχίσω τὴν κατάθεσί μου.

—Ἦταν Μάρτιος τοῦ 1937, παραμονές τῆς Ἐθνικῆς μας γιορτῆς, ὅταν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ξεκίνησα ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια χωρὶς ὡρισμένο πρόγραμμα. Ὅπως περνοῦσα ἀπὸ τὸ κεντρικὸ ταχυδρομεῖο Πειραιῶς, εἶδα μεγάλη κίνησι, συνωστισμὸ ἀφάνταστο. Στάθηκα σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπέναντι στὴν μεγάλη εἴσοδο τοῦ μεγάρου καὶ παρακολουθοῦσα τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν τάξεων ποὺ μπαινόβγαιναν. Ὁ συνωστισμὸς ἦταν τέτοιος ποὺ ὅπως ξέρουμε ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, αὐτὲς τὶς εὐκαιρίες ἐπιδιώκουν οἱ «λαχανάδες» γιὰ νὰ ξαφρίσουν κανενὸς πτωχοῦ τὸ πορτοφόλι. Γι' αὐτὸ παρέμεινα καὶ περιεργαζόμουν τὶς διάφορες φυσιογνωμίες ποὺ περνοῦσαν. Ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνθρωπομελίσσι πρόσεξα κάποιο νέο, ὑψηλό, λεπτὸ μὲ χλωμὸ πρόσωπο, πολὺ καλοντυμένο καὶ μ' ἕνα καφὲ κασκὼλ στὸ λαιμό. Φυσιογνωμία ἄγνωστη, ἐμφάνισις ἀριστοκρατική, ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἦταν ξένος. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα σημασία, μὰ ὅταν τὸν εἶδα νὰ περνᾶ μιὰ δυὸ φορὲς ἀκόμη κάνοντας τὸν γύρο τοῦ τετραγώνου καὶ νὰ ξαναμπαίνῃ στὸ ταχυδρομεῖο, φούντωσε ἡ περιέργειά μου καὶ τὸν ἀκολούθησα. Ἀκόμα

δὲν μπορῶ νὰ καθορίσω τὶ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἔσπρωξε νὰ τὸν παρακολουθήσω. Περιέργεια, ἔνστικτο ἢ διαίσθησις; Τὸν εἶδα ποὺ πλησίασε μὲ δισταγμὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 40 θυρίδα τοῦ «Πὸστ Ρεστὰντ» καὶ σὲ λίγο ποὺ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑπαλλήλου μιὰ δέσμη ἐπιστολῶν, τὴν ἔβαλε στὴ τσάντα του κι' ἐβγῆκε βιαστικὸς κοιτάζοντας πότε-πότε πίσω του. Τότε τὸν πῆρα στὸ κατόπιν. Τράβηξε τὴ λεωφόρο Γεωργίου Α' κι' ἔπειτα δεξιὰ στὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη ὅπου μπῆκε στὸ οἴκημα ἀριθ. 86. Ἤξερα καλὰ πὼς τὸ οἴκημα αὐτὸ ἦταν κατειλημμένο ἀπὸ διάφορα γραφεῖα. Κάθισα στὸ πλαϊνὸ καφενεῖο καὶ περίμενα. Πλησίαζε μεσημέρι ὅταν βγῆκε. Προχώρησε λίγο στὸν ἴδιο δρόμο καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ἑστιατόριο. Ἔφαγε κάτι καὶ κατόπιν γύρισε πάλι στὸ ἴδιο οἴκημα. Τὸ ἀπόγευμα κιόλας ἔμαθα ἀπὸ γνωστό μου γραφεῖο στὸ οἴκημα, ὅτι ὁ νέος ὀνομάζεται Δανῆς, ὅτι ἔχει τεραστία μόρφωσι καὶ ὅτι ἀσχολεῖται μὲ μεγάλες ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ διατηρεῖ γραφεῖο στὸν πρῶτο ὄροφο. Οἱ πληροφορίες τίποτε τὸ ὕποπτο δὲν ἔδειχναν, μὰ κάτι μ' ἔκανε νὰ θέλω νὰ συνεχίσω τὴν ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό του. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα διεπίστωσα πὼς κάποιο ἀφύσικο συνέβαινε μ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο νέο. Περπατοῦσε μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀφηρημένο ὕφος. Βάδιζε σὰν χαμένος στοὺς δρόμους, μπαινόβγαινε σὲ ἰατρεῖα, σὲ τράπεζες, χωρὶς σκοπό. Σκέφθηκα νὰ διακόψω καὶ νὰ μὴ χάνω τὸν καιρό μου ἄδικα. Θἄναι ἔλεγα, κάποιος τύπος μὲ τὰ βίτσια του. Ἔπειτα δὲν εἶχα καὶ κανένα συγκεκριμένο στοιχεῖο εἰς βάρος του. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ξεκαθαρίσω τὰ πράγματα. Ἡ παράξενη φυσιογνωμία τοῦ Δανῆ γιὰ μένα ἦταν ἀνεξήγητος γρίφος. Οἱ πληροφορίες τὸν παρουσίαζαν δυναμικὸ στὸ ἐμπόριο ποὺ ἡ δραστηριότητά του ἔφθανε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, μὰ δὲν συνεβιβάζοντο μὲ τὶς παράξενες κινήσεις του, ποὺ εἶχα προσέξει. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα καὶ πάλι ν' ἀσχοληθῶ μαζί του καὶ πιὸ ἐντατικά. Ἀπὸ καινούργιες πληροφορίες ἔμαθα ὅτι εἶχε δημιουργήσει συναλλαγὲς γύρω σὲ τεράστιο ἐμπορικὸ κύκλο καὶ συνεργασία μὲ τράπεζες ποὺ στὶς περισσότερες εἶχε καταθέσεις.

Ἡ παρακολούθησίς του τώρα συνεχιζόταν ἀδιάκοπα, μήπως καὶ μπορέσω νὰ βγάλω κάποιο θετικὸ συμπέρασμα. Ἕνα ἀπόγευμα μετὰ τὸ κλείσιμο τοῦ γραφείου του, τὸν εἶδα νὰ πηγαίνῃ πρὸς τὸ Πασαλιμάνι. Ἐκεῖ συναντήθηκε μὲ μιὰ κοπελίτσα, ὡς εἴκοσι χρονῶν, ὄμορφη καὶ χαριτωμένη. Περπάτησαν λίγο καὶ ὕστερα κάθισαν στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Μάντη». Πῆγα κι' ἐγὼ καὶ κάθισα πίσω τους. Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί ἔλεγαν, γιατὶ μιλοῦσαν γερμανικά. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα σηκώθηκαν καὶ τράβηξαν γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι πρὸς τὴ στάσι τῶν λεωφορείων Δημοτικοῦ Θεάτρου, ὅπου ἡ κοπέλα πῆρε τὸ λεωφορεῖο 'Αθηνῶν - Πειραιῶς. Ἔπρεπε νὰ μάθω ποιὰ ἦταν καὶ τὴν πῆρα στὸ κατόπιν. Στὰ Νέα Σφαγεῖα κατέβηκε. Τράβηξε ἀνάμεσα στὶς παράγκες καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἡμιδιώροφο σπίτι στὴν ὁδὸν 'Αμφικλέους ἀριθ. 198. Τὴν ἴδια ὥρα ἀπὸ τὴ γειτονιὰ ἔμαθα ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴν ἔλεγαν Ἔφη Νηπίου. Ἡ συνάντησις τοῦ Δανῆ μὲ τὴν Νηπίου, δὲν ἔδειξε τίποτε ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦταν φιλενάδα του. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ - δυὸ μέρες ἔφυγε πρωὶ - πρωὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ πῆρε τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν 'Αθήνα. Τὸν πῆρα στὸ κατόπιν καὶ τὸν εἶδα ποὺ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ἀριστοκρατικὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς ἐποχῆς τὰ «Κυβέλεια». Δὲν πρόλαβε νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι ποὺ διάλεξε στὸ βάθος τοῦ κέντρου καὶ τὸν πλησίασαν δυὸ πολὺ γνωστὲς φυσιογνωμίες ποὺ κάθισαν μαζί του. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Πολύδωρος Λουκᾶς, πλαστογράφος τραπεζιτικῶν τσὲκς ποὺ τὸν εἶχα συλλάβει πρὶν λίγα χρόνια καὶ ὁ ἄλλος ὁ Χρῆστος Ζήτας, ἀπατεώνας καὶ πλαστογράφος μὲ τὴν μέθοδο τῆς ἐκδόσεως πλαστῶν πιστοποιητικῶν καὶ ἀπολυτηρίων στρατοῦ. Ἡ συζήτησίς τους κράτησε ὧρες καὶ διερωτόμουνα τί εἴδους σχέσεις μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας Δανῆς μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τακτικὲς δοσοληψίες μὲ τὴν ἀστυνομία. Ἀπ' ἐδῶ ἄρχισαν οἱ πρῶτες σοβαρὲς ὑποψίες μου γιὰ τὸν μυστηριώδη Δανῆ. Σκέφθηκα ὅτι μὲ τὶς συναλλαγές του στὶς τράπεζες ἀσφαλῶς κάποια προετοι-

μασία γίνεται γιὰ πλασάρισμα πλαστῶν τραπεζιτικῶν τσέκς. Τὴν ἑπομένη ὑπέβαλα τὸ πρῶτο δελτίο μου γιὰ τὸν Δανῆ στὸν διοικητή μου (μακαρίτη) Νικόλαο Τσαγκλῆ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως γιὰ ἐνίσχυσί μου στὴν παρακολούθησι διέθεσε τοὺς συναδέλφους Σπῦρον Λεοντίτσην καὶ Μανώλην Χατζίνην. Ἔτσι εἴχαμε καὶ τὸν Δανῆ μέρα καὶ νύχτα σὲ παρακολούθησι. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Δανῆς πῆρε πάλι τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τὸν πήραμε στὸ κατόπιν μὲ τὸν συνάδελφό μου Λεοντίτσην καὶ πῆγε στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Πικαντίλλυ», ἀνέβηκε βιαστικὸς τὸ πατάρι ὅπου τὸν περίμεναν, τρία ἄλλα γνωστὰ νούμερα. Ὁ Δημήτριος Χατζῆς, χημικὸς τὸ ἐπάγγελμα, πλαστογράφος τραπεζιτικῶν τσέκς καὶ μεγάλος ἔμπορος ναρκωτικῶν, ποὺ μᾶς τὸν ἔστειλε συστημένο ἡ Παρισινὴ Ἀστυνομία πρὶν ἀπὸ χρόνια στὴν Ἑλλάδα, ὁ Τζίμης, ἐπικίνδυνος κακοποιὸς ἀπόφοιτος τῶν φυλακῶν «Σὶγκ - Σὶγκ» τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ Πῆτερ κι' αὐτὸς ἕνα «ἀμερικανικο ἀστέρι». Καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν πέσει πρὸ πολλοῦ στὰ χέρια μου γιὰ πλαστογραφία τραπεζιτικῶν τσέκς καὶ γιὰ παραχάραξι. Μόλις τοὺς εἶδα εἶπα στὸν συνάδελφό μου :

—Ἐγὼ Σπῦρο πρέπει νὰ φύγω γιατὶ καὶ οἱ τρεῖς μὲ γνωρίζουν. Νὰ συνεχίσης μόνος τὴν παρακολούθησι.

Τὸ βράδυ ποὺ συναντηθήκαμε στὸ τμῆμα γιὰ νὰ συντάξωμε τὰ δελτία μας, μοῦ εἶπε ὅτι ἡ συζήτησίς τους στὸ «Πικαντίλλυ» κράτησε ἀρκετὰ καὶ ὅταν χώρισαν ὁ Δανῆς πῆγε στὴν ὁδὸ Λένορμαν καὶ μπῆκε στὸ σπίτι μὲ τὸν ἀριθ. 210. Σὲ λίγη ὥρα ἔφυγε καὶ γύρισε στὸν Πειραιᾶ στὸ γραφεῖο του. Τὴν ἑπομένη πρωὶ - πρωὶ βρισκόμασταν στὴν ὁδὸ Λένορμαν ὅπου καὶ πληροφορηθήκαμε ὅτι στὸν ἀριθμὸ 210 καθόταν ὁ Δημήτριος Σκαλίκας, κι' αὐτὸς γνωστὸς ἀπὸ τὸ πάνθεο τῶν ἐμπόρων τοῦ λευκοῦ θανάτου. Ὅλες αὐτὲς οἱ ὕποπτες ἐπαφὲς τοῦ Δανῆ ἔδειχναν καθαρὴ συνεργασία γιὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα ἢ πλαστὰ τραπεζιτικὰ τσέκς γιὰ πλασάρισμα. Μὰ ὁ Χατζῆς καὶ ὁ Σκαλίκας, γνωστοὶ ἔμποροι ναρκωτικῶν, τί ἤθελαν στὴ μέση ; Σκεφτήκαμε μήπως μὲ τὶς μεγάλες ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις καμουφλάριζε ὁ Δανῆς ἐμπόριο ναρκωτικῶν. Πολλὰ ἐρωτηματικὰ ἐγεννοῦσε ἡ παράξενη φυσιογνωμία τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη, κι' αὐτὲς οἱ ὕποπτες ἐπαφὲς μ' ἔφεραν στὴν ἀνάγκη νὰ ἐρευνήσω τὰ ἀρχεῖα τῆς Σημάνσεως. Μὰ ὁ Δανῆς δὲν βρέθηκε πουθενά. Ἦταν ἄσπιλος, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία γιατὶ ἴσως μέχρι τότε εἶχε καταφέρει νὰ μὴ πιαστῆ ἀπὸ καμμιὰ ξένη ἀστυνομικὴ τσιμπίδα. Ἡ παρακολούθησις τοῦ Δανῆ ἦταν καὶ πολυδάπανη, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὕποπτες ἐπαφές του σὲ διάφορα κέντρα τὴν ἡμέρα, τὰ βράδυα ἐσύχναζε στὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας συντροφιὰ μὲ ξένους καὶ μ' ὄμορφες κι' ἀκριβοπληρωμένες κοπέλες γιὰ τὴ «ντόλτσε βίτα» του. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε ὅλο καὶ κάτι καινούργιο μαθαίναμε γιὰ τὴν παράξενη ζωὴ τοῦ μυστηριώδους ἀριστοκράτου. Μάθαμε ἀκόμη καὶ τὸ ἐπιπλωμένο δωμάτιο ποὺ κράτησε σ' ἕνα σπίτι στὰ Πετράλωνα, στὴν ὁδὸ Τριῶν Ἱεραρχῶν ἀριθ. 250. Θὰ ἦταν τέλος Μαρτίου ὅταν μιὰ μέρα ποὺ παρακολουθούσαμε τὸν Δανῆ, τὸν εἴδαμε νὰ πηγαίνη στὸ καφενεῖο «Θέμις» στὴν ὁδὸ Μπουμπουλίνας, καὶ νὰ συναντᾶ ἐκεῖ ἕνα νέο τριανταπεντάρη μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινό, μὲ καλὴ ἐμφάνισι. Μίλησαν γιὰ λίγο μεταξύ τους κι' ὕστερα ὁ ἄγνωστος ἔφυγε, ἐνῶ ὁ Δανῆς παρέμεινε στὸ καφενεῖο. Πήραμε στὸ κατόπιν τὸν ἄγνωστο ποὺ τράβηξε τὴν ὁδὸν Νοταρᾶ καὶ ὅταν ἔφθασε στὴ διασταύρωσι μὲ τὴν ὁδὸ Ναυάρχου Μπίτυ μπῆκε βιαστικὸς στὸ γωνιακὸ τυπογραφεῖο τοῦ Μακρῆ. Προχωρήσαμε καὶ εἴδαμε τὸν τυπογράφο νὰ τοῦ παραδίδη ἕνα μεγάλο δέμα ρολό. Ὁ ἄγνωστος τράβηξε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Φίλωνος καὶ γύρισε πίσω στὸ καφενεῖο «Θέμις», ὅπου τὸν περίμενε ὁ Δανῆς. Ἡ συζήτησί τους κράτησε ἀρκετὴ ὥρα κι' ὅταν τελείωσαν ὅσα εἶχαν νὰ ποῦν, ὁ ἄγνωστος ἔφυγε. Αὐτὸν παρακολούθησε ὁ συνάδελφός μου Σπῦρος Λεοντίτσης κι' ἐγὼ παρέμεινα γιὰ τὸν Δανῆ. Τὸ βράδυ στὸ τμῆμα ὁ συνάδελ-

φος μοῦ εἶπε ὅτι ὁ μελαχροινὸς νέος, πῆρε τὸ σιδηρόδρομο καὶ βγῆκε στὴ Καλλιθέα. Μπῆκε στὴ στάσι σ' ἕνα ταξὶ κι' ἔγινε ἄφαντος.

Κάθε μέρα ὅλο καὶ στενεύαμε τὴν παρακολούθησι τοῦ Δανῆ. Οἱ ὕποπτες κινήσεις του, οἱ πονηρὲς ἐπαφές του, μιλοῦσαν πιὰ καθαρὰ πὼς κάτι τὸ σοβαρὸ προετοίμαζε. Ἔτσι φθάσαμε στὶς 6 'Απριλίου 1937, μέρα ἀξέχαστη καὶ σημαντικὴ γιατὶ ἀπὸ μιὰ ἀναπάντεχη φιλικὴ συνάντησι ἀνοίχθηκε διάπλατα ὁ δρόμος γιὰ νὰ ἐξακριβώσω ἐπὶ τέλους τὶς σατανικὲς δουλειὲς τοῦ Δανῆ καὶ τῆς παρέας του. Ὅπως τὸν εἶχα πάρει στὸ κατόπιν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, τράβηξε τὴ συνηθισμένη πρωινὴ πορεία του τὴν ὁδὸ Φίλωνος γιὰ τὸ «Πὸστ Ρεστάντ» καὶ πρὶν ἀκόμη φθάσουμε στὸ ταχυδρομεῖο, ἄκουσα κάποιον ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Πάσκου νὰ μὲ φωνάζῃ. Ἦταν ὁ φίλος μου τότε καὶ σήμερα ἀστυνομικὸς συντάκτης κ. Νῖκος Μαράκης.

— Γιῶργο, σὲ θέλω, μοῦ εἶπε.

— Μὲ συγχωρεῖς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω δουλειά, λίγο ἀργότερα, τοῦ εἶπα κι' ἔκανα νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου.

— Μὰ πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ νομίζω πὼς σ' ἐνδιαφέρει.

Ἡ περιέργεια μ' ἔκανε νὰ διακόψω τὴν παρακολούθησι. Ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχε ἰδιαίτερος λόγος ἐκείνη τὴν ὥρα γιατὶ ὁ Δανῆς θὰ ἔπαιρνε τὴν ἀλληλογραφία του καὶ θὰ γύριζε στὸ γραφεῖο του. Ἔτσι σταμάτησα νὰ δῶ τί μὲ ἤθελε ὁ φίλος μου κ. Μαράκης.

— Μήπως πρόσεξες τὴν στιγμὴ ποὺ σὲ φώναξα κάποιο νέο ποὺ προχωροῦσε μπροστὰ ἀπὸ σένα ;

Ξαφνιάστηκα πρὸς στιγμὴν καὶ τοῦ εἶπα ἀδιάφορα πὼς δὲν πρόσεξα, γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ ὁ φίλος μου πὼς εἶχα τὸν νέο, ποὺ μοῦ ἔλεγε, σὲ παρακολούθησι.

— Νὰ ἐκεῖνος συνέχισε, ποὺ εἶναι τώρα ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο μὲ τὸ γκρὶ κουστούμι.

— Μὰ γιατί ; Συμβαίνει τίποτε μὲ τὸν νεαρό ; τὸν ρώτησα.

— Σὰν πονηρὸς μοῦ φαίνεται, γιὰ ἔχε τον ὑπ' ὄψιν σου.

— Καὶ πῶς ἔβγαλες τὸ συμπέρασμα ;

—'Απὸ κάτι ποὺ ἔπεσε στὴν ἀντίληψί μου. Πρὶν λίγο καιρὸ εἶχε ἔρθει ἐδῶ στὸ τυπογραφεῖο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ τυπώσουν κάποια ἀντίτυπα καὶ ὅπως θυμᾶμαι ἦταν μιᾶς ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Λονδίνου. Πρέπει, εἶπε στὸν τυπογράφο, νὰ εἶναι πανομοιότυπες μὲ τὸ ὑπόδειγμα, ποὺ τοῦ ἔδειξε καὶ τοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους. Ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ τὶς ἐγκρίνῃ ἡ ἑταιρεία στὸ Λονδῖνο καὶ τότε θὰ ὑποβληθῶ σὲ ἄσκοπα ἔξοδα. Ὁ τυπογράφος ὅταν εἶδε πὼς τὸ ὑπόδειγμα ἦταν μὲ λατινικὰ γράμματα τυπωμένο τοῦ εἶπε πὼς εἶναι ἀδύνατη ἡ ἐκτύπωσις, γιατὶ τὰ λατινικὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε δὲν θὰ ἐπαρκοῦσαν. Μόνο μὲ τσιγκοκραφικὰ κλισὲ θὰ τὸν ἐξυπηρετοῦσε. Μετὰ λίγες μέρες ποὺ ἤμουν πάλιν ἐδῶ ξανάρθε καὶ κρατοῦσε τὰ τσιγκογραφικὰ κλισὲ ποὺ τοῦ ζήτησε ὁ τυπογράφος. Συμφώνησε, παρήγγειλε 500 ἀντίτυπα κι' ἔφυγε. Ὅπως ξέρεις τὰ πρωινά μου βρίσκομαι ἐδῶ καὶ κατὰ σύμπτωσι ἔτυχα καὶ στὴν παραλαβή. 'Εκεῖνο ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὸν πονηρευθῶ ἦταν οἱ προφυλάξεις ποὺ ἔπαιρνε κι' ὅταν ἦρθε κι' ὅταν ἔφυγε.

— Νῖκο μου, θαυμάζω τὴν ἀστυνομικὴ παρατηρητικότητά σου, τοῦ εἶπα.

Καὶ δὲν εἶχε πέσει ἔξω. Μὲ μιᾶς ὁ νοῦς μου ἔτρεξε στὴν παραλαβὴ κάποιου ἄλλου δέματος, ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο Μακρῆ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο ποὺ συνάντησε ὁ Δανῆς, στὸ καφενεῖο «Θέμις».

— Σ' εὐχαριστῶ Νῖκο γιὰ τὶς πληροφορίες σου, τοῦ εἶπα καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ δῶστε μου ἕνα ἀντίτυπο ἂν ἔχετε. Εὐχαρίστως μοῦ ἔδωσαν. Τὸ πῆρα μὲ λαχτάρα, τὸ ἔκρυψα στὴν τσέπη μου, τοὺς χαιρέτησα κι' ἔφυγα σὰν νὰ εἶχα φτερά. Μόλις προχώρησα, νὰ ὁ Δανῆς πάλι μπροστά μου νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὸ ἀφηρη-

μένο ἐκεῖνο ὕφος του, κρατώντας τὴ τσάντα του φουσκωμένη μὲ τὴν ἀλληλογραφία ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ «Πὸστ Ρεστάντ». Κοντοστάθηκα κι' ἀφοῦ προχώρησε ἀρκετὰ τὸν πῆρα στὸ κατόπιν. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο του κι' ἐγὼ κάθισα παράμερα, στὸ πλαϊνὸ καφενεῖο. Οἱ σκέψεις μου στριφογύριζαν στὶς ὑποψίες τοῦ φίλου μου δημοσιογράφου. Τὰ ἀντίτυπα ἦταν φορτωτικὲς μὰ ἦταν ψεύτικες ; Χωρὶς νὰ περιμένω ἔτρεξα νὰ πάρω πληροφορίες ἀπὸ ἕνα γνωστό μου πράκτορα καὶ νὰ μάθω τί πρᾶγμα εἶναι οἱ φορτωτικές. Ὁ πράκτωρ μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶναι ἔγγραφα ἐπίσημα ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων. Τότε τοῦ ἔδειξα τὸ ἀντίτυπο τῆς φορτωτικῆς.

— Αὐτὴ εἶναι τῆς ἀγγλικῆς ἑταιρείας Westcott & Laurence Line Ltd καὶ τὴν ἀντιπροσωπεύουν στὸν Πειραιᾶ οἱ Crowe καὶ Stivens.

Σὲ λίγη ὥρα βρισκόμουνα στὰ γραφεῖα τους στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου. Μὲ δέχθηκε ὁ Crowe πανύψηλος, ἀδύνατος, κοκκινοπρόσωπος, γνήσιος Ἐγγλέζος καὶ μ' ἐρώτησε σὲ τί ὠφείλετο ἡ ἐπίσκεψίς μου.

— Εἶμαι ἀστυνομικός, τοῦ εἶπα καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε ἂν τώρα τελευταῖα ἐκτυπώσατε ἔντυπα φορτωτικῶν τῆς ἑταιρείας σας.

Ὁ Crowe μὲ κοίταξε παραξενεμένος μὰ ὅταν τοῦ ἔδειξα τὴν φορτωτικὴ ποὺ κρατοῦσα, ἔγινε ἔξαλλος, ἄστραψαν τὰ μάτια του καὶ μ' ἐρωτοῦσε ποῦ τὴ βρῆκα καὶ σὲ ποιὸ τυπογραφεῖο ἔχει ἐκτυπωθῆ.

—Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκτυπώνουμε φορτωτικές, μόνο ἡ διεύθυνσις τοῦ Λονδίνου εἶπε. Ἀσφαλῶς εἶναι ψεύτικη κι' ἔκανε παραβολὴ μὲ μιὰ ἄλλη ποὺ τοῦ ἔφερε μιὰ δακτυλογράφος. Περίεργο, ἔλεγεν, εἶναι πανομοιότυπη μὲ τὴ γνήσια. Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα, συνέχισε, ὁ Crowe. Τὸ Λονδῖνο μᾶς εἶχε πληροφορήσει ἀπὸ καιρό, πὼς κυκλοφοροῦν ψεύτικες φορτωτικὲς τῆς ἑταιρείας ἀνὰ τὸν κόσμο καὶ ποιὸς ξέρει πόσες ἐπιχειρήσεις τὴν ἔπαθαν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι παγκόσμιος κίνδυνος, ἔλεγε μὲ νευρικότητα καὶ μὲ ρωτοῦσε ἂν τοὺς συλλάβαμε.

—Ἠρεμῆστε κ. Crowe τοῦ εἶπα, δὲν τοὺς πιάσαμε ἀκόμη, ἀλλὰ τοὺς ἔχομε ὑπὸ παρακολούθησι.

Ἔφυγα κατενθουσιασμένος. Ἐπὶ τέλους ἄρχιζε νὰ ξεδιαλύνη τὸ μυστήριο Δανῆ. Τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν ὁδὸν Νοταρᾶ, στὸ τυπογραφεῖο Μακρῆ. Ὁ τυπογράφος πολὺ γνωστός μου, μοῦ εἶπε πὼς τὸ δέμα ποὺ παρέδωσε σὲ κεῖνον τὸν μελαχροινὸ νέο ἦταν μιὰ παραγγελία ἀπὸ διάφορες φορτωτικές. Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δώσῃ ἂν εἶχε κρατήσει ἀντίτυπα. Εὐχαρίστως μοῦ ἔδωσε ἀπὸ δύο ἀντίτυπα τῆς κάθε φίρμας ποὺ τοῦ τύπωσε, καὶ ἦταν τῶν ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων India and Burman - Persian Guighansa line - Scandinavia - South Africa - Deutsche Africa linien - Prince line. Μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ ἀντιπροσώπου Crowe γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν τὰ διεθνῆ χρηματιστήρια καὶ ὅτι οἱ φορτωτικὲς ἀντιπροσωπεύουν συνάλλαγμα ὅπως τὰ τσὲκς τῶν τραπεζῶν, συνέταξα τὸ δεύτερο δελτίο μου καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἀντίτυπα τῶν φορτωτικῶν ποὺ πῆρα ἀπὸ τὰ δυὸ τυπογραφεῖα τὰ παρέδωσα στὸν διοικητή μου. Ὁ ἀστυνόμος Τσαγκλῆς ἔτριβε τὰ μάτια του καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἐπὶ τέλους Δουκάκη, εἶχες δὲν εἶχες τὸν ξεσκέπασες.

Ὁ ἀστυνόμος μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ζήτησε ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τῆς ὁμάδος μου ὑπαστυνόμο Ἀρταβάνη, τὰ προηγούμενα δελτία μας κι' ἀφοῦ τὰ ἐδιάβασε, τὰ τοποθέτησε σὲ φάκελο ποὺ ἄνοιξε γιὰ τὴν ὑπόθεσι Δανῆ καὶ εἶπε στὸν ὑπαστυνόμο :

(Συνεχίζεται)

ΤΕΝΤΥΜΠΟΪΣΜΟΣ - ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ « Reader's Digest », κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΨΑΝΗ

Εὔλογα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Γιατὶ Χῶρες στὶς ὁποῖες τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο ἀνέρχεται συνεχῶς καὶ ταχέως βρίσκονται στὴν δυσάρεστη θέσι νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ θλιβερό, πράγματι, φαινόμενο τοῦ τεντυμποϊσμοῦ ;

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1963, ἕνα πλῆθος ἀπὸ νέους, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρίσκονταν καὶ παιδιὰ ἡλικίας 13 χρονῶν, ἔφθασε, στὶς 4 τὸ πρωί, σὲ μιὰ ἐκκλησία κοντὰ στὴν Στοκχόλμη γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρώτη Χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς λειτουργίας, μαθαίνοντας ὅτι αὐτὴ θὰ καθυστερήσῃ λίγο, οἱ νέοι αὐτοί, καθὼς ἦσαν μεθυσμένοι, ἄρχισαν νὰ ρίχνουν βαρελότα, νὰ σπάζουν τὰ τζάμια τῆς ἐκκλησίας καὶ βγαίνοντας ἀπὸ αὐτήν, νὰ κάμνουν διάφορες ἀσχήμιες στοὺς τάφους.

Τελευταῖα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὸ ρεῦμα τοῦ τεντυμποϊσμοῦ αὐξάνει ἀφάνταστα μὲ ζωηρὰ τὰ χρώματα τῆς ἀσυδοσίας, τοῦ ἐκτραχηλισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς ἀναρχίας. Μολονότι ἡ πλειονότης τῶν νέων κάνει ζωὴ δημιουργικὴ καὶ νομοταγῆ, στὶς ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου ἀναφέρονται περιστατικὰ μὲ ἥρωες τεντυμπόϋδες, ποὺ τοὺς διακρίνει ἡ θρασύτης, ἡ βαρβαρότης, ἡ σεξουαλικὴ ἐλευθερία καὶ τέλος ἡ ροπὴ στὴν κλοπὴ τροχοφόρων, γιὰ λόγους ψυχαγωγίας, ροπὴ ποὺ τελευταῖα ἔχει πάρει μεγάλες διαστάσεις.

Στὸ διεθνὲς αὐτὸ φαινόμενο τοῦ τεντυμποϊσμοῦ, ξεχωρίζει τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ χειρότερο εἶδος αὐτοῦ παρατηρεῖται στὶς πλουσιώτερες Χῶρες καὶ ὅτι οἱ περισσότεροι τεντυμπόϋδες προέρχονται ἀπὸ νομοταγεῖς οἰκογένειες τῆς μεσαίας τάξεως, στὶς ὁποῖες, ἐκ παραδόσεως, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ ἀνηθικότης εἶναι πράγματα ἀκατανόητα.

Οἱ Η.Π.Α., ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἡγέτιδα, ἀναμφισβητήτως, δύναμι στὴν εὐημερία τοῦ κόσμου, ἔχουν καὶ αὐτὲς τὸ πρόβλημα τοῦ τεντυμποϊσμοῦ. Ἐδῶ οἱ τεντυμπόϋδες προέρχονται καὶ ἀπὸ τὴν μεσαία καὶ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρα τάξι. Κατὰ ἀναλογία τοῦ πληθυσμοῦ, τὸ πρόβλημα τοῦ τεντυμποϊσμοῦ ἐμφανίζεται μὲ τὴν αὐτὴν ἔντασι καὶ σὲ ἄλλες Χῶρες ποὺ εὐημεροῦν. Ἡ Σουηδία π.χ., μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα βιοτικὰ ἐπίπεδα, ἔχει μερικοὺς ἀπὸ τοὺς χειρότερους τεντυμπόϋδες, ποὺ ἔχουν σχηματίσει καὶ ὀργάνωσι μὲ τὸν τίτλο «Raggare», λέξις ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ, μὲ ἄγνωστη προέλευσι καὶ ποὺ πιθανὸν νὰ βασίζεται σὲ ἕνα εἶδος γουναρικοῦ. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς πολλὲς φορὲς πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητά τους τὴν ὥρα ποὺ βρίσκονται σὲ κίνησι. Διαθέτουν μεγάλη οἰκονομικὴ εὐχέρεια, σὲ σημεῖο ὥστε νὰ ἀποκαλοῦνται ἡ νέα ἀνωτέρα τάξις τῆς Σουηδίας, πλὴν ὅμως στεροῦνται κάθε πνευματικῆς ἀξίας. Οὔτε φαντασία διαθέτουν, οὔτε ἰδεαλισμὸς τοὺς διακρίνει καὶ γενικὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ διάθεσι γιὰ μάθησι. Εἶναι παντελῶς ἀμέριμνοι καὶ καμμιὰ σκέψις τοὺς ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίπτωσι ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ δημιουργήσουν φασαρία, προκειμένου νὰ «σπάσουν» τὴν ἀνία τους. Τότε ἀναπτύσσουν τὴν ἀντικοινωνική τους δραστηριότητα, παρωτρύνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως «Hall i gang» (Τράβα μπρὸς—μὴ σταματᾶς).

Παντακόσιοι ὀπαδοὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἐπετέθησαν στὸ γήπεδο αὐτοκινητοδρομιῶν τῆς πόλεως Karlskoga, ἔβαλαν φωτιὰ στὶς κτιριακὲς ἐγκαταστάσεις, ἐξουδετέρωσαν τοὺς πυροσβέστες καὶ ἀχρήστευσαν τὶς μάνικες τῶν πυροσβεστικῶν ὀχημάτων. Ἡ μέθη, τὰ ἀφροδίσια νοσήματα, ἡ γέννησις νόθων παιδιῶν καὶ ἡ κλοπὴ σὲ καταστήματα, αὐξάνουν συνεχῶς στὶς τάξεις τῶν τεντυμπόϋδων.

Στὴν Ἀγγλία, τὸ Πάσχα τοῦ 1963, 800 νέοι, συνοδευόμενοι ἀπὸ 400 νέους τῆς κατηγορίας τῶν τεντυμπόϋδων, μετέβησαν μὲ βέσπες στὸ παραθαλάσσιο θέρετρο τοῦ Claston καὶ ἀνεστάτωσαν κυριολεκτικὰ γιὰ τρεῖς μέρες τὸ μέρος αὐτό. Σὲ ἡμερησία κρουαζιέρα τους ἑκατοντάδες Ἄγγλοι τεντυμπόϋδες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικοὶ «ἐλανσάροντο» ὡς «Mods» (Moderns=μοντέρνοι), ἄλλοι δὲ ὡς «Rockers» (Rock' n'rollers=Ροκεντρολίσται), ἐπετέθησαν κατὰ τῶν σερβιτόρων τῶν μπὰρ στὰ ὁποῖα εἶχαν καθίσει, κατέστρεψαν ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη αὐτῶν καὶ ἄρχισαν νὰ διαπληκτίζωνται μεταξύ τους γιὰ τὶς γυναῖκες. Στὸ Brighton καὶ τὸ Margate οἰκογενειακὲς συντροφιὲς ἐτράπησαν σὲ φυγή, μόλις ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀνωτέρω ὀργανώσεις τεντυμπόϋδων, τῶν ὁποίων οἱ ὀπαδοὶ συνεπλάκησαν μεταξύ τους, χρησιμοποιώντας καθίσματα, ρόπαλα τοῦ κρίκετ καὶ ἀλυσίδες δικύκλων. Πολλὲς δεκάδες ἀπὸ τοὺς τεντυμπόϋδες αὐτοὺς συνελήφθησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν μὲ πρόστιμο διακοσίων δολλαρίων ὁ καθένας, ἀπὸ εἰδικὸ δικαστήριο. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πλήρωσαν ἀμέσως.

Οἱ ζημίες ποὺ προεκλήθησαν ἄνευ λόγου ἀπὸ τοὺς τεντυμπόϋδες στὴν Ἀγγλία τὸ περασμένο χρόνο, ἀνῆλθον στὸ ποσὸ τῶν 8 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Τὸ Σόχο, στὸ ὁποῖο βρίσκονται τὰ περισσότερα νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Λονδίνου, κάθε Σαββατόβραδο γεμίζει ἀπὸ καλοντυμένους τεντυμπόϋδες καὶ τεντυγκέρλς, ποὺ περνοῦν ἐκεῖ ὅλη τους τὴν νύκτα, ζητώντας καινούργιους τρόπους γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν ἀνία τους.

Οἱ Γάλλοι τεντυμπόϋδες ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τόσο πλούσιοι. Οἱ νέοι, ἡλικίας 15—20 χρονῶν, ξοδεύουν χρήματα, ὡς «χαρτζιλίκι», 10 περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια, συνολικά, κάθε χρόνο. Ἐν τούτοις, τελευταίως, διαπράττουν περισσότερα ἀδικήματα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή. Οἱ Γάλλοι τεντυμπόϋδες, γνωστοὶ ὡς «Blouson Noirs» δὲν φοροῦν πλέον τὶς στολὲς ἀπὸ μαῦρα δερμάτινα σακκάκια, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, πλὴν ὅμως τὸ ὄνομά τους καὶ τὸ πνεῦμα τῆς βίας ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν. Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἓξ χιλιάδες ἀπὸ αὐτούς, κατέκλυσαν τὸ Palais des Sports τῶν Παρισίων, μὲ τὴν δικαιολογία νὰ ἀκούσουν τὸν τραγουδιστὴ—ἴνδαλμά τους—, ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη ἀρχίση ἡ παράστασις, αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ καταστρέφουν τὰ καθίσματα. Ὁ τραγουδιστὴς δὲν ἐνεφανίσθη, ἕνας δὲ αὐτόπτης μάρτυς εἶπε: «Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ ἀντιμετώπισα δὲν ἦταν ἁπλῶς φωνὲς διαμαρτυρίας, ἀλλὰ συστηματικὴ καταστροφή. Τρομακτικὴ ὑπῆρξε αὐτὴ ἡ σιωπηρὴ ὀργὴ γιὰ καταστροφή». Μετὰ τὴν καταστροφὴ μερικοὶ ντεντυμπόϋδες ποὺ ρωτήθηκαν γιατὶ τὸ ἔκαμαν αὐτό, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσουν ἄρχισαν νὰ γελοῦν, μὲ ἕνα γέλιο ὄχι πειρακτικό, ἀλλὰ τελείως ἀθῶο.

Τὸ φαινόμενο τοῦ τεντυμποϊσμοῦ παρουσιάζει, σχεδόν, τὴν ἴδια εἰκόνα σὲ ὅλα τὰ κράτη ποὺ εὐημεροῦν. Φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας κατὰ τὸ διάστημα ἀνεπισήμων χορῶν, ἀφαιροῦν τὰ ροῦχα τους καὶ χορεύουν τελείως γυμνοί. Κάποτε συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία περὶ τὰ 300 κορίτσια ἡλικίας 13—17 χρονῶν. Περισσότερα ἀπὸ 240 ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν σεξουαλικὲς ἐπαφὲς πάνω ἀπὸ 50 φορές.

Στὸ Καναδᾶ τὸ ποσοστὸ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων, ἡλικίας 18—21 χρονῶν, τὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια, ἔχει αὐξηθῆ κατὰ 21%. Οἱ τεντυμπόϋδες στὴ χώρα αὐτὴ ἀναστατώνουν κυριολεκτικὰ τοὺς γονεῖς τους μὲ τὰ ὄργιά τους καὶ πολλὲς φορὲς ἀλληλοκυνηγοῦνται γυμνοὶ μέσα στὰ πάρκα. Οἱ ζημίες στὰ σχολεῖα τοῦ Τορόντο φθάνουν τὶς 250 χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο, ἐνῶ τὰ σχολεῖα τοῦ Μόντρεαλ ἔχουν ἐγκαταστάσεις ραντάρ, γιὰ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς τεντυμπόϋδες τὴν ὥρα ποὺ δροῦν.

Στὴν Λατινικὴ Ἀμερικὴ ὁ τεντυμποϊσμὸς αὐξάνει, κυρίως, μεταξὺ τῶν νέων ποὺ κατάγονται ἀπὸ πλούσιες οἰκογένειες. Τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς

τεντυμπόϋδες τῆς Ἀργεντινῆς εἶναι: ναρκωτικά, ποτά, πορνεία καὶ ἐκτρώσεις. Οἱ τεντυμπόϋδες τῆς Βενεζουέλας σκορποῦν τὸν πανικὸ στὰ προάστια τοῦ Καράκας. Στὸ Μεξικὸ οἱ μικροὶ ταρζὰν ρίχνουν κλῆρο καὶ κτυποῦν στὴν τύχη τὸν πρῶτο ἀθῶο περαστικό. Στὴ Βραζιλία ὁ Dr. Alberto de Gusmao, πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων τοῦ Ρίο, λέγει ὅτι οἱ νέοι διαπράττουν περισσότερα ἐγκλήματα μεγάλων, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς μεγάλους.

Ἕνας σαστισμένος Ἄγγλος πατέρας ὅταν τοῦ εἶπαν στὴν Ἀστυνομία ὅτι ὁ γυιός του συνελήφθη μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐτραυμάτισε μὲ ἕνα ξυράφι μιὰ ἡλικιωμένη κυρία σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός της, ἀπήντησε : «Ὁ γυιός μου ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε μπλεξίματα. Ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα του τοῦ δίναμε κάθε τι ποὺ μᾶς ζητοῦσε. Γιατὶ τὸ ἔκαμε αὐτό;»

Καὶ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς. Γιατὶ ἄραγε κορίτσια, ποὺ δὲν στερήθηκαν οὔτε τὴν ἀγάπη καὶ τὸν ἔρωτα, οὔτε τὰ χρήματα, παραδόθηκαν στὴν πορνεία; Γιατὶ νέοι, ποὺ προέρχονται ἀπὸ καλές, φιλήσυχες καὶ νομοταγεῖς οἰκογένειες, ἐπιτίθενται, χωρὶς κανένα λόγο, κατὰ τῶν πλησίων των; Ρωτῆστε τοὺς ἰδίους καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουν ὡς ἑξῆς : «Ἔκανα αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἀνία μου ἢ ἁπλῶς γιὰ γοῦστο». Ὅταν ἕνας Ἰταλὸς τεντυμπόϋς ρωτήθηκε γιὰ πιὸ λόγο, μαζὶ μὲ φίλους του, κτύπησαν ἕνα γέροντα νυκτοφύλακα, ἀπήντησε ὡς ἑξῆς: «Πρέπει νὰ δείξουμε ὅτι εἴμαστε ἱκανοὶ γιὰ ὅλα στὸν κόσμο».

Καὶ γεννᾶται πλέον τὸ ἐρώτημα: Γιατὶ ὁ τεντυμποϊσμὸς νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει ἄμεση σχέσι μὲ τὴν εὐημερία; Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ρωτήθηκαν δικασταὶ ἀνηλίκων, κοινωνιολόγοι, διευθυνταὶ λεσχῶν νεότητος καὶ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ διαφόρων Χωρῶν, ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ ἔντονα τὸ πρόβλημα τοῦ τεντυμποϊσμοῦ. Ὅλοι ἀνέφεραν διαφόρους συντελεστὰς π.χ. Οἱ λίγες ὧρες ἐργασίας, ἀφήνουν περισσότερο ἐλεύθερο χρόνο, ποὺ ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ ὥριμοι στὴν ἡλικία δὲν ἔχουν μάθει νὰ χρησιμοποιοῦν ἐπωφελῶς. Κατόπιν ἡ καλὴ διατροφὴ προκαλεῖ πρόωρη ἀφύπνισι τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου στοὺς νέους, ποὺ ψυχολογικὰ καὶ πνευματικὰ εἶναι ἀκόμη ἀνώριμοι. Ἀκόμη ἡ ἐπὶ μεγαλύτερον χρόνον ἐξάρτησις τῶν νέων ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, λόγω τῆς ἀνάγκης ἀνωτέρων σπουδῶν, πολλὲς φορὲς ὠθεῖ τοὺς νέους αὐτοὺς σὲ πράξεις βίας, γιατὶ νομίζουν ὅτι μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποδεικνύουν πὼς ἔχουν πλέον μεγαλώσει καὶ ὅτι προσδίδουν στὴν προσωπικότητά τους κάποια αὐτοτέλεια καὶ ἀνεξαρτησία. Πολλοὶ νέοι ἀποτυγχάνοντας στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, μὲ τὶς σύγχρονες ἀκαδημαϊκὲς ἀπαιτήσεις τους, ὠθοῦνται πρὸς τὸν τεντυμποϊσμόν. Σήμερα οἱ νέοι μποροῦν εὔκολα νὰ μετακινοῦνται ἀπὸ τὴν πόλι τους σὲ ἄλλες γειτονικὲς πόλεις στὶς ὁποῖες αἰσθάνονται πολλὴ μεγαλύτερη ἄνεσι στὴ συμπεριφορά τους, παρὰ ὅταν βρίσκωνται στὴν πόλι τῆς κατοικίας τους, ὁπότε μὲ τὴν ὁποιαδήποτε ἀνάρμοστη συμπεριφορά τους ὑποπίπτουν ἐνδεχομένως στὴν ἀντίληψι τῶν δικῶν τους.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ εὔλογα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τὶ μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῆ ὁ τεντυμποϊσμός; καὶ πῶς οἱ διάφορες εὐημεροῦσες Χῶρες θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπιτυγχάνουν τὴν συνεχῆ ἄνοδο τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τους, χωρίς, ἐκ παραλλήλου, νὰ εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ δρέπουν τοὺς καρποὺς τοῦ τεντυμποϊσμοῦ;

Πολλὰ πειράματα ἔγιναν ἤδη μὲ ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ Δανία ἔχει λάβει μέτρα γιὰ νὰ προφυλάξη τὴ νεολαία της ἀπὸ τὰ παραστρατήματα, λόγω τῆς εὐημερίας. Κατ' ἀντίθεσι πρὸς τὶς γειτονικές της Χῶρες, ἡ Δανία παρουσιάζει μείωσιν συνεχῆ στὸ φαινόμενο τοῦ τεντυμποϊσμοῦ. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου σ' ὁλόκληρη τὴ Δανία ὑπῆρχαν μόνον 40 κέντρα ψυχαγωγίας δ η μ ο τ ι κ ά, ποὺ σήμερα ἀνέρχονται στὸν ἀριθμὸ 600. Τὰ κέντρα αὐτὰ παρέχουν στοὺς νέους περισσότερες ἀπὸ 25 εἰδῶν ἀπασχολήσεις, ὅπως π.χ. σπόρ, ξένες γλῶσσες, χειρο-

τεχνία, φθηνὲς ἐκδρομὲς στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἀκόμη φροντιστήρια γιὰ τὰ σχολικά τους μαθήματα.

Στὸ Ὅσλο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Νορβηγίας, ὁ τεντυμποϊσμὸς ἀντιμετωπίζεται μὲ ἐπιτυχία ἀπὸ παλαιοὺς τεντυμπόϋδες. Κάθε βράδυ δεκάδες ἀπὸ ἐθελοντὲς ἡλικίας 14—18 χρονῶν περιπολοῦν στὸ Frogner Park γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὰ περίφημα γλυπτὰ μνημεῖα τοῦ πάρκου αὐτοῦ, ποὺ ἀποτελοῦν στόχο τῶν νεαρῶν τεντυμπόϋδων. Οἱ ἐθελονταὶ αὐτοὶ φυλάσσουν τὴν πισσίνα τοῦ πάρκου καὶ ἐπιβαίνοντας τῶν λεωφορείων ἀστικῆς συγκοινωνίας προλαμβάνουν τὴν καταστροφὴ τῶν καθισμάτων. Τὸ 50% τῶν ἐθελοντῶν αὐτῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὀργάνωσι τῶν νέων κατὰ τοῦ τεντυμποϊσμοῦ, ἦσαν παλαιότερα τεντυμπόϋδες καὶ ὅπως λέγει ὁ Christian Trampe Bodtker, ἕνας τῶν πρωτεργατῶν τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως αἰσθάνονται τὴν ἴδια ἱκανοποίησι ὑπηρετώντας τὸν νόμο, ἱκανοποίησι ποὺ αἰσθάνονταν καὶ ὅταν ἐστρέφοντο κατὰ τοῦ νόμου ὡς τεντυμπόϋδες.

Στὴ Σουηδία ἡ ἀντικοινωνικὴ δρᾶσις τῶν τεντυμπόϋδων ἐρασιτεχνῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτου ἀντιμετωπίζεται ἐπιτυχῶς στὸ λιμάνι τοῦ Norrkoping, ὅπου ὁ Δῆμος ἀγόρασε μιὰ βίλλα θερινῆς διαμονῆς, τὴν μετέτρεψε σὲ λέσχη αὐτοκινητιστῶν ἐρασιτεχνῶν καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἀνωτέρω τεντυμπόϋδες νὰ γίνουν μέλη τῆς λέσχης. Στὴν ἀρχὴ οἱ νέοι αὐτοὶ ἐδίστασαν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν πρόσκλησι, τελικὰ ὅμως μὲ μεγάλη τους χαρὰ ἔγιναν μέλη. Τώρα ἡ λέσχη αὐτὴ διαθέτει ἕναν ὑπέροχο αὐτοκινητόδρομο γιὰ κοῦρσες, μήκους τριῶν χιλιομέτρων, συνεργεῖα ἐπιδιορθώσεως αὐτοκινήτων ἄρτια ἐξωπλισμένα, διδασκαλία ἐπὶ τῆς τεχνολογίας τοῦ αὐτοκινήτου, ἀκόμη δὲ καὶ μιὰ σχολὴ γιὰ τὰ κορίτσια. Μολονότι πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς λέσχης αὐτῆς εἶναι τεντυμπόϋδες, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ κλοπὴ εἶναι γι' αὐτοὺς πράγματα τελείως ἄγνωστα στὴ λέσχη. Ὁ κοινωνικὸς λειτουργὸς George Tansson λέγει. «Ἡ λέσχη αὐτὴ εἶναι τὸ μόνο μέρος τῆς πόλεως ποὺ μπορῶ νὰ ἀφήσω τὸ αὐτοκίνητό μου χωρὶς νὰ διατρέχη κανένα κίνδυνο».

Πολλὲς πόλεις τῆς Γαλλίας ἔχουν ὀργανώσει ὁμάδες ἀπὸ νέους, δικηγόρους, ἱερεῖς καὶ διαφόρους ἐπαγγελματίες, ποὺ εἶναι γνωστὲς ὡς ὁμάδες φιλίας—ἐκκλησίες καὶ κέντρα νεότητος στὶς περισσότερες γερμανικὲς πόλεις ἔχουν ἕνα ἁπλὸ σύστημα ποὺ ἀποδίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα, ὀργανώνουν κανονικοὺς χοροὺς νέων, μὲ δυνατὰ ἀπηγορευμένα ποτά. «Τοὺς ἐξασφαλίζουμε ἄφθονο ρὸκ (ρόκεντρολ) καὶ τοὺς ἀφήνουμε μέχρις ὅτου κουρασθοῦν», λέγει ὁ Kart Seelmann, διευθυντὴς τοῦ κέντρου νεότητος τοῦ Μονάχου.

Τὰ ὡς ἄνω ὅμως μέτρα εἶναι μᾶλλον ἀνασχετικὰ καὶ ὄχι θεραπευτικὰ τοῦ κακοῦ. Οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ ὅλων σχεδὸν τῶν Χωρῶν συμφωνοῦν ὅτι ἡ ριζικὴ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ τεντυμποϊσμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ στὴν οἰκογένεια. «Ὡς γονεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπεκδυώμεθα τῶν εὐθυνῶν μας καὶ νὰ καταρώμεθα μόνον τὴν νέαν γενεάν», λέγει ὁ Σὲρ Tohn Hunt, διευθυντὴς τοῦ κέντρου νεότητος ποὺ τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου. Τὰ παιδιά μας χρειάζονται τὴν βοήθειά μας καὶ ὄχι τὶς ἐναντίον τους κατηγορίες καὶ ἀντιδικίες. Ὅλως δὲ παραδόξως ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὴν προσπάθειά μας νὰ βοηθήσωμε τὰ παιδιά μας, εἶναι ἡ εὐημερία. Ἡ εὐημερία, μὲ τὴν ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν, ἔχει ἀλλάξει τὸν τρόπο τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἐὰν οἱ γονεῖς ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ ἐξετάσουν σχολαστικὰ τὴν δική τους συμπεριφορὰ ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἀπόκτησι ὑλικῶν περιουσιακῶν στοιχείων καὶ γενικὰ τὰ παράνομα μέσα γιὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ κοινωνικὰ ὠφέλη καὶ τὰ ἐλαττώματά τους γενικῶς, θὰ μποροῦσαν τότε νὰ ἀνεύρουν τὰ αἴτια τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τῶν παιδιῶν τους. Τὰ παιδιὰ διδάσκονται μὲ τὰ παραδείγματα ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦν. Στοὺς μεγαλυτέρους τῆς οἰκογενείας ἐναπόκειται νὰ δημιουργοῦν καλὲς οἰκογενειακὲς ἀρχές, τὶς ὁποῖες οἱ νεώτεροι τῆς οἰκογενείας μποροῦν νὰ σέβωνται».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Συνεφώνησαν ὅτι ὁ Χίτλερ δὲν ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι μιὰ μακροχρόνιος εἰρήνη μποροῦσε νὰ ὑπογραφῆ μόνον ἀπὸ ἀξιοπίστους ἀνθρώπους ποὺ θὰ τηροῦσαν τὶς ὑποσχέσεις τους.

Ἡ Στεφανία, χωρὶς περιστροφές, εἰσηγήθηκε τὴν ὑπογραφὴ συμμαχίας μεταξὺ Χίτλερ καὶ Ἀγγλίας καὶ ἀπορροῦσε γιατὶ ἡ Ἀγγλία δὲν προέβαινε σὲ μιὰ τέτοια ἐνέργεια καὶ μετὰ νὰ προδώση τὸν Χίτλερ. Ἡ ἰδέα ὅμως τῆς Στεφανίας ἀπερρίφθη ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος ἦταν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑποστήριξι τοῦ στρατοῦ, νὰ ἀνατρέψουν τὸν Χίτλερ καὶ μετὰ νὰ ἀναγορεύσουν ἕνα βασιλιὰ στὸ θρόνο τῆς Γερμανίας—ἴσως τὸν πρίγκηπα Βίλχελμ Χόχεντσόλερν, τὸν ὁποῖο ἡ πριγκήπισσα ἀπεκάλει «Μικρὸ Βίλλυ». Ὁ Σὲρ Τζὼν ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ γερμανο—βρεταννικὴ συμφωνία θὰ ἐπετυγχάνετο εὐκολώτερα χωρὶς τὴ Γαλλία—παρ' ὅλον ὅτι ἡ συμφωνία θὰ ἀνεγνώριζε τὴν ἀνάγκη ἀποκαταστάσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολωνίας.

Ὁ Ἄγγλος ἐπισκέπτης ἐγκατέλειψε τὸ ξενοδοχεῖο λίγο μετὰ τὸ ἀπόγευμα στὶς 28 Νοεμβρίου καὶ πῆρε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Οὐάσιγκτων, ὅπου ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῆ στὴ βρεταννικὴ πρεσβεία.

Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα ἀπὸ τὴν συνάντησι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἡ Στεφανία βρέθηκε μπλεγμένη μὲ τὶς ἀμερικανικὲς Ἀρχές. Μιὰ αἴτησίς της γιὰ παραμονὴ στὶς Η.Π.Α. ἀπερρίφθη. Ἡ πριγκήπισσα προσπάθησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ ματαιώση τὴν ἀπέλασί της, χρησιμοποίησε φάρμακα καὶ δικηγόρους. Ζήτησε τότε θεώρησι τοῦ διαβατηρίου της ἀπὸ 42 Χῶρες, ἀλλὰ ὅλες ἀρνήθηκαν νὰ τῆς τὴν παράσχουν.

Ὁ ταγματάρχης Λεμουὲλ Σόφηλντ, προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας μεταναστεύσεως, ἦταν ἀνένδοτος στὴν ὑπόθεσι Χόχενλόε καὶ ἦταν τῆς γνώμης ὅτι ἡ πριγκήπισσα ἔπρεπε νὰ τεθῆ ὑπὸ κράτησι, χωρὶς κἂν τὴν ἔκδοσι σχετικοῦ ἐντάλματος. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας μεταναστεύσεως τὴν συνέλαβαν τὴν 8 Μαρτίου 1941, τὴν ὡδήγησαν στὰ γραφεῖα τους, ὅπου τὴν κατέλαβε ὑστερικὴ κρίσις καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ ἀναρρωτήριο τῆς ὑπηρεσίας μεταναστεύσεως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Ὁ ταγματάρχης Σόφηλντ ἦρθε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο γιὰ νὰ ἀνακρίνη τὴν πριγκήπισσα αὐτοπροσώπως. Συνεζήτησε μαζί της ἐπὶ μακρόν. Καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐκάμφθη ἡ σκληρότης τοῦ ταγματάρχου ἀπὸ τὰ πριγκηπικὰ δάκρυα καὶ τὴν ἱστορία ποὺ τοῦ διηγήθηκε ἡ Στεφανία, ὅτι ἦταν δηλαδὴ τὸ θῦμα ἀσυστόλων ψευδῶν τοῦ τύπου. Ἡ πριγκήπισσα ἀφέθη ἐλευθέρα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μεταναστεύσεως καὶ ὁ ταγματάρχης Σόφηλντ ἀνέφερε ὅτι αὐτὴ παρέσχε πολύτιμες πληροφορίες στὶς ἀμερικανικὲς Ἀρχὲς καὶ ὅτι τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ τὴν συνεργασία της στὸ μέλλον. Ἡ δοκιμασία τῆς πριγκηπίσσης ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λήξει.

Ἡ πριγκήπισσα εὑρίσκετο γιὰ ἐπίσκεψι στὴ Φιλαδέλφεια μὲ τὸ ψευδώνυμο Μαίρου Ράϊχερτ, ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I., τὴν ἑπομένη τῆς ἐπιθέσεως τῶν Ἰαπώνων κατὰ τοῦ Πὲρλ Χάρμπουρ. Ἐκρατήθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μεταναστεύσεως στὴν πόλι Γκλόουσεστερ τῆς Νέας Ὑερσέης, ὡς ἀλλοδαπὴ ὑπήκοος ἐχθρικοῦ κράτους. Τότε ἀνεφέρθη στὸν Πρόεδρο Ροῦζβελτ ὅτι ἡ πριγκήπισσα ἐτύγχανε ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως στὸ στρατόπεδο. Ἔστειλε μιὰ διαταγὴ στὸν

ὑπουργὸ Δικαιοσύνης ποὺ κατέληγε: «Ἡ μεταχείρισις αὐτὴ πρὸς τὴν πριγκήπισσα ἔχει γίνει σκάνδαλο καὶ πρέπει νὰ διορθωθῆ».

Στὶς 3-2-1942 ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης διέταξε τὴν κράτησι τῆς Στεφανίας, ποὺ ἀργότερα ἐστάλη σὲ στρατόπεδο συγκεντρώσεως στὴ Σήγκοβιλ τοῦ Τέξας.

Παρὰ τὴ φιλοφροσύνη καὶ τὶς περιποιήσεις ποὺ ἐπεδείχθησαν πρὸς τὴν «Αὐτῆς Ὑψηλότητα», καθ' ὃν χρόνον ἐκρατεῖτο στὸ στρατόπεδο, ὁ περιορισμὸς ἐκλόνισε τὸ νευρικὸ σύστημα τῆς Στεφανίας. Παρουσιάσθηκε τότε σ' ἕνα ὑπάλληλο τοῦ F.B.I. καὶ τοῦ ἐδήλωσε: «Εἶμαι ἄρρωστη καὶ πολὺ κουρασμένη ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Θέλω νὰ δῶ προσωπικὰ τὸν Χοῦβερ ἢ κάποιο στενὸ συνεργάτη του». Ἐφαίνετο νὰ εἶχε πολλὲς πληροφορίες νὰ δώση γιὰ τὸν λόρδο Ρόθερμήαρ, τὸν Φρὶτς Βίντεμαν καὶ ἄλλους πάτρωνές της καὶ ἤθελε νὰ τὰ ἐκμυστηρευθῆ ὅλα στὸ F.B.I.

Οἱ ἀφηγήσεις της ἐνώπιον ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ F.B.I. κράτησαν πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες. Τὸν Χοῦβερ ὅμως δὲν τὸν εἶδε.

Ἀμέσως μόλις ἐτελείωσε ὁ πόλεμος στὴν Εὐρώπη, ἐδόθη χάρις στὴν πριγκίπησσα Στεφανία, ποὺ ἀφέθη ἐλευθέρα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῆς Σήγκοβιλ. Μέσα σὲ λίγο σχετικῶς χρονικὸ διάστημα, ἡ Στεφανία διασκέδαζε καὶ πάλι ἀνάμεσα στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Φιλαδελφείας. Τὸ ἐνοχλητικὸ ἐπεισόδιο, γνωστὸ ὡς «Β' παγκόσμιος πόλεμος», εἶχε πιὰ λήξει καὶ ἡ πριγκήπισσα εἶχε προσαρμοσθῆ πλήρως στὶς καινούργιες συνθῆκες.

Ἡ ἔρευνα τοῦ F.B.I. στὴν ὑπόθεσι Χόχενλόε, γιὰ τὴν ὁποία καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ εἶχε δείξει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, κράτησε περισσότερο ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Ὅπως ἡ ὑπόθεσις τῶν ναζὶ σαμποτέρ, ἔτσι κι' αὐτὴ ἔγινε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ὑφάδι τῆς ἱστορίας τοῦ F.B.I. κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου.

Μία σύγκρισις καταστάσεων κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους

Ὁ χειρισμὸς τῶν θεμάτων ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νόμου ἀπὸ τὸ FBI παρουσίαζε μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀντίθεσι κατὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο, σὲ σύγκρισι μὲ τὰ χονδροειδῆ λάθη ποὺ διεπράχθησαν κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο. Μιὰ μεγάλη ἀλλαγὴ εἶχε συντελεσθῆ μέσα στὸ ἴδιο τὸ FBI στὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἐμεσολάβησε μεταξὺ τῶν δύο πολέμων. Καὶ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ συνετελέσθη σχεδὸν ἀπαρατήρητη παρὰ τὶς μεγάλες προσπάθειες ποὺ κατεβλήθησαν.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, δὲν παρετηρήθησαν παράπονα καὶ διαμαρτυρίες πολιτῶν γιὰ ὁμαδικὲς συλλήψεις μεγάλης ἐκτάσεως καὶ παραβίασι τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν. Δὲν παρετηρήθη περίπτωσις, ποὺ νὰ ἀνέλαβαν καθήκοντα ἀστυνομικῆς φύσεως πολιτοφύλακες, οἱ ὁποῖοι νὰ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν δίωξι τῶν κατασκόπων, τῶν σαμποτὲρ καὶ μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ νόμου. Οὔτε ἐνεφανίσθησαν ἔνοπλοι ἄτακτοι γιὰ νὰ ἀντιτάξουν βίαν κατὰ τῆς στρατιωτικῆς θητείας ὅπως συνέβη κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο.

Ἴσως ἡ πιὸ κτυπητὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν καταστάσεων κατὰ τοὺς δύο πολέμους. νὰ ἦταν στὸ σημεῖο τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ ὑποχρεωτικῆς θητείας. Στὸ τέλος τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου στὰ ἀρχεῖα τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς στρατολογίας ἐφέροντο περὶ τοὺς 295.000 ἄνδρες ὡς φυγόστρατοι. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου μόνον 8.836 ἄνδρες ἐφέροντο ὡς μὴ παρουσιασθέντες πρὸς κατάταξι. Τὸ σχέδιο ποὺ κατέστρωσεν ὁ Χοῦβερ μὲ τοὺς συνεργάτες του ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ στενὴ συνεργασία μὲ τὶς τοπικὲς ἀρχὲς καὶ τὴν 'Αμερικανικὴ λεγεῶνα, ἔφεραν ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ ἀπεφεύχθησαν τὰ παλιὰ λάθη τοῦ 1917 - 1918.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ FBI ἀπέβλεπε κυρίως εἰς τὸ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς φυγοστράτους εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ὄχι στὶς φυλακές. Οἱ παραβάτες ὡδηγοῦντο στὸ δικαστήριο μόνον ὅταν ὑπῆρχαν ἀδιάσειστα στοιχεῖα ὅτι ἐσκεμμένως ἀπεφεύγετο ἡ κατάταξις.

Τὸ σύστημα τῶν ὁμαδικῶν συλλήψεων τοῦ 1918, κατὰ τὶς ὁποῖες συνελήφθησαν περὶ τοὺς 50.000 ἄνδρες μόνο μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη, καταργήθηκε ἀπὸ τὸν Χοῦβερ κατὰ τὸν Β΄ παγκόσμιο πόλεμο. Οἱ μεγαλύτερες σὲ ἔκτασι ὁμαδικὲς συλλήψεις διενηργήθησαν τὸ 1943, ὅταν τὸ FBI καὶ ἡ τοπικὴ Ἀστυνομία προέβησαν στὴ σύλληψι 779 ἀνδρῶν σὲ 39 πολιτεῖες — καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐπισταμένη ἐξέτασι καὶ ἔρευνα γιὰ κάθε περίπτωσι. Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς συλλήψεων ἐσημειώθη τότε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου συνελήφθησαν 161 ἄτομα. Οἱ συλλήψεις ὅμως αὐτὲς δὲν ἐπέφεραν καμμιὰ ἀναταραχή.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις τὰ κρούσματα λιποταξίας ὠφείλοντο περισσότερο σὲ ἄγνοια ἢ ἀμέλεια παρὰ σὲ ἐσκεμμένη προσπάθεια πρὸς ἀποφυγὴν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἕνας δημοσιογράφος ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη δὲν ἐγνώριζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη πάντοτε μαζί του τὸ σημείωμα τῆς στρατολογίας μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ συνελήφθη ἀκριβῶς γιατὶ δὲν τὸ εἶχε μαζί του. Μιὰ μητέρα στὸ Ντένβερ ἔκαψε τὸ σημείωμα τῆς στρατολογίας τοῦ γυιοῦ της μαζὶ μὲ ἄλλα ἄχρηστα χαρτιά. Μιὰ σύζυγος στὸ Κλήβελαντ πέταξε τὸ σημείωμα τοῦ ἀνδρός της μὲ τὰ σκουπίδια καὶ αὐτὸς τὸ ξέχασε ἐντελῶς μέχρις ὅτου ἕνας ὑπάλληλος τοῦ FBI κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Τέτοιες περιπτώσεις παρουσιάσθηκαν κατὰ χιλιάδες.

Παράλληλα ὅμως μὲ τὴν ἀδιαφορία τῶν πολιτῶν ὑπῆρξαν πράγματι καὶ χιλιάδες ἄλλα ἄτομα ποὺ προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο — χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐπιτύχουν — ν' ἀποφύγουν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσία, προσποιούμενοι τὸν ἀσθενῆ, ἄλλοι αὐτοτραυματιζόμενοι, ἄλλοι διαφεύγοντες στὸ Μεξικὸ ἢ ἀνακαλύπτοντες διάφορους ἄλλους τρόπους καὶ τεχνάσματα.

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἐμελετήθη προσεκτικὰ σὲ μιὰ σύσκεψι τοῦ ὑπουργείου δικαιοσύνης τὸ 1940 καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως τὸ ὅλον θέμα τὸ χειρισθῇ τὸ FBI, τὸ ὁποῖο νὰ ἐνεργήσῃ ἔρευνα γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ δόσις ἀληθείας ποὺ περιεῖχον οἱ δικαιολογίες κάθε φυγοστράτου. Ὁ χρόνος ποὺ ἀπητεῖτο γιὰ τὶς ἔρευνες αὐτὲς ἦταν μεγάλος, ἀλλὰ μόνον ὁ χρόνος καὶ οἱ ἀνάλογες προσπάθειες ἦταν ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ ξεκαθαρισθῇ ἡ ὅλη ὑπόθεσις.

Κατὰ τὸν Β΄ παγκόσμιο πόλεμο ἡ πλειονότης τῶν φυγοστράτων ἐδέχθη νὰ ὑπηρετήσῃ στὸ βοηθητικὸ ὑγειονομικὸ σῶμα, ὅπου προσέφεραν ἑαυτοὺς ὡς πειραματόζωα γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα. Ἡ ἀνάληψις τοῦ θέματος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ FBI συνέβαλε τὰ μέγιστα γιὰ τὴν κατανόησι μεταξὺ τῶν ἀντιδρώντων, ἐνῶ ξεκαθαρίσθηκαν ὁριστικὰ οἱ ἀπατεῶνες.

Ἐνῶ τὸ 1918 τὸ FBI ἐδέχετο τὰ καταιγιστικὰ πυρὰ τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ γιὰ τὸν κακὸ χειρισμὸ τοῦ θέματος αὐτοῦ, εἴκοσι πέντε χρόνια ἀργότερα συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Τὸ 1943 ἡ «Ἕνωσις Ἀμερικανῶν γιὰ πολιτικὲς ἐλευθερίες» ἐξέδωσε μιὰ προκήρυξι ποὺ ἔλεγε ἐν μέρει :

«...Εἶναι καταφανὴς ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν καταστάσεων ἀπὸ ἀπόψεως πολιτικῆς ἐλευθερίας κατὰ τοὺς πρώτους 18 μῆνες τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου καὶ τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου, καὶ παρέχει ἰσχυρὰν μαρτυρίαν διὰ νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ ἄποψις ὅτι ἡ δημοκρατία μας δύναται νὰ διεξάγῃ ἀκόμη καὶ τοὺς μεγαλυτέρους πολέμους καὶ συγχρόνως νὰ διατηρῇ καὶ τὶς ἀρχὲς τῆς ἐλευθερίας».

Ἐνῶ ὅμως οἱ ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ἐμάχοντο καὶ ἀπέθνησκον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας, ἕνα θλιβερὸ φαινόμενο ἔκαμνε τὴν

ἐμφάνισί του. Πολλοὶ ἀσυνείδητοι κερδοσκόποι ἐπιχειρηματίες προέβαιναν σὲ κάθε εἴδους δολιοφθορὰς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κερδίσουν χρήματα.

Μιὰ τέτοια περίπτωσις ἦταν καὶ ἡ ἑταιρεία Ἀντονέλι ποὺ κατασκεύαζε, κατόπιν παραγγελίας τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, πυρομαχικὰ ἐλαττωματικά. Πολλοὶ ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ποὺ ἐφονεύθησαν ἀπὸ ἀτυχήματα λόγω κακῆς λειτουργίας χειροβομβίδος, ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν θύματα τῆς κακῆς παραγωγῆς τοῦ ἐργοστασίου Ἀντονέλι.

Ὁ Ἀντονέλι ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς ἐργοστασίου κατασκευῆς πυροτεχνημάτων στὸ Σπένσερπορτ τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ ἐτήσια εἰσοδήματά του πρὸ τοῦ πολέμου ἦσαν 2.000 δολλάρια περίπου. Μὲ τὴν ἔκρηξιν ὅμως τοῦ πολέμου συνῆψε σύμβασι μὲ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι, γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ προμήθεια χειροβομβίδων καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ὁπότε τὰ ἔσοδά του αὐξήθηκαν ἀμέσως σὲ 26.000 δολλάρια ἐτησίως.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, οἱ στρατιωτικοὶ ποὺ παρελάμβαναν τὰ πυρομαχικὰ διετύπωναν παράπονα γιὰ τὴν ποιότητα τῶν προϊόντων τοῦ ἐργοστασίου Ἀντονέλι. Ποσότητες πυρομαχικῶν ἐκρίνοντο ἀκατάλληλες καὶ ἐπεστρέφοντο γιὰ νὰ παραληφθοῦν πάλι σὲ ἄλλη παραλαβὴ ἀναμεμιγμένες μὲ πυρομαχικὰ καλῆς ποιότητος.

Τελικὰ ἐκλήθη τὸ FBI καὶ ἀνέλαβε τὴν ἔρευνα τῆς ὑποθέσεως. Οἱ ἐργάτες καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου Ἀντονέλι κατέθεσαν ὅτι εἶχαν τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὴν διεύθυνσι νὰ τοποθετοῦν μόνο τὸ ἕνα τρίτο τῆς ἐκρηκτικῆς ὕλης σὲ κάθε χειροβομβίδα καὶ τὴ μισὴ γόμωσι στὶς βόμβες. Πολλὲς φορὲς χρησιμοποιοῦσαν βρεγμένη πυρίτιδα καὶ γεμάτη διάφορες ἀκαθαρσίες.

Ἀλλὰ καὶ ἡ βιομηχανία παραγωγῆς καλωδίων Κόλυερ δὲν πήγαινε πίσω στὴν παραγωγὴ κακῆς ποιότητος προϊόντων. Ἡ ἑταιρεία αὐτὴ κατασκεύαζε ἠλεκτρικὰ καλώδια γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο στὸ ἐξωτερικὸ ἀπὸ τὰ πλοῖα καὶ τὶς ὑπηρεσίες διαβιβάσεων τοῦ στρατοῦ.

Κατὰ τὴν διενέργεια ἑνὸς ἐλέγχου στὸ ἐργοστάσιο Κόλυερ, οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ FBI διεπίστωσαν τὴν ἀφαίρεσι διακοπτῶν καὶ μικροτέραν περιέλιξιν καλωδίων. Ἡ ἐπιχείρησις Κόλυερ χρησιμοποιοῦσε ἠλεκτρικὴ ταχυδακτυλουργία γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν κρατικὸ ἔλεγχο. Διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ σύρματος καὶ διὰ τῆς χρήσεως ἑνὸς προσθέτου διακόπτου, οἱ ἀπατεῶνες μποροῦσαν νὰ διοχετεύουν 500 βόλτς μέσω ἑνὸς καλωδίου καὶ νὰ κάνουν τὸ βολτόμετρο νὰ δείχνῃ 2.000 βόλτς. Ἔτσι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κρατικοῦ ἐλέγχου ἐξηπατῶντο καὶ ἔκριναν τὸ καλώδιο κατάλληλο γιὰ νὰ ἀντέξῃ σὲ φορτίο 2.000 βόλτς. Ἡ ἴδια ταχυδακτυλουργία ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ κατὰ τὸν ἔλεγχο διαρροῆς τοῦ ρεύματος μέσω τῆς μονώσεως, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν δεικτῶν τοῦ γαλβανομέτρου.

Ἐπίσης διαπιστώθηκε ὅτι τὸ ἐργοστάσιο Κόλυερ προσεκόμιζε στὸν ἔλεγχο καλώδια καλῆς ποιότητος καὶ μετὰ τὸν ἔλεγχο παρεδίδοντο μεγάλες ποσότητες προϊόντων κακῆς ποιότητος ὡς ἠλεγμένα. Οἱ ἀποθῆκες τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ στὸ Μπάρστοουν τῆς Καλιφορνίας, εἶχαν παραλάβει ἕνα φορτίο σύρματος παραγωγῆς Κόλυερ. Ἐκεῖ μετέβη τότε ἕνας εἰδικὸς ὑπάλληλος τοῦ FBI καὶ ἐνήργησε ἔλεγχο σὲ 400 πηνία καλωδίων καὶ διεπίστωσε ὅτι ἀπὸ αὐτά, τὰ 127 ἦσαν τελείως ἄχρηστα, ἐνῶ τὰ 204 δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτουμένη μόνωσι.

(Συνεχίζεται)

Ο ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Ε. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ**

Εἶναι πλέον γεγονὸς πὼς κάθε ξεχωριστὴ ἡμέρα τοῦ χρόνου, Πάσχα, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιὰ κ.λ.π. ἡ Σχολή μας φροντίζει, μὲ τὸ δικό της τρόπο καὶ στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων της, νὰ δημιουργῆ τὸ ἀνάλογο κλῖμα ποὺ ἐπιβάλλεται γι' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, νὰ τονίζη τὸ χρῶμα τους, τὴν ἀξία τους καὶ νὰ δίνη ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀνανέωσι τῶν παληῶν δεσμῶν καὶ τὴν δημιουργία νέων.

Ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα δόθηκε καὶ φέτος στὴ Σχολὴ μας ἡ εὐκαιρία νὰ ὀργανώση, τὸ Σαββατόβραδο τῆς 27ης παρελθόντος μηνός, τὸν μεγάλο ἀποκριάτικο χορό της, στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ κτιρίου της, στὸ Μαρούσι. Ἦταν ἕνας χορὸς καθ' ὅλα ἐπιτυχής, ἕνα πραγματικὰ τρικούβερτο γλέντι, ὅπως τοῦ δόθηκε ὁ χαρακτηρισμὸς ὄχι ἀπὸ δική μας ὑποκειμενικὴ ἴσως κρίσι, ἀλλὰ ὁμόφωνα ἀπὸ ὅλους ὅσους εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθοῦν καὶ νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτόν.

Καὶ ἦταν ἐπόμενο ἡ χαρούμενη αὐτὴ συνάντησις νὰ λάβη τέτοιον χαρακτηρισμό. Διότι ἦταν ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀρκετὰ φροντισμένης δουλειᾶς, τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσε ὁ ἀκούραστος καὶ ἄξιος διοικητὴς τῆς Σχολῆς, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Παναγιώτης Λυκούσης καὶ ἐξετέλεσε, χωρὶς νὰ φεισθῆ κόπους, τὸ ἐκλεκτὸ ἐπιτελεῖο ποὺ διαθέτει ἡ Σχολή.

Ἴσως λεχθῆ, ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἀποκριάτικη ἐκδήλωσις τῆς Σχολῆς μας ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι τὸ κατάλληλον τοῦ χώρου συνέβαλε τὰ μέγιστα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο γιὰ τὴν παληὰ σχολὴ τῶν Πατησίων ἀπετέλει ὁμολογουμένως πρόβλημα: ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἕνα ἁπλὸ μόνο στοιχεῖο ἢ μᾶλλον, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἕνα ἐπίσης πρόβλημα, διότι ἐδῶ γεννᾶται ἡ ἀνάγκη νὰ προσπαθήσης νὰ καλύψης τὸν μεγάλο χῶρο τόσον ἀπὸ διακοσμητικῆς πλευρᾶς ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὑλικοῦ. Δὲν ἐγεννήθη ὅμως τέτοια ἀνάγκη, διότι—ἂς τὸ ποῦμε—μεταξὺ τῶν ἄλλων μέσα εἰς αὐτὴ τὴν οἰκογένεια ὑπάρχουν πολλὲς δυνατότητες, ἐκφραζόμενες ἄλλοτε ὑπὸ μορφὴν ντεκορατέρ, ἄλλοτε ὑπὸ μορφὴν μουσικῶν κομφερασιὲ καὶ γενικῶς ἀνθρώπων μὲ πλούσιο πνεῦμα καὶ καλλιτεχνικὴ διάθεσι.

Κι ἔτσι ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἰδέα, ὅλοι μας εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ παρουσιάζαμε μέχρι τὸ τέλος ἕνα σύνολο ἄψογο ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Καὶ τὸ πετύχαμε.

Ἀλλὰ μιὰ περιγραφὴ ἁπλῆ καὶ μικρὴ νομίζουμε πὼς ἀξίζει τὸν κόπο καὶ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ καταφέρη νὰ δώση μία εἰκόνα, ἀσφαλῶς ὄχι ἀμυδρά, τοῦ ἀποκριάτικου αὐτοῦ ξεφαντώματος.

Ὀκτώμισυ ἡ ὥρα καὶ δὲν ἦταν ἐνωρὶς γιὰ κανένα, παρ' ὅλο ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα ἀνοιχτοὶ οἱ κρουνοὶ τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν μετατρέψει τὸ πέριξ τῆς σχολῆς εἰδυλλιακὸ τοπίο εἰς ἀνάλογον πίνακα nature morte. Ὁ χῶρος τῆς αἰθούσης κατεκλύσθη ἀπὸ παρέες κι' ἔτσι κατὰ τὶς ἐννέα ἡ ὥρα ἴσως μᾶς χαρακτήριζαν ὡς ἀφιλόξενους ἐπειδὴ δὲν θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ προσφέρωμε ἔστω καὶ κάθισμα σ' ἕνα περαστικό.

Στὴ θέσι της καὶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἕνα ἐκλεκτὸ συγκρότημα μὲ μαέστρο τὸν γνωστὸ μουσικοσυνθέτη Ὑπαστυνόμο Α' κ. Μπουκουβάλα, ἄρχισε νὰ ρίχνη τὶς πρῶτες χαρούμενες σαϊτιὲς καὶ τὸ σύνθημα γιὰ ξεφάντωμα.

Δὲν ἐχρειάζοντο περισσότερα. Τὰ τραπέζια καταστόλιστα, ὅπως καὶ ὁ ὑπόλοιπος χῶρος καὶ κατάφορτα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς πολλοὺς μεζέδες καὶ ὑπέροχη ρετσίνα, ἀπετέλεσαν τὸν βωμὸ γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ συνδαιτημόνες—χαριτωμένες ὑπάρ-

ξεις μὲ εὐγενικὲς ἐκδηλώσεις καὶ κομψοὶ καβαλλιέροι οἱ δόκιμοι—προσέφεραν σπονδὲς ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ στὸν Θεὸ τοῦ κεφιοῦ καὶ τοῦ χαρούμενου μεγαλείου.

Ἡ ἐμφάνισις ἀμέσως τοῦ Μιχάλη Μενιδιάτη καὶ τῆς Φούλη Δημητρίου συνεκλόνισε τὴν αἴθουσα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ χειροκροτήματα, τὰ ὁποῖα τέλος δικαίως ἀπέσπασαν χάρις εἰς τὶς λαϊκὲς... σπεσιαλιτέ των ποὺ ἤλθαν σὰν συνέχεια τοῦ μουσικοῦ ὀρντὲβρ τοῦ κ. Μπουκουβάλα.

Ἀλλὰ ἡ συνέχεια δὲν ἦταν ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρουσα. Τὰ ζωηρὰ φῶτα χαμήλωσαν, παρεχώρησαν τὴν λάμψι τους στὴ μουντὴ ἀνταύγεια τῶν ἐγχρώμων φαναριῶν καὶ στὸν ἀργὸ ρομαντικὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς ξεχύθηκαν στὴν πίστα τὰ πο-

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Παναγιώτου Λυκούση, στὸν ἀποκριάτικο χορὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

λυάριθμα ζευγάρια. Στιγμὲς ἀξέχαστες, γεμᾶτες νοσταλγία καὶ ρομαντισμό...

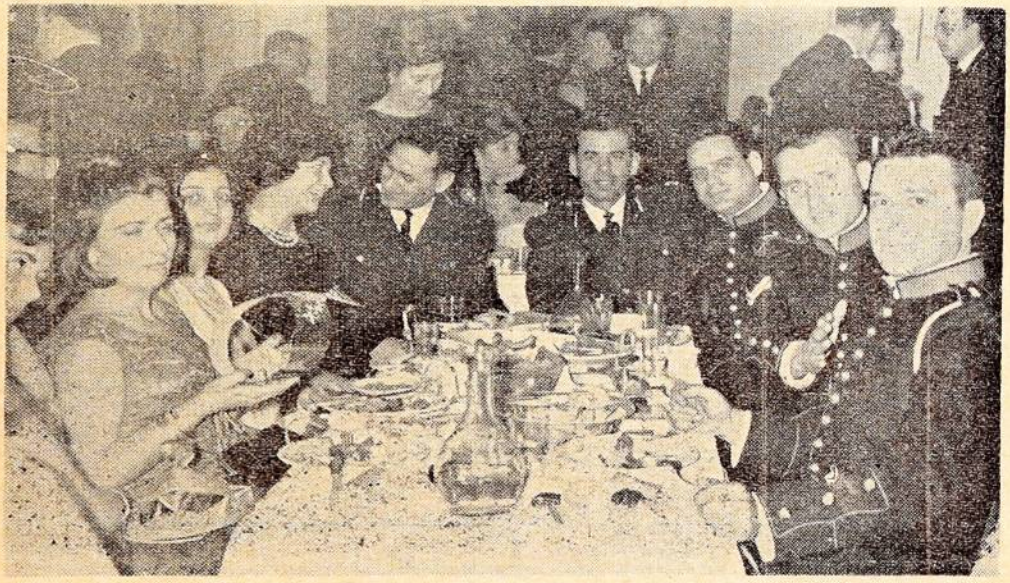
Συνεχίζουμε. Ἀλλὰ μὲ τί; Μᾶλλον μὲ μιὰ ἔκπληξι. Πότε ἦλθαν καὶ πῆραν τὸ πόστο τους δὲν τὸ νοιώσαμε. Τὸ ζωντάνεμα τῶν φώτων καὶ ὁ ζωηρὸς θόρυβος τῆς τζάζ μᾶς ξάφνιασαν. Ἦταν ἡ ἰταλικὴ ὀρχήστρα « Baronetti », ποὺ μερικοὶ εἴχαμε τὴν τύχη νὰ τὴν ἀπολαύσωμε καὶ ἄλλοτε σὲ γνωστὸ κοσμικὸ κέντρο. Τὸ ἰδιόρρυθμο στὺλ τῶν μοντέρνων αὐτῶν κουρσάρων τῆς μουσικῆς καὶ τὰ ζωηρὰ κομμάτια τῶν ἐπίκαιρων ἐπιδημικῶν χορῶν, μετέδωσαν σὰν ἠλεκτρισμὸς τὸν ἐνθουσιασμὸ στὴν αἴθουσα καὶ ἡ πίστα κατελήφθη πάλιν ἐξ ἐφόδου ἀπὸ τοὺς νέους τώρα. Τουΐστ, χάλι-γκάλι, τσὰ-τσὰ καὶ τέλος τὸ γιάνκα ἔδωσαν σὲ πολλοὺς τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν ἀπίθανες χορευτικὲς ἱκανότητες.

Ἀλλὰ τὸ γλέντι συνεχίζεται καὶ δὲν ἀργεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ σκηνικό. Μπρὸς μας τώρα ὁ Γ. Ζαμπέττας καὶ ἡ Βίκυ Μοσχολιοῦ. Ὁ βιρτουόζος αὐτὸς καλλιτέχνης μὲ τὴν πρόσφατη ἀποκάλυψι τοῦ Ξαρχάκου μᾶς χάρισαν πράγματι ἀξέχαστες στιγμὲς μουσικῆς πανδαισίας.

Καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ παρέλασις συνεχίζεται. Ξεπηδοῦν τώρα στὴν πίστα τὰ μπαλλέττα τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουσιάδη. Λεβεντονηοὶ φουστανελλοφόροι καὶ λιγε-

ρόκορμες κοπέλες μὲ τοπικὲς ἐνδυμασίες δίδουν ἕνα πραγματικὸ ρεσιτὰλ ἑλληνικῶν χορῶν καὶ δικαίως ἀποσποῦν τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ὅλων μας.

Τὸ ἑλληνικὸ χρῶμα ἐνισχύει τώρα ὁ καθηγητὴς τῆς ἰαπωνικῆς πάλης Θανάσης Καμπαφλῆς ποὺ μὲ τὰ δημοτικά του τραγούδια δίνει τὸ σύνθημα γιὰ νέο ξεφάντωμα στὸ Καλαματιανὸ καὶ τὸ τσάμικο. Τὸν διαδέχεται στὸν ἴδιο ρυθμὸ ὁ ἄλλος ἐκλεκτὸς τραγουδιστὴς ἀστυφύλακας Περλεμὲς καὶ ἡ σκυτάλη παραδίδεται ἀκολούθως εἰς ἕνα ξένο διεθνὲς ζευγάρι, τὸν Ραοὺλ καὶ τὴν Σίσυ. Ἐκεῖνος ντυμένος μὲ τὴν γραφικὴ Οὐραγουαϊανὴ ἐνδυμασία του καὶ κουβαλώντας μία πελώρια ἅρπα ἀρχίζει μὲ τὰ «παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ», δείχνοντάς μας ἔτσι ὅτι ἡ ἑλληνικὴ μουσικὴ εἰσεχώρησε καὶ στὸ ἀπάτητο μουσικὸ κάστρο τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Σίσυ ἕνα ἀγαλματένιο μπρούτζινο κορμὶ ξεχύνεται σ' ἕνα ξέφρενο σόλο στὴν πίστα χορεύον-

Δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῶν Σχολῶν Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων στὸν ἀποκριάτικο χορὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

τας τὸν χορὸ τοῦ λουτροῦ κάτω ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τῆς πατρίδας της. Καὶ οἱ δύο τους ἦταν ὑπέροχοι ! Μᾶς κατέπληξαν.

Ἀκολουθεῖ τώρα μιὰ ἄλλη διεθνὴς ἀτραξιὸν ἡ «Κὸν—τι—κάρ», ἕνα περίφημο σύνολο μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα καταπληκτικὸ γενειοφόρο σαξοφωνίστα, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ πνευματώδη αὐτοσχέδια νούμερά του καὶ τὴν ἐπιτυχῆ παντομίμα του ἔδωσε σημεῖα κλασσικοῦ στὸ εἶδος του καλλιτέχνου.

Τέλος τὸ ζεῦγος Φιλίτσας καὶ Ἀχιλλέα Κουλαξίτη ἔδωσε ἴσως τὴν μεγαλύτερη προσφορὰ στὸ ἀποκριάτικο γλέντι μας. Ἦταν ἀναμφιβόλως τὸ κλοῦ τῆς βραδυᾶς.

Ἀλλὰ ἔχουμε καιρό ; Τὸ ρολόγι δείχνει τέσσερις καὶ μισή. Πότε πέρασε ἡ ὥρα ; Ὅλοι διερωτώμεθα. Τὸ κέφι ἐξακολουθεῖ νὰ κυριαρχῆ, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη τοῦ σώματος καὶ τῆς αὔριον ἐπιβάλλει κάποτε νὰ δώσουμε τέλος.

Ἀλλὰ ἂς προλάβουμε—εἶναι καιρὸς—τώρα νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ τραπέζια πρὶν τοὺς χάσουμε.

Εἶναι τὸ τελευταῖο ἐνσταντανέ, ποὺ μὲ τὴν συνολικὴ ἐντύπωσι τῆς βραδυᾶς θὰ παραμείνῃ γιὰ πολλὰ χρόνια στὴ μνήμη μας. Τὸ ποιὸς εἶναι ποιός, περιττεύει.

Τὰ ὀνόματά τους συνδέονται καὶ μὲ μιὰ ἐπίκαιρη καὶ τιμητικὴ θέσι. Ἰδοὺ λοιπόν : Πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἀρχοντουλάκης καὶ κοντὰ ὁ δικός μας ρέκτης Διοικητὴς κ. Λυκούσης μὲ τὶς οἰκογένειές τους, πιὸ κεῖ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Β. Γιαννόπουλος, πιὸ πέρα ὁ ἐπίσης Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Κ. Τσοῦγκος, ἀλλοῦ ὁ πάντα ἀνοικτόκαρδος Ὑποδιοικητής μας Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Κ. Πολίτης καὶ ὁ ἐνθουσιώδης κοσμήτωρ τῆς Σχολῆς Ἀστυνόμος Α΄ κ. Παπαθανασίου. Ἐπίσης ἡ παρουσία τοῦ φίλου τῆς Ἀστυνομίας δημοσιογράφου κ. Χρ. Χαρικεπούλου, τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουσιάδη καὶ ἀρκετῶν ἄλλων εἰλικρινῶν φίλων καὶ συναδέλφων ἐτίμησαν πράγματι τὸν χορό.

Ἀνάμεσά μας καὶ οἱ ἀντιπροσωπεῖες ἀπὸ τὶς Σχολὲς ἀδελφῶν ἀξιωματικῶν νοσοκόμων, Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς, Εὐελπίδων καὶ Ναυτικῶν Δοκίμων ποὺ μὲ τὸ κέφι τους καὶ τὴν δροσιά τους ἔδωσαν ξεχωριστὸ τόνο στὸ γλέντι μας καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρισθοῦμε καλύτερα, νὰ συνδεθοῦμε πιὸ στενά.

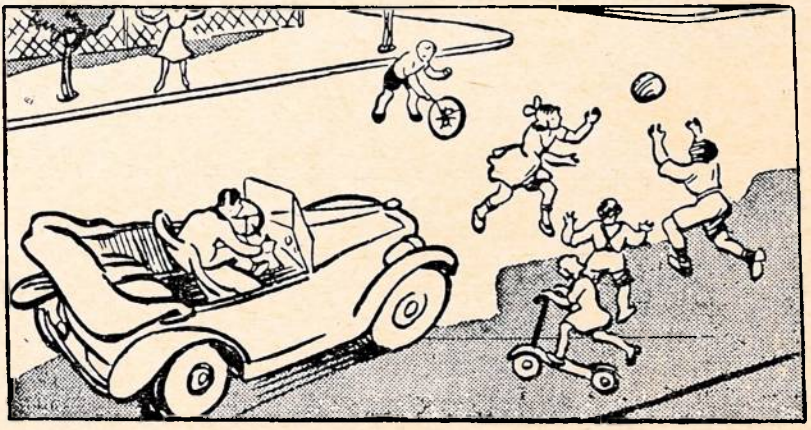
Ἀλλ' ἦλθε ἡ ὥρα καὶ οἱ ὑπερδιακόσιοι καλεσμένοι ἀποχωροῦν ὅλοι τους χαρούμενοι κεφᾶτοι, σιγοτραγουδώντας καὶ χορεύοντας. Ὅλοι κατενθουσιασμένοι, γοητευμένοι.

Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ οὐσιῶδες, διότι ἐσήμαινε ὅτι ἐφέτος ὁ χορὸς τῆς ἀποκριᾶς στὴ Σχολή μας ἐγνώρισε μιὰ ξεχωριστὴ ἐπιτυχία. Μιὰ ἐπιτυχία ποὺ ἦταν σκοπὸς ὅλων ὅσων εἰργάσθησαν γι' αὐτήν.

Εὖγε τους !

Ε. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά. Δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι γιὰ τὶς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν στὸ δρόμο ἢ στὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά.

Φάκελλος «Μ. Σ. 389.506»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΔΗΣ ἔδωσε πρόθυμα τὰ στοιχεῖα του στὸν τροχονόμο ἀστυφύλακα καὶ πάτησε πάλι μὲ δύναμη τὸ γκάζι. Ἀνέβηκε μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν λεωφόρο Συγγροῦ, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σώστη, καὶ ἄρχισε νὰ ἐλαττώνῃ τὴν ταχύτητα τῆς πράσινης «Τζάκουὰρ» του μόνον ὅταν βρέθηκε στὴν πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ διέσχισε τὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας μὲ πολὺ ἐπικίνδυνους ἐλιγμοὺς καὶ σταμάτησε ἀπότομα μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

—Μόνο γιὰ πέντε λεπτά!, εἶπε στὸν σκοπὸ πύλης ποὺ κινήθηκε νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν στάθμευση ἐκεῖ. Θὰ δῶ τὸν Ἀστυνόμο Καρένη καὶ θὰ τὸ πάρω ἀμέσως!...

Ἀνέβηκε τρέχοντας σχεδὸν τὶς σκάλες καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου 26. Δυὸ πεταλοῦδες τῆς νύχτας, ποὺ ἀνέκρινε ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Ἀστυνόμος Καρένης εἶχαν σηκωθῆ γιὰ νὰ φύγουν.

—Σᾶς περίμενα ἀπὸ τὶς ἕξη κύριε Μπάρδη, εἶπε ὁ Ἀστυνόμος δείχνοντας τὴν καρέκλα μπροστά του. Ἀργήσατε καθὼς βλέπετε. Τσιγαράκι ;

Τοῦ ἄπλωσε τὸ κουτὶ μὲ τὰ τσιγάρα του καὶ ἄνοιξε ἀμέσως ἕνα φάκελλο. Ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ σὲ ἕνα ἔγγραφο καὶ πίεσε δυνατὰ τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

—Ἕνα καφὲ γρήγορα στὸν κύριο Μπάρδη!, διέταξε στὸν ἀστυφύλακα ποὺ παρουσιάστηκε. Καὶ πέσε σ' αὐτὲς τὶς δυὸ νὰ κατεβοῦν γρήγορα τὶς σκάλες καὶ νὰ μὴ στριγγλιάζουν ἀπ' ἔξω ! Ἀρκετὰ μὲ ζάλισαν...

Στράφηκε ὕστερα στὸν Γιάννη Μπάρδη.

—Σᾶς ἐκάλεσα ἐπειγόντως μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση τοῦ Πρέντα, τοῦ εἶπε καὶ τὸν κύτταξε προσεκτικά. Ἕνα λεπτὸ ὅμως νὰ ἔλθῃ κι' ὁ Ὑπαστυνόμος Γραβάνης καὶ νὰ μᾶς πῆτε τί ἀκριβῶς γνωρίζετε.

Χτύπησε ξανὰ τὸ κουδούνι, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ὑπαστυνόμο καὶ συνέχισε :

—Βέβαια, ἡ αὐτοκτονία του εἶναι γεγονός. Ὅπως καταλαβαίνετε ὅμως πρέπει νὰ γραφοῦν ἀρκετὰ πράγματα γιὰ νὰ κλείσῃ ὁ φάκελλος. Γραφειοκρατία ἀγαπητέ μου, γραφειοκρατία καὶ μόνο γραφειοκρατία !... Πῶς πᾶτε μὲ τὴν «Ἑλληνοϊρανική» ;

—Περίφημα ! Πολὺ καλὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπάρδης πετώντας πυκνὲς τοῦφες τὸν καπνό του. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μάλιστα, ὅτι ἂν δὲν εἴχαμε ἐκείνη τὴν πλαστογραφία τῆς Βηρυτοῦ θὰ πηγαίναμε πολὺ καλύτερα. Τὸ Συμβούλιο θὰ ἀπεφάσιζε ὁμόφωνα γιὰ τήν...

Διέκοψε τὴ συζήτηση ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ὑπαστυνόμου Γραβάνη. Ἦταν κάτωχρος καὶ ἔμοιαζε νὰ σέρνῃ μὲ κόπο τὰ βήματά του.

—Κύριε Γραβάνη, σᾶς βλέπω πολὺ κουρασμένον!, τοῦ εἶπε ὁ Ἀστυνόμος καὶ συμπλήρωσε εὔθυμα : Φαίνεται ὅτι βαλθήκατε νὰ πάρετε τὸν τίτλο τοῦ πιὸ ἰδανικοῦ νεοπαντρεμένου !... Ξέρετε κύριε Μπάρδη, ὁ κύριος Γραβάνης βιάστηκε νὰ παντρευτῇ τὴν περασμένη Κυριακή. Δὲν χωνεύει καθόλου τὰ γεροντοπαλλήκαρα σὰν ἐμᾶς τοὺς δυό !... Καὶ καλά, ἐσεῖς γλεντᾶτε τὴ ζωή σας. Ἐγὼ ὅμως ;

Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ σκεπτικισμὸ καὶ βλέποντας τὸν Μπάρδη νὰ χαμογελάῃ τοῦ ἔρριξε μιὰ περισσότερο ἐρευνητικὴ ματιά. Ὕστερα, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν εὐχάριστη διάθεσή του συνέχισε :

—Λοιπόν, στὸ θέμα μας τώρα. Κύριε Μπάρδη, πέστε μας μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς εἴδατε τοὺς Πρέντα χθὲς τὸ βράδυ. Μὴ παραλείψετε τὶς μικρολεπτομέρειες γιατὶ θέλουμε νὰ σχηματίσωμε μιὰ σαφῆ γνώμη γύρω ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο.

—Νὰ σᾶς πῶ, πρόφερε ὁ Μπάρδης μὲ κάποιο δισταγμὸ καὶ μισοκλείνοντας

τὰ μάτια. Θυμᾶμαι καλὰ πὼς ἡ Μάρθα Πρέντα φίλησε τὸν ἄνδρα της, καὶ δίνοντας τὶς τελευταῖες ὁδηγίες στὴν ὑπηρέτρια ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Πιάνοντας ὅμως τὸ πόμολο τῆς πόρτας σταμάτησε μὲ ἀμηχανία. Ὕστερα γύρισε σκεπτικὴ καὶ πλησίασε στὴ σαίζ-λόγκ ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένος ἐκεῖνος....

Ἀπέμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ ὕστερα συνέχισε μὲ πιὸ σταθερὴ φωνή :

«—Δὲν πιστεύω Μίμη νὰ μοῦ κρατήσῃς κακία ποὺ δὲν θὰ μείνω ἀπόψε κοντά σου, εἶπε στὸν ἄνδρα της. Πιστεύω νὰ κατάλαβες ἀπὸ ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ πάω στὸ χορὸ τῶν Πάπαρη. Δὲν θὰ πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ τοὺς δυσαρεστήσουμε, ἀφοῦ ξέρεις καλὰ ὅτι ἀπ' αὐτοὺς ἐξαρτᾶται ἡ σταδιοδρομία σου καθὼς καὶ τὸ μέλλον τῆς Λίζας... Ἔπειτα, σκέψου καὶ μένα λιγάκι. Νομίζω ὅτι θὰ ἐπιθυμῇς νὰ ξεσκάσῃ καὶ λίγο ἡ ἀγαπημένη σου γυναικούλα ποὺ τόσο καιρὸ σὲ περιποιεῖται. Καὶ ποὺ γιὰ χατῆρι σου ἔχει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα ὁλόκληρο μῆνα...».

Λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια πλησίασε τὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ χάϊδεψε τὸ πρόσωπο. Ἐκεῖνος ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ τὸ κράτησε σφιχτὰ ἐπάνω στὸ μάγουλό του. Ὕστερα τὴν ἔσπρωξε ἐλαφρά.

«—Πήγαινε χρυσῆ μου Μάρθα, τῆς εἶπε μαλακά. Πῶς σοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ ὅτι θὰ σοῦ κρατήσω κακία ἐπειδὴ δὲν θὰ μείνῃς ἀπόψε κοντά μου ; Ἄ! Θὰ ἤμουνα πολὺ ἄδικος ἀγαπημένη μου ἂν συνέβαινε αὐτό. Ἕνα ὁλόκληρο μῆνα τώρα σὲ κρατῶ αἰχμάλωτη στὸ προσκέφαλό μου. Βλέπεις, αὐτὴ ἡ καταραμένη πνευμονία μᾶς στοίχισε τόσο πολὺ καὶ τῶν δύο... Πήγαινε Μάρθα μου καὶ προσπάθησε νὰ μὴ μὲ σκέπτεσαι, γιατὶ τὸ ὡραῖο σου προσωπάκι θὰ γίνεται πονεμένο..., καταθλιπτικό. Θέλω νὰ διασκεδάσῃς μὲ τὴν ψυχή σου, ἀγάπη μου ! Καὶ μὴ ξεχνᾶς, ὅτι ὁ καθηγητὴς Πρινιᾶς μᾶς εἶπε τὸ ἀπόγευμα ὅτι μπορῶ πλέον νὰ σηκώνουμαι κάπου -κάπου καὶ νὰ κάθωμαι στὴν πολυθρόνα. Θὰ σηκωθῶ λοιπὸν γιὰ λίγο ἀπόψε καὶ θὰ καθήσω ἐκεῖ, κοντὰ στὸ μπρίτζ... Ὕστερα θὰ πέσω ξανὰ στὸ κρεβάτι καὶ θὰ διαβάσω τὸ βιβλίο ποὺ μούφερες προχθές. Κατόπιν, ἴσως ξανασηκωθῶ, θὰ κάνω μιὰ-δυὸ βόλτες καὶ θὰ παρακαλέσω τὴ Σμάρω νὰ μοῦ ψήσῃ κανένα καφεδάκι... Ἔ ! Θὰ περάσῃ κι' αὐτὴ ἡ νύχτα. Ἄλλωστε κατὰ τὶς τέσσερις περίπου θὰ εἶσαι ἐδῶ πάλι... Πήγαινε τώρα. Φύγε γιατὶ ὁ Νῖκος μὲ τὴ Λίζα θὰ βαρέθηκαν νὰ σὲ περιμένουν τόση ὥρα στὸ σαλόνι...».

Ἡ Μάρθα τὸν φίλησε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα καὶ σηκώθηκε. Πῆρε τὰ γάντια καὶ τὴ μάσκα της κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ πάλι στὸν καθρέφτη. Περιποιήθηκε γιὰ λίγο τὴν ἐμφάνισί της κι' ἔφυγε πατώντας ἀνάλαφρα. Ἐκεῖνος κύτταξε μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα τὴ γυναίκα του νὰ φεύγῃ καὶ μόνο ὅταν ἄκουσε νὰ κλείνῃ ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα ξάπλωσε πιὸ ἀναπαυτικὰ καὶ βύθισε τὸ βλέμμα του στὸ ταβάνι.....

—Λοιπόν ; ρώτησε ὁ Ἀστυνόμος ἀνυπόμονα καὶ βλέποντας τὸν Μπάρδη ἀρκετὰ ἀφηρημένον.

—Ὁ Δημήτρης Πρέντας, κύριοι, εἶχε παντρευτῆ τὴ Μάρθα πρὸ εἴκοσι τριῶν περίπου χρόνων καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο, ἕναν ἰδανικὸ ἔρωτα. Ἦταν γόνος πλούσιας καὶ ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ μόρφωση ποὺ πῆρε ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια τοῦ ἐξησφάλιζε μιὰ ἀξιοζήλευτη καριέρα. Ἡ θέση τοῦ Ὑποδιοικητοῦ ποῦ κατεῖχε στὴν Ἑλληνοϊρανικὴ Τράπεζα ἦταν ἀρκετὰ σημαντική, καὶ ὑπῆρχε προοπτικὴ νὰ φθάσῃ στὴ θέση τοῦ Διοικητοῦ σὲ λίγο καιρό...

Μὲ τὴ Μάρθα γνωρίστηκε ὅταν ἦταν φοιτητὴς ἀκόμα. Ἦταν μιὰ ὄμορφη καὶ δροσερὴ κοπέλλα, ποὺ γιὰ πρώτη του φορὰ τὴ συνάντησε ἔξω ἀπ' τὸ Ἐθνικὸ Ὠδεῖο. Κάτι τὸ παράξενο χτύπησε μέσα του ὅταν τὴν εἶδε καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἔβαλε σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ τὴν κατακτήσῃ. Δὲν ἄργησε λοιπὸν ν' ἀναπτυχθῇ καὶ στοὺς δύο ἕνα παράφορο αἴσθημα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια κατέληξε σ' ἕναν εὐτυχισμένο γάμο.

Ὁ γάμος τους ἐκεῖνος δὲν ἐστάθηκε ὡς ἐμπόδιο στὴ σταδιοδρομία τῶν δύο νέων. Ὁ Δημήτρης συνέχισε τὶς σπουδές του στὸ ἐξωτερικό, καὶ ἡ Μάρθα, ὕστε-

ρα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἔπαιρνε πτυχίο καθηγήτριας τοῦ πιάνου φέρνοντας συνάμα κι' ἕνα παιδὶ στὸν κόσμο : Τὴ Λίζα.

Τὰ εἴκοσι τρία χρόνια συζυγικῆς ζωῆς τοῦ ζεύγους Πρέντα ὑπῆρξαν ἀπόλυτα ἁρμονικὰ κι' εὐτυχισμένα. Οἱ καταιγίδες τῆς ζωῆς περνοῦσαν χωρὶς νὰ ταράξουν τὴν εὐτυχία τους. Ὁ Δημήτρης Πρέντας μπῆκε στὴν Ἑλληνοϊρανικὴ Τράπεζα ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἕξη του χρόνια, καὶ ἡ Μάρθα παρέδιδε μαθήματα πιάνου καὶ τραγουδιοῦ στὸ σπίτι.

Ἡ μεγάλη ἀδυναμία καὶ τῶν δύο ἦταν ἡ μονάκριβη κόρη τους, ἡ Λίζα. Ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια ἔδιξε κλίση πρὸς τὴ φιλολογία καὶ διέθεσαν μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ τὴ μορφώσουν. Τώρα βρίσκεται στὸ τελευταῖο ἔτος τῆς φοιτήσεώς της καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι τὴν προορίζουν γιὰ γυναίκα τοῦ Νίκου Πάπαρη, γυιοῦ τοῦ Διοικητοῦ τῆς «Ἑλληνοϊρανικῆς». Εἶναι συνομήλικοι καὶ ἐκεῖνος σπουδάζει χημεία. Τώρα, τί ἀκριβῶς συνέβη καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ὁ Δημήτρης Πρέντας ἀπεφάσισε κι' ἐτερμάτισε τὴ ζωή του, δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ. Εἶμαι πολὺ στενὸς οἰκογενειακός τους φίλος καὶ γνωρίζω καλὰ τὴ ζωή τους, τὶς ἐπιδιώξεις τους, τὸ κάθε τί ποὺ τοὺς ἀφορᾶ. Χθὲς τὸ βράδυ ἔμεινα ὡς τὶς δώδεκα καὶ μισὴ περίπου πλάϊ στὸν Πρέντα. Εἴχαμε μιλήσει γιὰ τόσα πράγματα ἀπὸ τὶς δέκα καὶ εἴκοσι ποὺ ἔφυγε ἡ Μάρθα γιὰ τὸ χορὸ καί, τίποτα δὲν ὑπῆρξε στὴ συνομιλία μας ἐκείνη ποὺ νὰ μὲ κάνῃ νὰ ὑποθέσω ὅτι ὁ ἄτυχος φίλος μου θὰ ἐτερμάτιζε τὴ ζωή του. Ἡ ἀρρώστεια του βλέπετε δὲν ἦταν κάτι ποὺ νὰ τὸν φόβιζε. Μιὰ ἁπλῆ πνευμονία...

—Εἴπατε κύριε Μπάρδη ὅτι φύγατε κατὰ τὶς δώδεκα καὶ μισὴ περίπου ἀπὸ τὸν Πρέντα, ρώτησε ὁ Ἀστυνόμος Καρένης. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιατὶ ἡ ὑπηρέτρια δὲν ἄκουσε τὸν πυροβολισμό ; Ὁ Πρέντας πρέπει νὰ αὐτοκτόνησε κατὰ τὶς δύο περίπου τὸ πρωί, σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεση τοῦ Ἰατροδικαστοῦ. Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖτε τὸ ὅτι...

—Μὰ ἡ ὑπηρέτρια ἔφυγε κύριε Ἀστυνόμε ἀπὸ τὶς ἕντεκα! Τὴ φώναξε ὁ μακαρίτης καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἔχει νὰ πάῃ πουθενά. Τοῦ εἶπε ὅτι δίνεται κάποιος χορὸς τῶν Λεσβίων καὶ θὰ ἤθελε νὰ πήγαινε. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ φύγῃ...

—Ἄ ! Θυμᾶστε καλὰ ὅτι ἡ Σμάρω ἔφυγε κατὰ τὶς ἕντεκα... Μήπως θυμᾶστε καὶ τί ὥρα τὴν κάλεσε γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν ἔχει νὰ πάῃ πουθενά ;

—Μοῦ φαίνεται κατὰ τὶς δέκα καὶ σαράντα. Δὲν θὰ εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ 10-15 λεπτὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε ἡ Μάρθα.

—Ἐσεῖς γυρίσατε ἀπὸ τὴν Αἴγινα τὸ ἀπόγευμα ;

—Βεβαίως ! Ἔμαθα τὴν αὐτοκτονία τοῦ προϊσταμένου μου κατὰ τὶς δύο τὸ μεσημέρι. Ἂν καὶ δὲν εἶχα τακτοποιήσει τὶς δουλειές μου ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔμαθα, πῆρα ἐν τούτοις τὸ πλοῖο κι' ἔφθασα κατὰ τὶς ἕξη. Πῆγα σπίτι μου στὶς ἑξήμισι καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι μὲ ζητήσατε. Ἔφυγα λοιπὸν ἀμέσως σχεδὸν γιὰ τὸ γραφεῖο σας... Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τίποτα ἄλλο ;

—Ὄχι κύριε Μπάρδη. Εὐχαριστῶ... Δὲν σᾶς χρειάζομαι ἄλλο. Ἀλλά... γιὰ σταθῆτε. Πῶς ὁ Πρέντας ἔλεγε στὴ γυναίκα του ὅτι «θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ καθήσῃ κοντὰ στὸ μπρίτζ... Ὕστερα θὰ πέσῃ ξανὰ στὸ κρεβάτι καὶ θὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίο ποὺ τούφερε ἡ γυναίκα του προχθές...». Θέλω νὰ πῶ δηλαδή, πῶς ὑπελόγιζε τὶς ἐνέργειές του αὐτὲς ἀφοῦ εἴσαστε καὶ σεῖς ἐκεῖ καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ τοῦ κρατούσατε συντροφιά ;

—Μὰ, ἤξερε ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφευγα ! Εἶχα ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγω κατὰ τὶς δέκα. Ἡ συζήτηση ὅμως μὲ κράτησε ὡς τὶς δώδεκα καὶ μισὴ περίπου... Χαίρετε κύριε Ἀστυνόμε, καὶ ἂν μὲ χρειασθῆτε πάλι ἐδῶ εἶμαι...

—Μιὰ στιγμὴ κύριε Μπάρδη. Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ γιὰ τὴν ἐνόχληση, ἀλλὰ ξέρετε, πολλὰ πράγματα μᾶς ἀναγκάζουν νὰ γινώμαστε δυσάρεστοι καὶ σὲ ἐντιμοτάτους κυρίους ἀκόμα... Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἴσως σᾶς ξαναχρειασθοῦμε σὲ λίγο, γι'

αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ κάνετε μιὰ μικρὴ ἀβαρία ἀκόμα. Ἐλᾶτε νὰ καθήσετε στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ γιὰ λίγο καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω σχετικῶς.

—Χμμ ! Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ἂν καὶ τὸ θεωρῶ ἐντελῶς περιττό...

Τὸν ὡδήγησε στὸ ἄδειο γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ καὶ βγαίνοντας ἔκαμε ἕνα συνθηματικὸ νεῦμα στὸν ἀστυφύλακα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ ὥρα πλησίαζε κιόλας δκτώ.

***

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΡΕΝΤΑΣ εἶχε βρεθῆ νεκρὸς στὸ κρεβάτι του κατὰ τὶς πέντε τὸ πρωὶ ἐκείνης τῆς Καθαρῆς Δευτέρας. Πρώτη τὸν βρῆκε ἡ γυναίκα του, ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς τελευταίας νύχτας τοῦ καρναβαλιοῦ. Ἡ ὑπηρέτρια ἔλειπε καὶ ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας ποὺ βρισκόταν τὸ πτῶμα βρέθηκε ἀνοικτή.

Μέχρι τὸ μεσημέρι, κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ δώση στοὺς ἀστυνομικοὺς ἔστω καὶ μιὰ θετικὴ πληροφορία γιὰ τὴν οἰκογένεια Πρέντα. Ἡ Μάρθα, ἡ γυναίκα τοῦ ἄτυχου Πρέντα ἔπαθε κάποιο νευρικὸ κλονισμὸ ὅταν εἶδε τὸν ἄνδρα της νεκρὸ καὶ τὴ μετέφεραν ἐσπευσμένα στὸ ἐφημερεῦον νοσοκομεῖο. Ἡ κόρη των ἡ Λίζα δὲν γύρισε καθόλου στὸ σπίτι ὕστερα ἀπὸ τὸ χορὸ τῶν Πάπαρη, ἀλλὰ ἔφυγε κατ' εὐθεῖαν τὸ πρωὶ στὶς πεντέμισι γιὰ τὴν Αἴγινα μαζὶ μὲ τὴ συντροφιά της. Ἡ Σμάρω, ἡ ὑπηρέτρια, εἶχε φύγει κατὰ τὶς τρεῖς ἀπὸ τὸ χορὸ τῶν Λεσβίων, μὰ ὡς τὶς δώδεκα καὶ μισὴ τὸ μεσημέρι δὲν εἶχε φανῆ πουθενά.

Ἡ Σμάρω γύρισε στὸ σπίτι τῶν ἀφεντικῶν της κατὰ τὴ μία περίπου. Ἀπὸ τὰ ὅσα κατέθεσε καὶ ἡ Ἀστυνομία ἐπαλήθευσε, κάποιος ναυτικὸς τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὶς τρεῖς καὶ μισὴ τὴ νύχτα, ὅπου παρέμειναν μέχρι τὴν μία παρὰ τέταρτο. Ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτα γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Πρέντα. Καὶ ἄφηνε νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ διευκολύνη σὲ κάτι τὴν Ἀστυνομία ἦταν ὁ Γιάννης Μπάρδης, ὁ ἀρχιλογιστὴς τῆς «Ἑλληνοϊρανικῆς» ποὺ συνδεόταν στενὰ μὲ τὴν οἰκογένεια Πρέντα. Εἶπε ἀκόμα στὴν Ἀστυνομία ἡ Σμάρω ὅτι ὅταν ἔφυγε κατὰ τὶς δέκα καὶ σαράντα γιὰ τὸ χορὸ τῶν Λεσβίων, ἄφησε στὸ σπίτι τὸν Γιάννη Μπάρδη νὰ συνομιλῆ μὲ τὸ ἀφεντικό της.

Ὅλα ἔδειχναν, μέχρι τὴν ὥρα ποὺ ἔδωσε τὴν κατάθεσή του καὶ ὁ Γιάννης Μπάρδης, ὅτι ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς «Ἑλληνοϊρανικῆς» εἶχε αὐτοκτονήσει. Τὸ περίστροφό του βρέθηκε μέσα στὴν ἀριστερή του παλάμη καὶ ὁ πυροβολισμὸς ἔγινε ἐξ ἐπαφῆς. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ποὺ ἡ Διεύθυνση Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν βρῆκε ἐπάνω στὸ ὅπλο ἦταν μόνο τοῦ ἴδιου τοῦ νεκροῦ, καὶ στὰ ἀντικείμενα τῆς κρεβατοκάμαρας ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρου τοῦ σπιτιοῦ δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα ἀποτυπώματα ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ ζεύγους, τῆς κόρης των Λίζας, τῆς ὑπηρέτριας, τοῦ Νίκου Πάπαρη καὶ τοῦ Γιάννη Πρέντα. Ὁ χῶρος, γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα, δὲν παρουσίαζε σημεῖα ποὺ νὰ κάνουν νὰ ὑποτεθῆ ὅτι ὁ Πρέντας δολοφονήθηκε ἢ ὅτι προηγήθηκε τοῦ φόνου κάποια πάλη. Τὰ παράθυρα ἦταν κλειστά, χωρὶς νὰ παρουσιάζουν πουθενὰ ἀποτυπώματα ξένων ἀπὸ τὸ σπίτι ἀτόμων. Καὶ ὅλα γενικῶς τὰ ἀντικείμενα ἦταν, κατὰ τὶς διαβεβαιώσεις τῆς Σμάρως, ὅπως ἀκριβῶς ἀφέθηκαν τὴν προηγούμενη νύχτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια. Ὁ θάνατος, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰατροδικαστοῦ εἶχε ἐπέλθη κατὰ τὶς δύο τὸ πρωί.

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα καὶ πρὶν ἀκόμη ἡ Δ.Ε.Υ. ἀποφανθῆ καὶ γιὰ ὡρισμένα μικροαντικείμενα ποὺ βρέθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα, ἡ αὐτοκτονία φαινόταν ὡς βέβαιο γεγονός. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως ὑψωνόταν ἕνα πελώριο ἐρώτημα : «Γιατὶ αὐτοκτόνησε ὁ Δημήτρης Πρέντας ;». Ὅλα βεβαίως ἔδειχναν ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει καὶ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποκλεισθῆ ἡ περίπτωση ἐγκλήματος. Γιατὶ ὅμως αὐτοκτόνησε ;

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΛΗΣΤΕΙΑ ἀπὸ νέον καλῆς οἰκογενείας ἔγινε στὴν Πλάκα. Καὶ ὁ νέος καὶ τὸ θῦμα γλεντοῦσαν μέχρι τὶς μεταμεσονύκτιες ὧρες σ' ἕνα μπάρ, σὲ ξεχωριστὲς παρέες. Ὁ δράστης εἶδε τὸ θῦμα ποὺ πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ ὅτι εἶχε ἀκόμη ἀρκετὰ χρήματα ποὺ τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Μόλις ἔφυγε ὁ Χατζόπουλος—ἔτσι ἐλέγετο τὸ θῦμα—τὸν ἀκολούθησε ὁ δράστης Σ.Κ. καὶ σ' ἕνα στενὸ τὸν κτύπησε στὸ κεφάλι τρεῖς φορές. Ὅταν ἔπεσε ἀναίσθητος τοῦ πῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη 1750 δραχμὲς καὶ τὸ ρολόγι. Ἀφοῦ συνῆλθε ὁ Χατζόπουλος ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου. Ἡ ἀστυνομία ἔπιασε τὴν ἑπομένη ἡμέρα τὸν Σ.Κ. ποὺ ἦταν σεσημασμένος ἀπὸ ἄλλο ἀδίκημα. Στὴν καμπαρντίνα του βρέθηκαν κηλῖδες ἀπὸ αἷμα, ὁπότε παρέδωσε τὸ ρολόγι, ὄχι ὅμως καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα προφανῶς εἶχε ἐξοδεύσει.

* ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ μὲ καταθέσεις 480.260 δραχμῶν συνελήφθη στὸ Ἀγναντερὸ Τρικάλων, ὅπου μετέβαινε συνήθως ὕστερα ἀπὸ κάθε διαρρηκτικὴ «ἐπιχείρησι» στὴ Ἀθήνα. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀποστόλου Τσαφίτσα ποὺ εἶχε λεηλατήσει τελευταίως πολλὰ καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν. Ὅταν συνελήφθη εἶχε στὸ πορτοφόλι του 20 χρυσὲς λίρες, 23 δολλάρια, αὐστραλιανὲς λίρες καὶ ἑλληνικὲς δραχμές. Τὰ χρήματα αὐτὰ κατεσχέθησαν καὶ μαζὶ καὶ τὸ βιβλιάριο καταθέσεών του τῆς Τραπέζης Ἐμπορικῆς Πίστεως. Ὁ Τσαφίτσας παρεδέχθη ὅτι ὅλα τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ εἶχε «κερδίσει» ἀπὸ σειρὰ διαρρήξεων τὸ τελευταῖο δίμηνο στὴν Ἀθήνα.

* ΧΑΡΙΣ στὴν δραστηριότητα τῆς ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, συνελήφθη ἡ μαστροπὸς Καραβίδα ἢ Παπανικολάου, γνωστὴ ὡς κυρία Λέλα ἢ Ἀσημούλα. Τὸ σύστημα γιὰ τὴ παραπλάνησι καὶ τὸν ἐκμαυλισμὸ τῶν γυναικῶν ἦταν τὸ ἑξῆς. Ἐνοικίαζε ἕνα σπίτι μὲ πολλὰ δωμάτια καὶ μὲ τὸ δικαίωμα ὑπενοικιάσεως. Κατόπιν ἐδημοσίευε στὶς ἐφημερίδες ἕνα ἐνοικιαστήριο ποὺ ἔλεγε: «Ἐνοικιάζεται δωμάτιον εἰς φοιτήτριαν ἢ νέαν γυναῖκα». Φρόντιζε δὲ ὥστε ἡ ἐνοικιάστρια νὰ εἶναι μόνον ὡραῖες γυναῖκες. Ὕστερα ἔκαμνε τὶς δελεαστικὲς προτάσεις. Ὅταν ἡ νέα ἐνέδιδε, ἄρχιζε ἡ συστηματικὴ ἔκδοσίς της. Ἔστελνε ἀκόμη τὶς νέες σὲ ἐπισκέψεις κατ' οἶκον τῶν πελατῶν της. Ἡ μαστροπὸς εἰσέπραττε τὸ ἥμισυ τῆς ἀμοιβῆς ποὺ ἔφθανε συνήθως τὶς 300 δραχμές. Στὸ σπίτι της κατεσχέθη καὶ κατάλογος ἐκλεκτῶν πελατῶν.

* Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Δ.Λ. 20 ἐτῶν, μέσα σὲ λίγες μέρες διέρρηξε 13 σπίτια. Ἐμπαινε μέσα ἀπὸ τοὺς φεγγίτες τῶν παραθύρων, ἀφοῦ προηγουμένως ἔσπαζε τὸ τζάμι. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς διαρρῆκτες εἶναι θύματα κινηματογραφικῶν ταινιῶν τύπου «ριφιφί».

* Ο ΣΑΤΥΡΟΣ ποὺ ἐκακοποίησε ἕνα 4ετὲς νήπιο καὶ τὸ ἐγκατέλειψε σὲ κακὴ κατάστασι, στὴν Ἀμφιάλη τοῦ Πειραιῶς, προεκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἐπρόκειτο προφανῶς περὶ βδελυροῦ σεξουαλικοῦ ἐγκληματίου ἐξαιρετικὰ ἐπικινδύνου στὴν κοινωνία. Ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς ἐργάσθηκε ἐπίμονα καὶ συ-

στηματικά. Ἔτσι κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν «δράκο τῆς Ἀμφιάλης», ὅπως τὸν ἀπεκάλεσε ἡ κοινὴ γνώμη. Πρόκειται περὶ τοῦ Χ. Καπατσόγλου, ἐτῶν 38, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῆ σὲ φυλάκισι 5 ἐτῶν τὸ 1952, γιὰ κακοκοίησι ἑνὸς παιδιοῦ ἡλικίας 5 ἐτῶν. Εἶναι ἔγγαμος, ἀλλὰ ἡ γυναίκα του μετὰ τὴν ἀνωτέρω καταδίκη, τὸν ἐγκατέλειψε μὲ τὸ 15ετὲς παιδί της καὶ πῆγε στὴν Αὐστραλία. Διεπιστώθη ὅτι καὶ τὸ ἔτος 1963 εἶχε συλληφθῆ στὴν περιοχὴ τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, γιατὶ εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ ἀπαγάγῃ ἕνα κοριτσάκι προφανῶς γιὰ νὰ τὸ κακοποιήσῃ. Ἀπὸ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὸ δωμάτιο, ὅπου διαμένει, βρέθηκαν τὰ πειστήρια τοῦ βδελυροῦ ἐγκλήματός του, ἤτοι τὸ μαῦρο σακκάκι ποὺ φοροῦσε, κηλῖδες αἵματος σὲ ἐσώρρουχά του. Μετὰ τρίωρο ἀνάκρισι, ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του. Ἀπὸ τὸ δελτίο τῆς Σημάνσεως προκύπτει ὅτι ἔχει ἀπασχολήσει ἐπανειλημμένως τὴν Ἀστυνομία καὶ τὴν Δικαιοσύνη. Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δρώντων κομμουνιστῶν, ἦταν ἔνοπλο στέλεχος τοῦ ΕΛΑΣ καὶ ἐπέδειξε δραστηριότητα κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα τοῦ 1944, ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ δρᾶ ὑπὲρ τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸ 1955 κατεδικάσθη σὲ 2μηνο φυλάκισι γιὰ χρῆσι ναρκωτικῶν, τὸ 1950 σὲ 3μηνο φυλάκισι γιὰ κλοπές, τὸ 1962 σὲ 2μηνο φιλάκισι γιὰ κλοπές. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ὑποτρόπου ἐγκληματίου γιὰ τὸν ὁποῖο δικαίως ἡ κοινωνία ἀναμένει τὴ δικαία καὶ αὐστηρὰ τιμωρία του ποὺ θὰ τὸν καταστήσῃ ἀκίνδυνο νὰ ἐπαναλάβῃ ὁποιοδήποτε ἔγκλημα. «Πᾶς ξηρὸς κλῶνος ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται».

* ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ἡ ἀφέλεια τῶν γυναικῶν ξεπερνάει κάθε ὅριο καὶ φτάνει τὰ ὅρια τῆς ἠλιθιότητος. Γιατί πῶς ἀλλοιῶς νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς τὴν κυρία Φ. ποὺ ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη μιὰ τσιγγάνα καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἔχουν κάνει μάγια τοῦ ἀνδρός της, τὸ πίστεψε καὶ δέχθηκε νὰ βάλῃ μέσα σ' ἕνα σεντόνι δραχ. 19.500; Φυσικὰ ὕστερα ἀπὸ διαφόρους ἐξορκισμούς, διπλώθηκαν τὰ χρήματα στὸ σεντόνι ποὺ κλειδώθηκε στὸ ντουλάπι γιὰ νὰ ἀνοιχθῆ ὕστερα ἀπὸ ἕξη ὧρες. Εὐτυχῶς ποὺ ἐπεσκέφθη τὴν ἀνόητη αὐτὴ γυναίκα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ ἀδελφός της ποὺ ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία, ἄνοιξε ἀμέσως τὸ ντουλάπι, βρῆκε τὸ σεντόνι ὄχι ὅμως καὶ τὰ χρήματα. Εἰδοποίησε τὴν Ὑπηρεσία Ἀμέσου Δράσεως τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἔτσι μέσα σὲ δυὸ ὧρες βρέθηκε καὶ συνελήφθη ἡ τσιγγάνα. Αὐτὰ συνέβησαν στὸ Γαλάτσι.

* ΑΣΦΑΛΩΣ θὰ κλαίη καὶ θὰ ὀδύρεται ἡ νύφη ποὺ ἔχασε τὸν γαμπρὸ ἀπὸ τὰ χέρια της. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ εὐγνωμονῆ τὴν Ἀστυνομία ποὺ πρόλαβε καὶ συνέλαβε τὸ γαμπρὸ τὴν προηγούμενη νύκτα τοῦ γάμου, γιατὶ ἦταν διαρρήκτης. Ἔτσι ἡ νύφη σώθηκε καὶ ἀσφαλῶς θὰ βρῆ καλύτερη τύχη ἀπὸ τὸ νὰ παντρευτῆ ἕνα σεσημασμένο διαρρήκτη. Ὁ παρ' ὀλίγον γαμπρὸς λέγεται Γ. Σαββίδης, ἐτῶν 27. Εἶχε καταδικασθῆ σὲ δύο ἐτῶν φυλάκισι γιὰ κλοπές. Ἀπεφυλακίσθη πρὸ 6μήνου. Τελευταῖα κατορθώματά του, γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος, ἡ διάρρηξις τριῶν καταστημάτων τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ἐλεηλάτησε τὰ καταστήματα Π. Σφήκα, Α. Ραυτοπούλου καὶ Β. Ἠλιάδη. Ἀφήρεσε χρήματα, ξυριστικὲς ἠλεκτρικὲς μηχανὲς κλπ.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μέλητος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καισαρείας 53, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Κ. Κοτζιᾶ» τῆς Ν. Ἑλβετίας.

Μέλητος εἶναι ἡ παλαιοτέρα ὀνομασία τοῦ Ἑρμαϊκοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης, ἀναφέρεται δὲ ὑπὸ τοῦ γεωγράφου Ἑκαταίου, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Στέφανος Βυζάντιος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Ν. Ἰωνία καὶ στὴ Ν. Σμύρνη).

Μελιδόνη Ἀντωνίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσωμάτων 19, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων.

Ὁ Ἀντώνιος Μελιδόνης, Κρὴς ὁπλαρχηγὸς ἀπὸ τὸ Μελιδόνι Μυλοποτάμου, ἦταν ἀγωνιστὴς τῆς ἐπαναστάσεως, μυηθεὶς ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴν Φιλικὴ Ἑταιρία. Τὸ 1821 ἐπολέμησε ἐναντίον τῶν Τούρκων στὴ Σάμο καὶ ἀργότερα στὴν Κρήτη, ὅπου καὶ διακριθεὶς ἔλαβε τὸν ἀνώτατο βαθμὸ τοῦ πεντακοσιάρχου. Τὸ 1822 κατέστρεψε τὸ ὀχυρὸ τοῦ Βαθειακοῦ, πλὴν ὅμως διαπληκτισθεὶς μὲ τὸν Ροῦσο Βουρδουμπᾶ, ἐφονεύθη ἀπ' αὐτόν. Μὲ τὸν θάνατό του, διελύθη τὸ στρατόπεδο καὶ ἡ ἐπαρχία Ἀμαρίου κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Μελίσσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πρόκλου 35, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Βαρνάβα» τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Μέλισσος, Ἕλλην φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Σάμο, ἤκμασε τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα. Ἐκλεγεὶς ναύαρχος κατεναυμάχησε τὸν ἀθηναϊκὸ στόλο τὸ 440 π.Χ. Λέγεται ὅτι ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου.

Μελιταίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 70, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Μελιτεῖς ὠνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς Μελίτης, ἀρχαίου δήμου τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἀνῆκον κατ' ἀρχὴν μὲν στὴν Κεκροπίδα φυλὴ (370 π.Χ.), ἀργότερα δὲ στὴν Δημητριάδα φυλὴ (200 π.Χ.). Ὁ δῆμος τῆς Μελίτης εὑρίσκετο δυτικὰ τοῦ Ἔσω Κεραμει-

κοῦ καὶ κατελάμβανε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν λοφώδη περιοχὴ τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῶν Ἀθηνῶν. Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου τοῦ Ἡρακλέους τῆς Μελίτης. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς περισσότερον πυκνοκατωκημένες περιοχὲς τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶχε πολλοὺς ναοὺς καὶ οἰκίες ἐξεχόντων ἀνδρῶν.

Μελίτης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κερκύρας 22, ἀπέναντι στὸ πεδίο τοῦ Ἄρεως (Πολύγωνον). Πρόκειται γιὰ τὸν ἀρχαῖο ὁμώνυμο δῆμο τῶν Ἀθηνῶν. (Σχετικῶς βλέπε ἀνωτέρω ὁδὸ Μελιταίων).

Μελιτηνῆς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναγεννήσεως, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ἡρώων» τῆς Χαραυγῆς.

Ἡ Μελιτηνή, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς ἀνατολικῆς Μ. Ἀσίας καὶ πρωτεύουσα ὁμωνύμου χώρας, σήμερα καλεῖται Μαλάτια καὶ ἔχει περὶ τὶς 85 χιλιάδες κατοίκους.

Μελπομένης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀνδρομάχης 117, κοντὰ στὸ Ταχυδρομεῖο τῆς Καλλιθέας.

Ἡ Μελπομένη, μία τῶν ἐννέα μουσῶν, ἦταν ἡ μοῦσα τῆς τραγωδίας. Σύμφωνα μὲ τὴν «Θεογονία» τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἦταν κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μητέρα δὲ τῶν Σειρήνων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Χολαργὸ καὶ στὴ Ν. Χαλκηδόνα).

Μελωδοῦ Κοσμᾶ. (Βλέπε Κοσμᾶ Μελωδοῦ).

Μελωδοῦ Ρωμανοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βουλγαροκτόνου, στὶς ὑπώρειες τοῦ Λυκαβηττοῦ.

Ὁ Ρωμανὸς ὁ Μελωδός, Ἑβραῖος ἀπὸ τὴν Κοίλη τῆς Συρίας, ἔζησε τὸν Ε΄—ΣΤ΄ αἰῶνα καὶ ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμό. Συνέθεσε περὶ τὰ χίλια κοντάκια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἰδιαιτέρως διακρίνεται τὸ ἀφιερωμένο στὴ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων («Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει...»). Ὁ Ρωμανὸς ἀπὸ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἔκτασι τοῦ ἔργου του, θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος ὅλων τῶν χριστιανῶν ποιητῶν, γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάσθη «Πίνδαρος τῆς χριστιανικῆς ποιήσεως». Μὲ τὴν μελέτη καὶ τὴν ἔκδοσι τοῦ ἔργου τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, ἠσχολήθη ὁ καθηγητὴς τῆς βυζαντινῆς φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν κ. Ν. Τωμαδάκης.

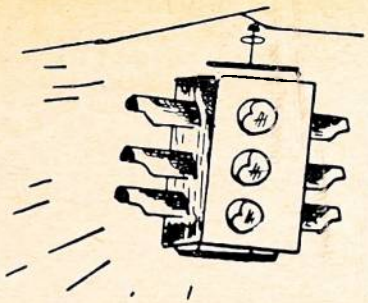
Μεναίχμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θεοφιλοπούλου 18, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα τοῦ Ἰλισοῦ.

Ὁ Μέναιχμος, Ἕλλην γεωμέτρης ἀπὸ τὴν Προικόννησο ἢ Ἀλωπεκόννησο, γεννήθηκε τὸ 375 π.Χ. ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Εὐδόξου καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ προετοίμασε τὸ ἔργο τοῦ Ἐρατοσθένους. Ἠσχολήθη καὶ μὲ τὴν Ἀστρονομία καὶ προσεπάθησε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύστημα τῶν ὁμοκέντρων σφαιρῶν τοῦ Εὐδόξου. Διετέλεσε διδάσκαλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ γνωστοῦ γεωμέτρου Δεινοστράτου.

(Συνεχίζεται)

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΣΤΗ ΝΙΚΑΙΑ τοῦ Πειραιῶς (διασταύρωσις ὁδῶν Π. Ράλλη καὶ Γρεβενῶν), κατὰ τὶς 4 π.μ. ἔγινε σφοδρὰ σύγκρουσις τῶν Ι.Χ. 136119 καὶ 34444. Οἱ δύο ὁδηγοὶ καὶ ἐπιβάται ἐν συνόλω ἕξι ἄτομα, τραυματίσθηκαν σοβαρά. Τὰ αὐτοκίνητα ἔπαθαν τέτοιες ζημιὲς ὥστε ἀπέκλεισαν τὴν συγκοινωνία μέχρις ὅτου ὁ γερανὸς τὰ σήκωσε καὶ τὰ δύο σὰν μιὰ μάζα ἀπὸ παλιοσίδερα.

* ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ δυστύχημα ἔγινε στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα στὸ 48ο χιλιόμετρο τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Λαμίας. Ἕνα «Βόλβο» μὲ ἐπιβάτες τὸν Δ. Μιχαλόπουλο, ἐτῶν 30 καὶ τὴ γυναίκα του Κυριακή, ἐτῶν 22, πήγαινε πρὸς τὴ Λαμία. Ἔβρεχε πολὺ καὶ στὸ 48ο χιλιόμετρο τὸ «Βόλβο» ντεραπάρησε πρὸς τ' ἀριστερὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βρεθῆ στὸ διάζωμα τῶν αὐτοκινήτων ποὺ πήγαιναν πρὸς τὴν Ἀθήνα, κάθετα πρὸς τὸ δρόμο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πήγαινε πρὸς τὴν Ἀθήνα μία «Ὄπελ Καραβὰν» μὲ ἐπιβάτες τὸν Ν. Δροσόπουλο καὶ τὸν Ι. Κωστῆ. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ συνεκρούσθη μὲ τὴ «Βόλβο» τόσο δυνατά, ὥστε οἱ ἐπιβάτες καὶ τῶν δύο αὐτοκινήτων, ἐπολτοποιήθησαν κυριολεκτικά. Ἀπομένει ἀνεξήγητο πῶς ντεραπάρησε τὸ «Βόλβο», γιατὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ δρόμος εἶναι ἴσιος καὶ δὲν δικαιολογεῖται ἕνα τέτοιο ντεραπάρισμα. Δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες γιὰ νὰ δώση ἐξηγήσεις.

* ΕΙΣ ΑΛΛΑ δυστυχήματα ἐκ τροχοφόρων ἐτραυματίσθησαν εἰς τὴν περιοχὴν πρωτευούσης: οἱ Γερ. Ζερβός, ἐτῶν 21, φοιτητής, Ἀθ. Π. Καραδήμας, ἐτῶν 47, τελωνειακὸς ὑπάλληλος, Χρ. Καρκαβούρας, Μαρία Καρκαβούρα, Ἀλεξάνδρα Πιπινέλη, Ἀλεξάνδρα Πολιτοπούλου, Ἀθ. Κολώνιας, Ἶρις Ξυλᾶ, Παρ. Κατσούλας, ἐτῶν 41, Στ.Κ. Γίδας, ἐτῶν 24, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Ἠλ. Α. Κουρελᾶτος, ἐτῶν 40, Ρόζα Π. Παπαπανοπούλου, ἐτῶν 18, Παν. Γ. Φουντουλάκης, ἐτῶν 45, Φιλ. Βιστάκης, Ἀντ. Ν. Ἀγαθός, ἐτῶν 29, φοιτητής, Μιχ. Μπάκας, Γ. Μιχαηλίδης καὶ Ζαφ. Ρουσίδης, πιλότοι τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας, Ἀνδρ. Μακρῆς, ἐτῶν 54, Ἐμμ. Δ. Σαλαφατῆς, ἐτῶν 18, Δημ. Ν. Μακρῆς, ἐτῶν 24, μηχανικὸς καὶ Π.Λ. Ραΐσης, ἐτῶν 51, ἰατρός.

* ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ τὸ 73310 Ι.Χ. αὐτοκίνητον, ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Χρ. Σανιδᾶ, ἐργοδηγοῦ, παρὰ τὸν συνοικισμὸν Κορδελίου Θεσσαλονίκης, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν διερχομένων. Ἐφονεύθη ὁ Ἀθανάσιος Τρίβιλας, ἐτῶν 20, καὶ ἐτραυματίσθησαν βαρέως οἱ Σ. Βοσκόπουλος, ἐτῶν 17, Π. Καλαμίτσης ἐτῶν 18, Π. Ρουμπίνης, ἐτῶν 19 καὶ Κ. Παπαδόπουλος, ἐτῶν 26 καὶ ἡ ἐπιβαίνουσα Ἀσημούλα Ἀγγελίδου.

* ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Π. Φωτιάδη, εἰς τὴν λεωφόρον Βασ. Ὄλγας, παρέσυρε καὶ ἐφόνευσε τὸν Γεώργ. Ναταρλίδην, ἐτῶν 55.

* ΦΟΡΤΗΓΟ αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Χρ. Τσιφλικίδην, εἰς τὸν συνοικισμὸν ναυάρχου Βότση, παρέσυρε καὶ ἐφόνευσε τὸν Κωνσταντῖνον Ἀθανασόπουλον, ἐτῶν 65.

* ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ τὴν 1.30′ πρωινὴν τῆς Κυριακῆς, εἰς τὴν ὁδὸν Βοχαϊκοῦ-Ζευγολατιοῦ Κορινθίας—ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο παρέσυρε καὶ ἐφόνευσε τοὺς ἐπιβαίνοντας μοτοποδηλάτου Γ. Ρίσκαν, ἐτῶν 17, καὶ Ε. Χριστοδούλου, ἐτῶν 21.

Ν.Α.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Ἀντώνιον Φελουκαντζῆν, διότι χάρις εἰς τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν παρατηρητικότητα καὶ τὰς καταβληθείσας φιλοτίμους προσπαθείας καὶ τὸν ἐξαιρετικὸν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ζῆλον του, ἐπετεύχθη ἡ ἐπ' αὐτοφώρω σύλληψις τοῦ διεθνοῦς καὶ ἐπικινδύνου κλέπτου πορτοφολίων Γεωργίου Σκούρτη, τὴν 11/11/1964.

Ὡσαύτως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Κωνσταντῖνος Λιολίτσας, διότι χάρις εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ δοθείσας καταλλήλους ὁδηγίας καὶ τοῦ καταστρωθέντος μεθοδικοῦ τρόπου ἐνεργείας, ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ, ὅστις ἀκολούθως, ὑποβληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐξέτασιν, ὡμολόγησε καὶ ἑτέρας κλοπάς, αἵτινες καὶ ἐξιχνιάσθησαν.

***

ΠΕΝΘΗ

Κωνσταντῖνος Τριλιανός

Τὴν 2—3—65 ἀπεβίωσεν εἰς τὸ «Τζάνειον» νοσοκομεῖον εἰς ὃ ἐνοσηλεύετο, ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνόμος Α' Τριλιανὸς Κωνσταντῖνος, ὑπηρετῶν εἰς τὴν Ἀποθήκην Ὑλικοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων ὡς διαχειριστής. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Γ' Νεκροταφείου, παρηκολούθησαν ἀστυνομικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι, πολλοὶ ἄλλοι ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ἀστυνομικοί, ὡς καὶ πλῆθος ἰδιωτῶν τῆς πειραϊκῆς καὶ ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν ὁ ἀστυνόμος Α' κ. Π. Παπαρρηγόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ καταφανοῦς συγκινήσεως τῶν παρευρισκομένων ἀπηύθυνε τὰ ἑξῆς :

«Εἰς ἐμὲ τὸν συνάδελφον καὶ φίλον σου ἀνετέθη τὸ σκληρὸν καθῆκον νὰ σοῦ ἀπευθύνω ὀλίγα ἀποχαιρετιστήρια νεκρώσιμα λόγια.

Ἔφυγες ἀπὸ κοντά μας ἀγαπητὲ Κώστα, τόσο γρήγορα, τόσο ἀνεπάντεχα. Τίποτα δὲν προοιώνιζε ὅτι θὰ ἔπαιρνες τόσο πρόωρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ τελευταῖο σου ταξίδι.

Σὲ ἐβλέπαμε ὑγιῆ, γεμᾶτον σφρῖγος καὶ ζωντάνια. Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἀνελέητο δρεπάνι τοῦ χάρου, πολλὲς φορὲς πέφτει βαρὺ καὶ ἀδυσώπητο ἐπάνω σὲ ὑπάρξεις ποὺ ἀκόμη δὲν ἔφθασαν στὸ χρόνο τῆς φυσιολογικῆς των φθορᾶς.

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπωμεν, εἶναι ἀνεξερεύνητη ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ.

Ὑπῆρξες ἀγαπητὲ Κώστα πρᾶος, σεμνός, ἀθόρυβος καὶ εὐγενής.

Ἐγεννήθης τὸ ἔτος 1912 εἰς τὸ ὄμορφο καὶ γραφικὸ χωριὸ Πάμφιλα Λέσβου.

Τὸ ἔτος 1937 κατετάγης εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ τὸ ἔτος 1943 προήχθης εἰς ὑπαστυνόμον. Ἔκτοτε ἀνῆλθες μὲ εὐκολίαν τὶς βαθμίδες τῆς ἀστυνομικῆς ἱεραρχίας καὶ ἔφθασες εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, τὸν ὁποῖον ἀλλοίμονον ἦτο τὸ πεπρωμένο νὰ μὴ τὸν χαρῇς. Ἀπέθανες ἐπάνω εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ὑπηρεσιακοῦ καθήκοντος.

Μαζὶ μὲ τὴν ἀστυνομικὴ οἰκογένεια τῆς ὁποίας ἀπετέλεις διαλεκτὸν στέλεχος πενθεῖ, ἀπαρηγόρητα καὶ ἡ οἰκογένειά σου, τὴν ὁποίαν τόσο πρόωρα ἄφησες ὀρφανήν.

Ὁ Θεὸς ἂς τὴν παρηγορήσῃ.

Ἡ Εὐχὴ τοῦ Καλοῦ Πατέρα ἂς τὴν ἀκολουθῇ πάντοτε.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἀλησμόνητε καὶ καλὲ συνάδελφε».

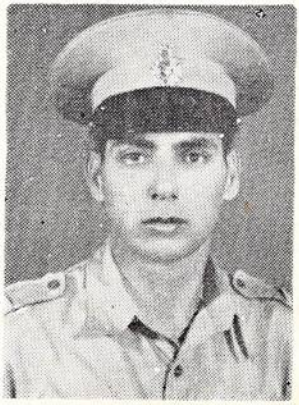
Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἐκφράζουν τὴν βαθυτάτην λύπην των πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ ἀποβιώσαντος ἀστυνόμου Α΄ Κ. Τριλιανοῦ καὶ εὔχονται εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἂς ἀναπαυθῇ ἐν σκηναῖς δικαίων ὁ ἀείμνηστος ἀστυνόμος καὶ ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς ἀττικῆς γῆς ποὺ τὸν ἐκάλυψε.

***

Γεώργιος Μαρούλης

Τὴν 1—3—65 ἀπεβίωσεν ἐπίσης ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυφύλαξ Γεώργιος Μαρούλης τοῦ Ἰακώβου. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἑπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Πειραιῶς, παρηκολούθησαν ἀντιπροσωπεῖαι ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, πολλοὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ καὶ πλῆθος ἰδιωτῶν τῆς πειραϊκῆς κοινωνίας.

Ὁ Γεώργιος Μαρούλης ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1925 εἰς τὴν νῆσον Νάξον. Τὸ 1945 κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ ἔκτοτε ἐπέδειξε ὅλον τὸν ἀγνὸν αὐθορμητισμόν του, τὴν προσήλωσίν του εἰς τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ τὸ καθῆκον του ὡς ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, διακρινόμενος πάντοτε διὰ τὴν ἐργατικότητά του καὶ διὰ τὰ αἰσθήματα φιλαλληλίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων διεπνέετο. Διὰ τὰς ἀρετάς του αὐτὰς ὑπερηγαπᾶτο τόσον ὑπὸ τῶν συναδέλφων του, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» συλλυποῦνται τοὺς οἰκείους τοῦ ἐκλιπόντος ἀστυφύλακος καὶ εὔχονται εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ τὸν ἐκάλυψε καὶ ἡ μνήμη του αἰωνία.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.